Jack Sharkey primeşte centura de campion

(Foto-excl. Keystone).

Boxeurul Jack Sharkey, noul campion mondial de box la toate categoriile, priveşte, radios, superba centură de campion, purtând insignele tuturor federaţiunilor internaţionale de box, prin care i se aprobă titlul dobândit.

Primejdia curentului de aer

In epoca noastră, în care se preconizează băile de aer, de lumină şi de soare, biologii sunt siliţi să recunoască, în ciuda nudiştilor, că curentul de aer e tot atât de primejdios ca altă dată. Trebuie evitată scăderea temperaturii corpului, când acesta nu lucrează, pentru a lupta contra pierderii de căldură. De pildă:

Un înotător musculos sparge ghiaţa şi ia o baie la nu ştiu câte grade sub zero («crawl») timp de 10 ori 15 minute. Cine conduce, însă, automobilul iarna, fără a purta un palton gros, capătă cu siguranţă o răceală primejdioasă, ori o bronşită.

In timpul iernii, dacă aveţi obiceiul să deschideţi ferestrele, la o temperatură de 0 grade şi dacă faceţi gimnastică, sumar îmbrăcaţi, nu aveţi dece vă teme. Insă, ieşind din biurou, dacă vă opriţi pe stradă să vorbiţi cu un prieten, câteva minute, vă răciţi sigur, şi căpătaţi o pleurezie.

Dacă mergeţi contra unui vânt rece, nu păţiţi nimic. Insă dacă, la o înmormântare, staţi cu capul gol, vă îmbolnăviţi sigur. Reţineţi acest proverb: «O înmormântare aduce o alta».

Pierderea de căldură a individului pe suprafaţa corpului e proporţională cu durata expunerii la frig. Dacă purtăm haine, într'o climă temperată, facem asta pentru a scădea pierderea de căldură. Nevoia de a ne acoperi variază, după cum muşchii sunt sau nu în activitate. In timpul unei ierni reci, şi fără soare, vâslaşul nu va fi jenat de atmosferă, chiar dacă poartă pe corp un simplu tricou.

El poate rămâne, astfel, câteva ore, în aer liber, şi nu va simţi nici un inconvenient, deşi pierderea de căldură e foarte mare. Aceasta pentrucă contractările musculare compensează pierderea de temperatură.

Formula: «nu trebue să stăm în curent» e şi azi atât de justă, ca pe vremea bunicelor noastre. Nu trebue să ne aşezăm pe iarba udă fără să ne pese. Nu trebue să ne aşezăm pe zăpadă. Nu trebuie să suportăm un vânt rece pe craniu, mai ales dacă nu mai avem mult păr pe cap... Imprudenţe de felul acesta produc o răcire şi o congestie a căilor respiratorii: nas, laringe, bronchii. Microbii cari se află, în aceste organe, în mod normal, încep să se înmulţească.

Ei devin periculoşi, înainte chiar de a apărea frigurile. Germenii activi, dela nivelul mucoaselor, dobândesc imediat o virulenţă mai mare. Mucoasele pierd puterea de apărare.

Tinerii se răcesc mai puţin lesne ca persoanele în vârstă, oamenii graşi mai puţin decât cei slabi. Deasemeni, sportivii răcesc şi se îmbolnăvesc mai rar decât sedentarii şi molatecii.

Trebuie să evităm să ne supunem răcelii, când muşchii nu ne permit să înlocuim căldura pierdută.

Din aceiaşi consideraţie, nu trebuie să purtăm încălţăminte udă şi ciorapi umezi. După ce am transpirat mult, la o muncă oarecare, e recomandabil să ne schimbăm imediat, rufele.

Sistemul ferestrei deschise zi şi noapte, e un obiceiu foarte bun, însă cu condiţiunea să avem corpul acoperit, pe porţiunea pierderii de căldură.

Tuberculoşii cari fac cură de aer, ziua şi noaptea, poartă flanele groase.

Pe timp urât, jucătorul de golf trebuie să poarte o vestă de piele, pentru a evita ca ploaia să-l pătrundă până la piele, aşteptând ca partenerul lui să joace.

Repetăm: nu există nici o primejdie, ca să suportăm contactul frigului celui mai intens, mai aspru, dacă facem contractări musculare; însă nu trebuie să lăsăm nici o clipă, corpul transpirat şi picioarele ude.

Apoi curentul e o otravă care ne poate periclita, în orice moment, nu numai sănătatea, dar şi viaţa.

Cel mai tânăr aviator român

Miki Cuba, în vârstă de 1 an, care a luat botezul aerului, inaugurând totdeodată linia aeriană română Bucureşti-Cernăuţi, este fiul d-lui Jean Cuba din aviaţia civilă.

Banca divorţurilor.

Aşa se numeşte o bancă, de curând înfiinţată în Johnstown (Pensylvania, Statele Unite). Căci banca aceasta îşi mărgineşte operaţiunile la acordarea de împrumuturi, acelor persoane, indiferent de sex cari, din lipsă de bani pentru îndeplinirea formelor legale, nu pot introduce acţiune de divorţ. Bine înţeles, avansurile acestea se fac numai persoanelor solvabile, ori celor cari dispun de un gir.

Se pare că Banca divorţurilor face afaceri strălucite şi că, dela întemeierea ei până acum, n'a pierdut nici o centimă.

Curaj de femeie

Deunăzi, pe culoarul unei mari săli de bal din Chicago, şi-a făcut apariţia un şoarece, în faţa căruia femeile (de obiceiu, atât de sperioase) au dat dovadă de un curaj neobişnuit.

O tânără fată a rămas cu ţigara între buze, în timp ce urâciosul animal se afla la mai puţin de un metru, de dânsa.

Am vrea să ştim dacă tânăra şi drăgălaşa fiinţă şi-ar fi păstrat acelaş sânge rece, la apariţia unui prim amorez de cinematograf...

„Bătălia grâului“ în Italia

(Foto excl. Keystone)

Manifestările anuale ale «bătăliei grâului», organizate de şease ani de Mussolini, în toată Italia, pentru a încuraja şi răsplăti cultura acestei preţioase cereale, au început la Roma, printr'o fastuoasă serbare, în timpul căreia s'au asvârlit spice de grâu italienesc publicului. Priviţi un instantaneu, al aruncării grâului, la Roma.

250 ani dela descoperirea şampaniei

Ea se datoreşte călugărului benedictin Dom Perignon

La Hautvilliers, lângă Reims, s'a sărbătorit, săptămâna trecută, împlinirea unui sfert de mileniu de când călugărul benedictin Dom Perignon a prins cunoştinţă de vinurile de şampanie. Acestui preot genial îi datorăm, propriu zis, descoperirea şi răspândirea minunatei băuturi.

Dacă merită cineva vre-o statuie, apoi cine poate fi acela altul decât Dom Perignon, descoperitorul în chip miraculos, a celei mai delicioase băuturi, care desfată stomacurile şi minţile oamenilor.

Vinul de şampanie, datorează existenţa lui isteţimii acestui preot, care a ştiut să-i scruteze secretele şi să-i răspândească valoarea.

Ce înseamnă oare, şampanie fără spumă? Şi spuma scânteietoare a descoperit-o Dom Perignon cel dintâi, generalizând uzul ei. Natura însăşi, calităţile solului şi aerului, climatul ţinuturilor marine şi vesele care formează **Champagne,** au dat acestor vinuri acea uşurătate nervoasă, fără de care nu ar avea nici o valoare.

Un simplu procedeu de teasc, adaosul infinitesimal al câtorva picături de lichior, care nu e la urma urmei decât un extras de vin, şi iată şampania gata, pe care de secole, Franţa şi lumea întreagă s'a obişnuit să o bea şi să o îndrăgească.

Asemeni unui educator de geniu, Dom Perignon dela mânăstirea Hautvilliers n'a făcut decât să desvolte, să amplifice, în potrivita lor direcţiune calităţile înnăscute ale discipolului său, vinul năsdrăvan.

Vinurile uşoare de pe platourile provinciei Champagne au însuşirea să fermenteze, a doua oară, în primăvară, după tescuire. Dacă iarna se umple sticlele, primăvara se observă cum se formează, înlăuntru, puţină spumă.

Meritul nemuritor al lui Dom Perignon este acela de a fi descoperit că această calitate naturală a vinului din Champagne poate fi întărită, adăogându-se puţin zahăr colonial în vin.

Sub ochiul interesat al călugărului au plesnit sticlele în pivniţa mânăstirii: era o dovadă bună că e vorba de un vin spumos.

Dar activitatea lui Dom Perignon nu s'a oprit aici.

El a descoperit sticla pentru şampanie şi tot el a găsit modul de închidere hermetică, în timp ce, până la dânsul sticlele cu vin se astupau cu cânepă, muiată în untdelemn.

Insfârşit, el descoperii alegerea strugurilor, una din cele mai importante procedeie pentru cultivarea unei şampanii bune.

Dom Perignon s'a născut, în anul 1618, la Sainte Menebould. La 3 Iulie 1659, el intră în Ordinul Benedictinilor şi fu numit chelar al mânăstirii din Hautvilliers. Moare, în această calitate la 14 Septembrie 1715. El nu a fost numai unul dintre cei mai buni cunoscători de vinuri, din toate vremurile, dar şi un om extrem de învăţat, celebru pentru înaltele sale cunoştinţe, mult în afara mânăstirei.

Pentru a comemora descoperirea lui Dom Perignon, municipalitatea din Reims, sub conducerea primarului său şi în prezenţa subsecretarului de Stat, Marchandeau, a organizat o serie de festivităţi, între cari punctul culminant a fost o mare masă, dată în curtea mânăstirii, în prezenţa miniştrilor Marchandeau şi Margaines, a preşedintelui Camerei, Bouisson şi aceea a o sută de prieteni britanici ai şampaniei, veniţi anume cu avionul, dela Londra, pentru a asista la acest dejun simbolic.

Locuitorii Champagniei, mari proprietari, cari posedă la Reims, la Epernay, la Mareuil, la Rilly, viile celor mai celebre mărci de vinuri, au fost bine inspiraţi, când au organizat această sărbătorire a celei de a doua sută cincizecia aniversare a binefăcătorului lor, şi natural al omenirei întregi.

Sub brazii bătrânei mânăstiri, de-alungul unei terase vaste, care se bucură de o privelişte măreaţă, s'au rânduit un şir de mese, somptuos gătite.

La fiecare din ele, prezidată de proprietarul unei importante crame, a luat loc un public ales: ziarişti, scriitori, oameni politici Francezi amestecaţi cu Englezi, cari înconjurau pe personalităţile mai sus citate.

Zece avioane enorme, porniseră de dimineaţă din Londra, aducând la magnifica festivitate episcopi, lorzi, deputaţi în Camera Comunelor, femei din înalta societate, generali.

Mare iubitoare de şampanie, pe care o consumă cu un fel de pasiune sacră, Englitera a ţinut să participe într'un mod cât mai demn la glorificarea băuturii sale favorite.

Pe măsură ce pivnicierii îmbrăcaţi în halatele lor tradiţionale anunţau vinurile şi anii de recoltă, fiecare englez se grăbea să golească paharul, spre a primi pe noul venit, cu tot respectul ce se cuvine. Toată lumea se simţea înfrăţită în semnul şampaniei.

Dacă oricare din conferinţele internaţionale de până acum, şi-ar fi ţinut şedinţele pe terasa dela Hautvilliers, nu încape nici o îndoială, că toate statele ar fi căzut cu cea mai mare repeziciune de acord.

Şampania este, de 250 ani, însoţitorul nedespărţit al tuturor banchetelor şi meselor cu oarecare solemnitate. Fără şampanie nu se poate concepe o nuntă, un botez, lansarea unui vapor, sărbătorirea cuiva. Ea este vinul voioşiei spirituale, nu numai al aventurilor galante şi toasturilor oficiale, dar şi al animaţiei spirituale, al glumei, al camaraderiei trainice.

Cultivarea şampaniei este o mare industrie, care utilizează imense capitaluri. Culesul viilor trebue să se facă cu o îngrijire deosebită, deoarece fiecare boabă de strugure e cercetată, în mod separat, şi numai boabele bine coapte trebuiesc tescuite. Şampania se face, cu foarte puţine excepţii, din struguri roşii. Aceştia sunt presaţi, multă vreme, căci numai primul must trebuie să fie utilizat.

Vinul e ţinut în vase uriaşe (cuve) şi, primăvara e turnat în sticle (tirage) în care se depune câte puţin zahăr colonial. Sticlele hermetic închise sunt puse în pivniţă şi, în primăvara viitoare, se produce spuma, care constituie elementul caracteristic al vinului. Sticlele trebue să stea, aşa, în beciuri, cel puţin patru ani. In al cincilea an încep operaţiunile de perfecţionare a vinului, destul de complicate, dar cari dau, în schimb, rezultate frumoase.

Inţeleptul şi piosul călugăr benedictin, care a dăruit lumii o bucurie atât de sănătoasă, prilej pentru atât spirit şi voioşie, merită să-şi aibă asigurat un loc în istoria culturii moderne.

Franţa binecuvântată, ţară a atâtor vremuri mari, numără, desigur şi alte multe crame. Insă nu posedă ceva mai reprezentativ şi mai elogios pentru calităţile regiunii speciale, şi cele ale rasei decât şampania.

Este un vin eminamente francez. De multă vreme el e amestecat în toate manifestările, serbările şi bucuriile poporului Franţei (precum şi în acelea ale tuturor celorlalte popoare).

Nici un vin nu simbolizează ca dânsul, calităţile de echilibru şi de armonie, care sunt trăsăturile esenţiale ale poporului francez.

Selecţiunea ingenioasă, amestecul dibaciu dozat al cramelor, grijile minuţioase pe care le necesită conservarea lor, stagiul prelungit în răcoarea pivniţelor, manipularea flacoanelor, pentru ca lichidul pe care-l con-

(Continuarea în pag. 634)

„Reginele frumuseţii" defilează

(Foto-exclusivitate Keystone)

Un grandios «corso» de flori a fost organizat, zilele acestea, pe marea esplanadă dela Ostende, în cinstea reginelor frumuseţii europene şi americane, venite pentru a lua parte, la 31 Iulie, la Spa, la alegerea nouei «Miss Universum». Suveranele 1932 s'au plimbat în care încărcate de flori, în admiraţia populaţiei belgiene şi a... mării din apropiere.

ULTIMELE EVENIMENT

1.

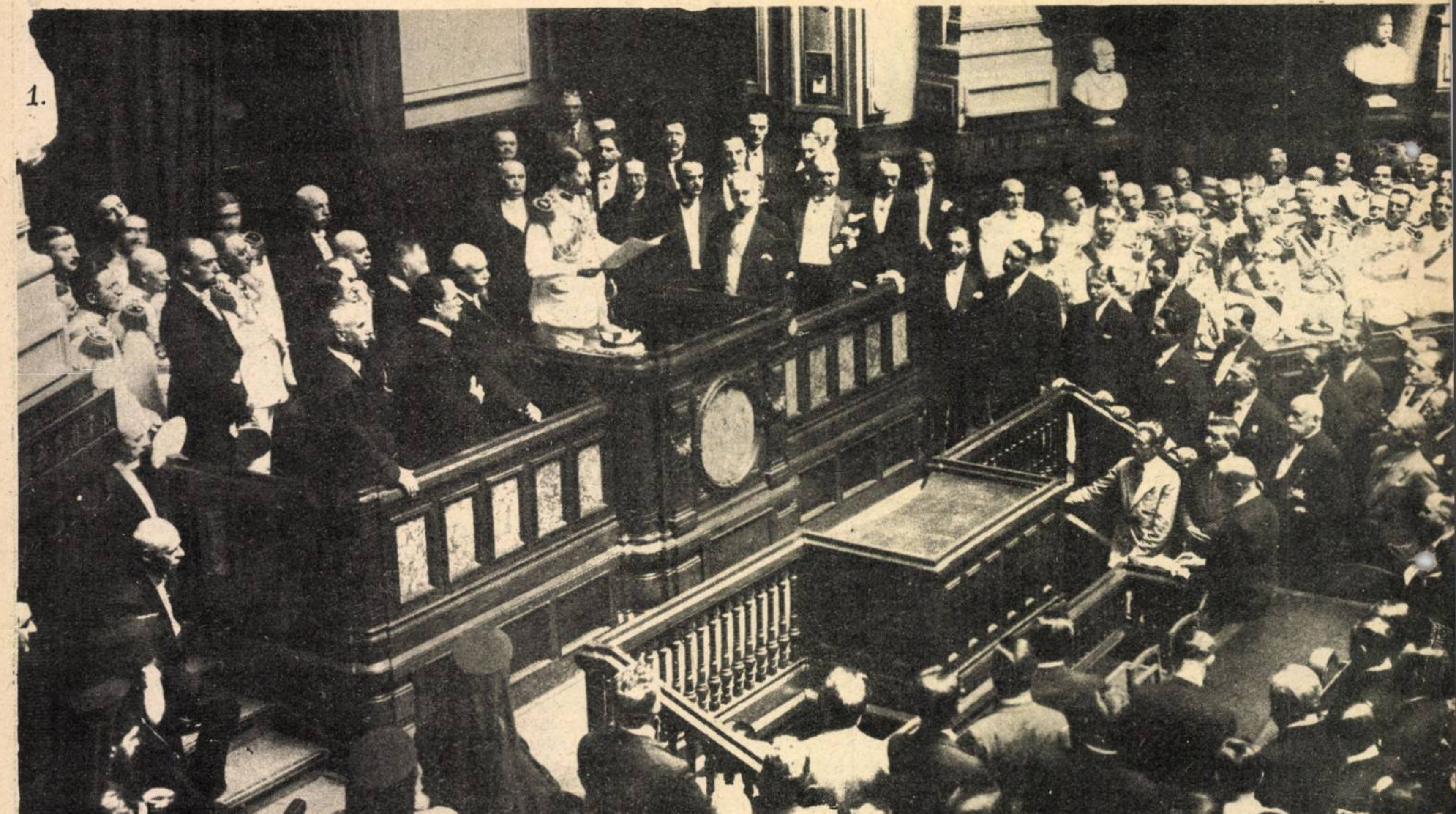

2.

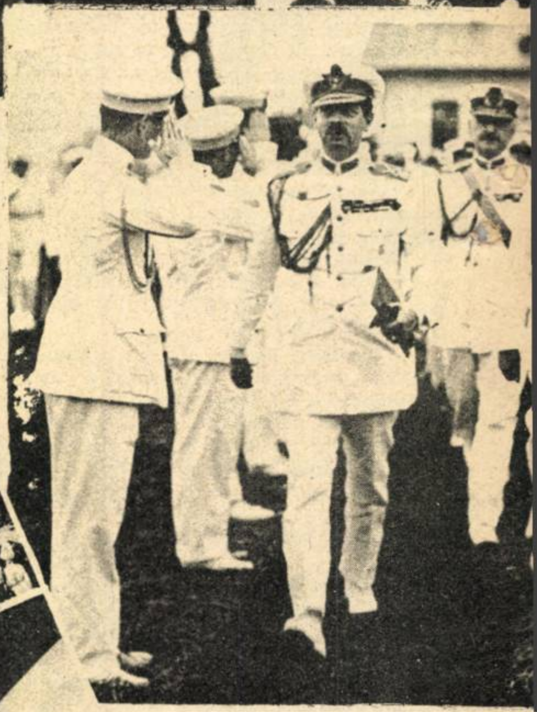

3.

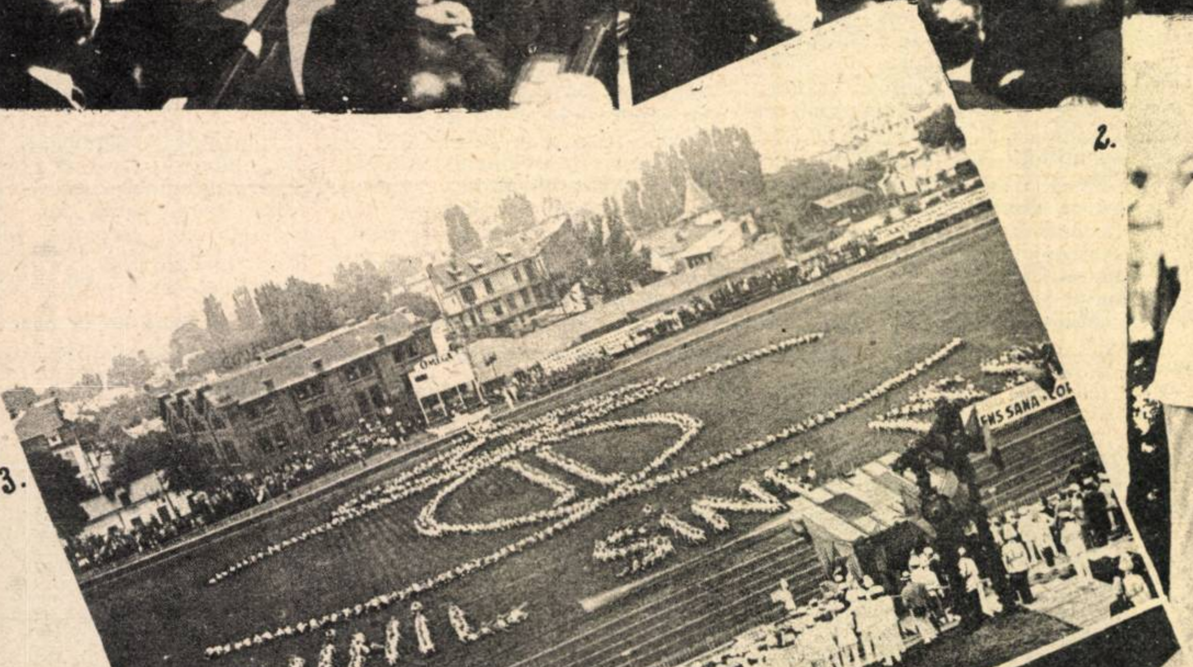

4.

1) Deschiderea solemnă a Corpur
Deputaţilor : Suveranul, primit
dând citire Mesajului Regal. —
dela Oradea s'au desfăşurat, pe
în prezenţa Regelui, manifestând
ciplină şi un grad evoluat de vi
Jandarmii orădeni, executând pe
regale: «Nihil sine Deo». — 4)
fostul ministru de Comunicaţii, p
tele Republicei Franceze, d. Albe
tă vreme popular, e îmbrăţişa[illegible] p
cului — cu prilejul unei vizite
dia — de către o tânără fată în[illegible]
normand. — 6) După încăierările
din nou loc în Manciuria, o comi
tăţii Naţiunilor a fost trimeasă
faţa celebrului şi milenarului «z
căruia se duc, încă, fioroase lupte

(Foto Oglinda Lumii

ALE SĂPTĂMÂNII

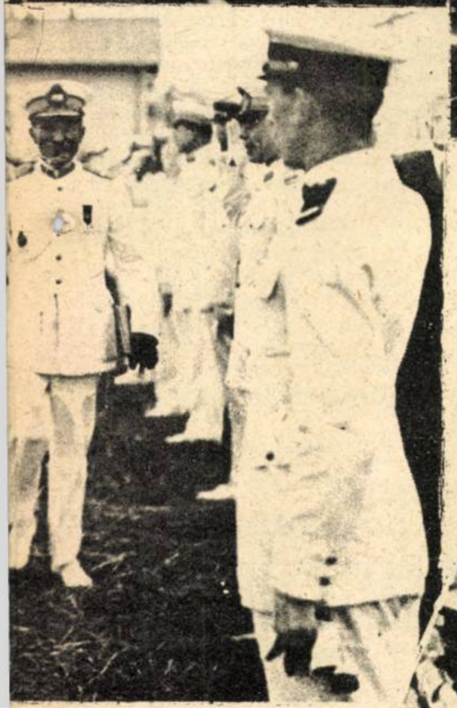

5.

6.

lor Legiuitoare, în Camera
cu frenetice aclamaţiuni,
2) Serbările Jandarmilor
stadionul O. N. E. F.-ului.
un puternic spirit de dis-
tuozitate gimnastică. — 3)
teren, insignele coroanei
Generalul Traian Moşoiu,
e catafalc. — 5) Preşedin-
t Lebrun, devenit în scur-
obraji, după obiceiul lo-
ficiale făcută în Norman-
ăcată în costumul naţional
sângeroase, cari au avut
siune de anchetă a Socie-
la faţa locului. Iat-o, în
id chinezesc», în dreptul
între Chinezi şi Japonezi.

şi Keystone)

LENOŞKA

2)

nuvelă de ALEXANDRU KUPRIN

— Vozniţin? Kolia Vozniţin? — strigă ea, voioasă şi întinzându-i mâna. Cum, încă nu mă recunoşti? Lvov, e numele meu de doamnă... Haide, haide, adu-ţi aminte, ce Dumnezeu!... Aminteşte-ţi: Moscova, Povarskaia, casa din curtea bisericii Sfinţilor Boris şi Glieb... Ei, încă nu ţi-s boii acasă? Şi camaradul d-tale din Corpul Cadeţilor, Arkaşa Iurlov...

Mâna lui Vozniţin care ţinea pe aceea a doamnei, tremură, se contractă. El fu ca orbit de lucirea subită a amintirii.

— Dumnezeule... e cu putinţă? Lenoşka! 1) Iartă-mă, Elena... Elena...

— Vladimirovna. Ai uitat. Şi d-ta, d-ta eşti Kolia, stângaciul, timidul, supărăciosul Kolia...

Ce uimitoare întâmplare! Dar ia loc... Cât sunt de fericită...

— Da — răspunse Vozniţin, repetând o frază învăţată pe de rost — lumea e atât de mică, încât sfârşim, toţi, prin a ne reîntâlni. Ei, şi acum, povesteşte-mi repede, viaţa d-tale. Ce s'a făcut cu Arkaşa, Alexandra, Milievna, Oleska?

La Corpul Cadeţilor, Vozniţin legase o strânsă prietenie cu unul din camarazii săi, Iurlov. In fiecare Duminică, afară dacă nu avea vre-o pedeapsă de ispăşit, el îl însoţea la dânsul acasă şi, de multe ori, petrecea acolo, vacanţele de Crăciun şi Paşti. Inainte de a intra la Şcoala Militară, Arkaşa se îmbolnăvi rău de tot. Iurlovii fură siliţi să părăsească oraşul pentru a merge să trăiască la ţară. De atunci, Vozniţin le pierdu urma. O singură dată — erau mulţi ani de atunci — auzise că Lenoşka fusese mult timp logodită cu un ofiţer şi că acesta, care răspundea la numele bizar de Jenkek, s'a sinucis, prosteşte şi într'un mod cu totul neaşteptat.

— Arkaşa a murit la proprietatea noastră dela Jurakino, în 1890 — povesti d-na Lvov. Suferea de un sarcom al capului. Mama nu-i supravieţui decât un an. Oleşka a urmat studii de medicină şi e ataşată, acum, ca doctoriţă de plasă în districtul Lerdobsk. N'a vrut niciodată să se mărite, deşi i s'au prezentat ocazii foarte avantajoase. Iar eu, sunt măritată de douăzeci de ani; — ea surâse, trist, cu un colţ al gurii; — iată-mă, acum, o babă. Soţul meu e proprietar agricol, membru în Consiliul judeţean. N'a inventat praful de puşcă, dar, în schimb, e un om cinstit, un excelent tată de familie şi, slavă Domnului nu e beţiv, nici jucător de cărţi, nici stricat ca toţi vecinii mei...

— Imi aminteşti, Elena Vladimirovna, cât de îndrăgostit eram de d-ta, pe vremea aceea! — o întrerupse, de-odată, Vozniţin.

Ea isbucni într'un hohot de râs şi chipul păru că-i întinereşte.

— Ce prostie! Dragoste de copii!

Şi, apoi, nu de mine te îndrăgostiseşi, ci de cele patru domnişoare Sinielnikov, una după alta. Când cea mare s'a măritat, ai îndrăgit-o pe cea de-a doua, şi aşa mai departe...

— Ah! Ah! Vasăzică erai niţeluş geloasă pe mine! — insinuă Vozniţin, cu o amuzantă indignare.

— O, nu... Simţeam pentru d-ta aproape aceleaşi sentimente, caşi pentru fratele meu Arkaşa. Şi apoi, mai târziu, când am avut, amândoi, unsprezece ani, atunci, poate... Am fost puţin contrariată, văzând că m'ai uitat... E ridicul, nu-i aşa? însă fetiţele, au şi ele o inimă de femeie. Putem să nu iubim deloc pe un adorator tăcut şi, totuşi, să fim geloase de el... Dar să lăsăm fleacurile astea şi spune-mi mai degrabă, cum trăeşti şi ce faci.

El îi povesti viaţa, anii de şcoală militară, cariera de Stat Major, amintirile sale din războiu, ocupaţiunea lui actuală.

Nu se căsătorise: înainte, nu avu curajul să înfrunte sarcina şi responsabilităţile familiare, iar acum era prea târziu. Evident avusese legături trecătoare, ba chiar romane serioase.

Apoi conversaţia tânji. Rămaseră, amândoi, tăcuţi, mângâindu-se, unul pe altul, cu priviri umezite. In gând, Vozniţin evoca, în viziuni rapide, scene dintr'un trecut îndepărtat cu treizeci de ani.

...Când o cunoscu pe Lenoşka, el avea doar unsprezece ani. Ea era o fetiţă de aceiaşi vârstă, capricioasă, ironică, arţăgoasă şi deloc drăguţă, cu pistrui, cu gene albe şi cu părul roşu, care îi cădea în bucle drepte de-alungul obrajilor. De zece ori pe zi, se certa şi se împăca cu Arkaşa şi Vozniţin. Uneori se termina prin păruială... Oleşka stătea deoparte: înţelepciunea şi cuminţenia ei erau exemplare. In zilele de sărbători, frecventau cu toţii, matineurile dansante ale Clubului Nobilimii, teatrele, circul, patinajul. Ei organizau, împreună, pomi de Crăciun şi spectacole de copii, colorau ouăle de Paşti şi se deghizau în tot felul de eroi legendari. Şi, sfârşiau, bineînţeles, tustrei să se certe şi să urle ca nişte câini.

Trei ani s'au scurs astfel. Intr'o toamnă, pe când Lenoşka se întorcea dela ţară, unde familia Iurlov petrecuse, ca de obiceiu, vara, la moşia ei dela Jurakino, Vozniţin, revăzând-o, holbă ochii şi deschise gura mare. Era, mereu, urâtă, însă, mai frumos decât însă-şi frumuseţea, strălucea într'ânsa acea radioasă coacere a pubertăţii care, Dumnezeu ştie prin ce minune, se produce, pe neaşteptate şi, în câte-va săptămâni, transformă într'o încântătoare fată, pe stângacea şi grosolana fetiţă din ajun. Obrajii Lenoşcăi erau încă acoperiţi de o sănătoasă roşeaţă de ţară, sub care se ghicea un sânge cald, colcăind, umerii i se rotunjise, şoldurile şi sânii i se modelau, într'un cuvânt, tot trupul devenise suplu şi graţios.

Şi, imediat, relaţiunile lor deveniră cu totul altele. Intr'o Sâmbătă seară, înainte de vecernie, Lenoşka şi Vozniţin se jucau, de-a lupta, într'o cameră pe jumătate întunecoasă. Prin ferestrele, încă deschise, pătrundea prospeţimea de toamnă, mirosul frunzelor moarte se urca din grădină, în timp ce clopotul dela biserica Sfinţilor Boris şi Glieb lăsa să cadă sunete lente şi melancolice.

Ei îşi prinseră trupurile cu braţele lipind un piept de celălalt, apropiind răsuflările.

De-odată, faţa Lenoşkăi se împurpură atât de tare, încât roşeaţa apăru în ciuda amurgului care împresura încăperea; ea aplecă ochii şi murmură cu o voce sacadată, confuză şi mânioasă:

— Lasă-mă... dă-mi drumul... nu vreau... şi adăogă cu o privire iritată a ochilor săi, umezi şi scânteietori:

— ...Băiat ticălos.

«Băiatul ticălos» rămase împietrit locului, într'o poză ridicolă, cu braţele spânzurate şi tremurânde, cu picioarele încinse, cu fruntea umedă de o sudoare subită. Ţinuse între mâini, bărbia micei sale prietene, o talie uşoară, flexibilă şi deja feminină, care se lărgia atât de delicios în şolduri armonioase. Simţise, pe pieptul fetei, apăsarea elastică a sânilor săi feciorelnici, crescuţi şi tari şi simţise odoarea trupului său — acea odoare veselă şi ameţitoare, asemănătoare mirosului mugurilor de plopi şi caişi, în serile clare, dar umede, de primăvară, după o ploaie scurtă, când soarele apune, într'un nimb de aur şi în aer fâlfâie cărăbuşii.

Atunci începu pentru Vozniţin un an de teroare amoroasă, de revenire într'aripată şi amară, de note rele la şcoală şi de lacrimi secrete, în momentele de refugiu. Băiatul deveni sălbatic, o dureroasă timiditate îl făcu stângaciu şi nepoliticos: se isbia, la fiecare moment, de scaune, se agăţa cu mâinile de toate obiectele fragile, răsturna, depe masă, paharul umplut cu ceaiu sau cu lapte.

— «Săracu' nostru Kolia, şi-a pierdut cu totul capul!», mormăia bătrâna slujnică Alexandra Milievna.

(Urmarea în No. viitor).

---

1) Lenoşca este diminutivul de alintare dela Elena, Kolia dela Nicolae, Oleska dela Olga, Arkaşa dela Arcadie.

A apărut:

ADRIENNE THOMAS

Catrina-Soldat!...

ROMANUL UNEI FETE DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experienţe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război. Singura şi cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de pana unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.000 exemplare şi s'au anunţat ediţii noui în toate limbile.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura „Eminescu". Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2

A apărut:
LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE
EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât şi în Franţa, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca şi autorul, eroul principal aparţine unei familii de emigranţi evrei din Germania. Ca şi autorul, eroul a avut o cultură şi o formaţiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că şi-au găsit o ţară şi un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înşelat. Sunt pagini de o înaripată inspiraţie şi de o patetică măreţie.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura «EMINESCU» Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2

O LUNA LA HOLLYWOOD

10)

Interviewuri, amintiri, anecdote, indiscreții

UN PERSONAGIU POPULAR

X. Tommy, electricianul

Principele moștenitor al Suediei fu fotografiat de noi pe când era oaspele lui Louis B. Mayer. Pentru lucrarea fotografică externă întrebuințarăm reflectoare montate pe niște mese acoperite cu hârtie argintată. Reflectoarele fură îndreptate spre chipul «subiectului». După ce am susținut câtva timp direcțiunea luminei, Principele întrebă:

— Așa procedați cu toți artiștii mari?

Și fiindcă-i răspundeam afirmativ, el păru satisfăcut și se lăsă luminat de puternicele reflectoare, din toate părțile...

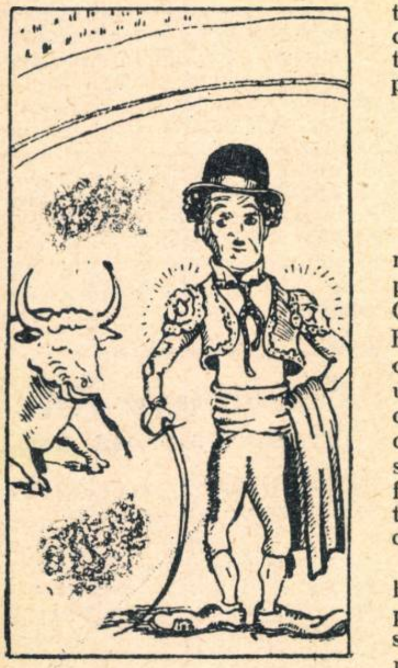

Charlot toreador. Nu-l găsiți impecabil?

Când ne-am dus s'o fotografiăm pe Grace Moore, la ea acasă, a trebuit s'o scoatem... din bucătărie, fiindcă-i place să prepare singură mâncările. Urcarăm sus aparatele și, când eram gata, m'am dus ca s'o caut pe Miss Moore. O găsii în bucătărie foarte ocupată cu pregătirea maionezei.

— E o poză minunată — îi spusei eu — și publicul ar aprecia-o...

— Credeți într'adevăr?...

După douăzeci de minute, aveam o serie de grațioase fotografii culinare ale Miss-ei Grace Moore.

N'am avut însă niciodată prilejul de a intra în casă la Greta Garbo sau la Norma Shearer. Diva suedeză preferă să se fotografieze în studio. Greta e un subiect fotografic foarte ușor și streinii sunt dați afară atunci când pozează. Ea cunoaște la perfecție arta «ținutei» și execută cu punctualitate ordinele fotografului.

Cecil B. de Mille și Charles Schwarb, regele oțelului, sunt de o potrivă de autoritari, dar în fața obiectivului devin supuși ca niște miei. Charles Schwarb are o slăbiciune grozavă în a lua lumea peste picior. Când ne-am dus la el acasă ca să-l fotografiem începu să ne dea ordine ca și cum eram niște ucenici într'una din oțelăriile lui. Se vedea că-i place să fie respectat. La un moment dat, veni soția lui care începu să-l dojenească, zicându-i:

— Ajunge Charles! bieții oameni se grăbesc și tu îi faci să-și piardă timpul cel mai prețios cu palavrele tale nesuferite!...

Aș putea continua ceasuri întregi cu anecdotele mele, fiindcă pot să spun că am fost în intimitatea celor mai de seamă personagii americane și streine, în trecere prin Hollywood. Cât privește pe așii ecranului, cred că am fost prin casele tuturor. Aș putea să vă spun că Fred Niblo, regisorul lui **Ben Hur** are o mare colecție de șuvițe de păr din toate epocile; că Bill Harts colecționează revolvere; Kay Johnson are un minunat dormitor în stil chinezesc; că Joan Crawford locuește într'o casă prevăzută cu foarte puține ferestre.

— Bravo Tommy! Ești un povestitor plăcut și un subtil observator. Înțeleg, prin urmare, că meseria d-tale te pasionează...

— Oh! nu mi-aș schimba meseria pentru tot aurul din lume! Singurul lucru care mă preocupă... este digestia. Pretutindeni unde mergem, toți stărue ca să rămânem cu ei la masă; am ajuns astfel la punctul de a spune: — Nu, mulțumesc... prea multă mâncare!... cu aceiași simplitate și aceiași grație ca un Mare Duce Rus...

XI. Charlot și Harold Lloyd

Se apropie ora de a-mi lua rămas bun dela Hollywood. Imi pare rău că nu l-am găsit nici pe Charlie Chaplin nici pe Douglas Fairbanks plecați să hoinărească prin lume: unul în căutarea unei noi primadone, cellalt în căutarea unui ținut neexplorat, cuprins, după cât se pare, de pasiunea de a dărui cinematografului documentări prețioase. Iată alături una dintre cele mai recente caricaturi a lui Charlot.

Charlot toreador! E ultima bârfeală transpusă în caricatură pe contul **«Omului cu buzele cusute»**. Fiindcă Charles Chaplin nu destăinue nimănui planul lucrărilor lui viitoare, fiecare încearcă să le ghicească. De pildă, eri se spunea că el va interpreta pe Napoleon sau Hamlet, astăzi fanteziile pururea născocitoare s'au oprit asupra lui **Charlot toreador.** Pare, dimpotrivă, sigur că, întorcându-se din călătoria ce o face în Extremul Orient, Chaplin va pune în scenă un film în care toate personagiile vor vorbi și cânta, afară de el care va creia un Charlot surdomut, ca să parodieze și să biciuiască fără milă cinematograful sonor. Va fi o realizare demnă de cel mai genial actor cinematografic al lumii.

Dar se naște întrebarea: Convine să aștepți ca Chaplin să se întoarcă la Hollywood și să se hotărască abia de atunci încolo să pue iarăș în mișcare aparatele de înregistrare? Fiindcă el nu se grăbește niciodată. Vrea să fie sigur, înainte de a începe turnarea că subiectul este desăvârșit până în cele mai mici amănunte...

*

Se dă ca sigur faptul că Harold Lloyd — e o notiță senzațională sau iarăși o reclamă — se pregătește să interpreteze un film fără ochelarii lui proverbiali.

La dreptul vorbind, filmele lui până acum sunt răsuflate și ne gândim că nici fantezia bogată a admirabilului Harold n'a putut reuși să împlinească minunea de-a le reînvia și susține. E de crezut, așa, dar, că ochelarii vor fi dăruiți muzeului cinematografic, ideal realizat de Cecil B. de Mile. Incolo, Harold Lloyd e încă tânăr și cu ținuta frumoasă. E de așteptat ca el să se releveze într'o bună zi ca rivalul cel mai temut al lui Gary Cooper!...

*

Poate nu ați uitat, ca mine, că sosind la Hollywood am fost izbit de tristețea ce domnia acolo. Nu știam atunci că trei dintre aștrii lui cei mai strălucitori, lipsiau de acasă!

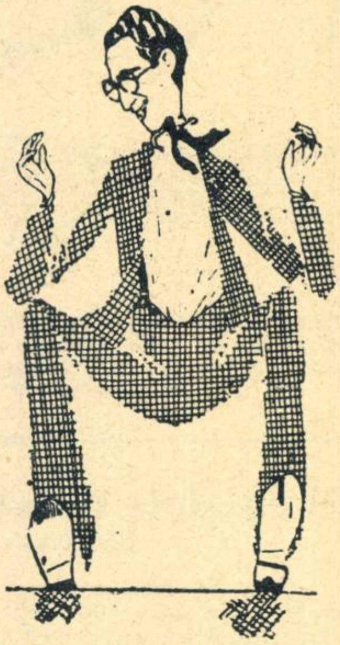

Harold Lloyd, acrobatul cu ochelari.

Cum poate să strălucească Hollywood-ul de voioșie, lipsit astfel de trei suverani ai comicului? Adăugați la aceasta revoluția deprimantă a filmului sonor și aveți dovada că impresia mea era exactă asemenea unei fotografii.

Dar să ne alăturăm celor optimiști, de aci și de pretutindeni, spre a ura capitalei celuloidului o grabnică revenire la timpurile fericite de odinioară!...

Cu această speranță mângâetoare am plecat de acolo...

Charlie Chaplin, dornic să cunoască toate aspectele societății umane, pe care o redă apoi în tipuri caracteristice, în creațiile sale, a efectuat o călătorie de studii în Extremul-Orient, turnând diferite vederi pentru un viitor film. Iată-l pe bordul vaporului «Suwamaru», în drum spre Japonia, alături de căpitanul vasului și fratele său, Sidney Chaplin.

„Zâne aeriane"

(Foto-exclusivitate Keystone)

Tinerele dansatoare ale trupei Lillian Newman, din Los Angeles, profită de odihna lor pe plaja dela Long Beach, pentru a executa acest exerciţiu «aerian», plin de graţie şi de dificultăţi, care face numai cinste talentului lor.

250 ani dela descoperirea şampaniei

(Continuare din pag. 629)

ţin sticlele să rămână mereu limpede şi cristalin, eforturile acestea, precauţiunea şi munca aceasta complicată sunt elogiul celor cari consimt să şi le impună cu atâta vrednicie.

Trebue să treacă multă vreme, pentruca să se obţină o bună sticlă de şampanie, după cum trebuesc minuţioase îngrijiri, pentru a prepara un dineu excelent.

Alte popoare mai rudimentare şi mai grăbite decât cel francez, consideră timpul şi grija aceasta, ca inutile, superfluu.

E o mentalitate primitivă, care nu modifică preferinţele şi gustul rasei franceze.

*

Toată lumea se întreabă astăzi când va lua sfârşit teribila criză economică, de care toate popoarele sunt atinse şi care durează de mai bine de trei ani.

Deasemeni, s'a pus întrebarea ce anume semne vor arăta că se apropie sfârşitul crizei.

Unii cred că urcarea materiilor prime, va marca intoarcerea la prosperitate, alţii socot că reluarea schimburilor internaţionale, etc., etc... fiecare căutând astfel să descopere semnul, fără greş, anunţător, al unor zile mai bune.

Intre aceste semne există unul care pare mult mai sigur decât toate celelalte. In ziua în care toată lumea va începe iarăşi să bea şampanie, cum bea până acum câţiva ani (în Franţa cel puţin), sau înainte de război, în ziua aceea fiecare va putea spune, că criza s'a sfârşit.

Natural până la producerea acestui fericit eveniment, lumea trebuie să trăiască.

Faimoasele vinuri franceze şi în special şampania, după cum şi formidabilul nostru Cotnar, reprezentând o ramură importantă a producţiunii, a activităţii naţionale, este indispensabil ca ele să poaă rezista serioaselor ameninţări ale timpului ingrat.

Exportul francez ca şi exportul nostru este redus cu desăvârşire în momentul de faţă.

Bariere vamale din ce în ce mai solide se ridică pentru a împiedica intrarea vinurilor în ţară, care cumpărau şi consumau înainte cantităţi considerabile.

Nebunia prohibiţionistă, care a exercitat în Statele Unite ravagii atât de teribile, materiale şi morale în acelaş timp, pare să ia din fericire, sfârşit. America vrea cu tot dinadinsul să redevină «sugativă» şi atunci şampania va fi reîntronată la locul său de cinste.

Natural negustorii **en detail**, hotelierii, restauratorii, etc., ar trebui să aibă înţelepciunea de a imita exemplul vânzătorilor **en gros,** reducând simţitor preţurile.

Şampania mai are, e drept, preţuri absurde, încât lumea s'a desobişnuit cu încetul de acest vin.

Franţa face eforturi imense pentruca şampania să supravieţuiască crizei actuale. Am vrea să ştim, însă, ce se face la noi pentru salvarea minunatelor noastre vinuri de Drăgăşani, Odobeşti şi natural Cotnari.

CONDIŢIA SOCRULUI

— Imi convii ca ginere, dar cu o condiţie...

— Primesc orice...

— Imediat după nuntă, să te muţi din Bucureştişi, şease luni după nuntă s'o găzdueşti pe mama soacră.

Fiinţe cari rămân

(Continuare din pag. 627)

D-na Gorguloff a fost adusă, special, dela Monaco la Paris, pentru a da explicaţii. Dar ea nu ştia nimic să spună. Gorguloff nu-i făcea niciodată confesiuni, nici măcar ei, după ce-i mâncase toată zestrea. Când plecă spre Paris, în ajunul asasinării preşedintelui Republicei, soţia îl întrebă :

— Unde te duci ?

— Lasă-mă în pace, răspunse el.

Unde s'a văzut ca un bărbat să facă vre-o confidenţă soţiei sale ? Metresei, poate, soţiei însă niciodată. Nenorocita femeie află că soţul său frecventează numeroase prostituate, că o misterioasă femeie blondă dă târcoale prin culisele fericirii sale conjugale. Ea află dela avocatul său că Gorguloff e cu siguranţă sifilitic şi că, prin urmare...

Iată care era soarta ei. Interogatorii epuizante, o bănuială de mai multe zile, un voiaj istovitor care semăna cu o arestare.

Acum iată-o aşteptând un copil, o execuţiune capitală (a soţului ei, care va fi cu siguranţă, decapitat), mizeria... pentru a rămâne la urmă cu un nume dureros de pronunţat. Ea a declarat judecătorului de instrucţie că înaintea crimei sale, Gorguloff era extrem de nervos.

— Era nespus de greu să se lege o conversaţie normală cu dânsul...

Adio, convorbiri literare şi artistice. D-nei Gorguloff nu-i rămâne, acum, decât să mai depună o mărturie înaintea Curţii de Casaţie şi să fugă cât mai departe de amintiri, de viaţa şi amorul ei; din nefericire nu e destul de bogată, ca să poată uita.

*

Intr'o închisoare vieneză, Iosef Matuşka, «flagelul lui Dumnezeu», care a făcut să deraieze trenuri, a provocat morţi, fiindcă, pur şi simplu, îi plăceau catastrofele, a putut vedea, în timpul procesului său îndelungat, frageda siluetă a soţiei sale, scuturată de suspine. Matuşka apare jumătate profet, jumătate clown. Când preşedintele tribunalului îl întreabă :

— Care este profesiunea dumitale? El răspunde:

— Specialist în atentate contra căilor ferate !

Tânăra femeie tresaltă şi încearcă să vorbească.

— Nu, ar fi vrut ea să spună, nu e adevărat. E un mare lăudăros, ascultaţi-mă pe mine: era un bărbat admirabil, un soţ ideal, curtenitor, blând, bun, dar puţin închipuit... Asta l-a pierdut.

Insă d-na Matuşka se mulţumi să-l privească, în timp ce privirea îi fu străluminată de o lucire de admiraţiune. Ea îl admira fiindcă ştie să joace, atât de uşor, rolul lui Attila, contra vagoanelor de vite, ea respectă această sfidare supremă care îl va costa atât de mult. La interogator, răspunse cu o voce melodioasă, dulce, scuzându-l pe monstru, făcând elogiul lui.

Ea îi surâdea, îi făcea semne de îmbărbătare, cu mâinile. Tot prezenţa ei îndurerată făcu ca parada judiciară să cadă pe un plan uman. Reuşi chiar să-şi amuze soţul. Vorbea, evidenţiind virtuţile, gentileţele biciului lui Dumnezeu, deoarece ea nu văzuse niciodată, nici nu auzise spectrul care, spunea lui Matuşka: «Tu vei deveni un om celebru, adorat de mulţime». D-na Matuşka era indignată, mai degrabă de faptul că soţul său îi ascunsese totul, căci altfel ar fi putut probabil salva pe o victimă atât de încolţită.

Când termină depoziţia, dânsa se îndreptă spre Matuşka, fără a ţine seama de vre-o prescripţie a regulamentului. Ea îi întinse mâinile, mâinile sale inutile, iar Matuşka le sărută.

Apoi, cu paşi mărunţi, ca şi beată, plecă. Atunci Matuşka, mişcat, îi trimise sărutări.

A fost singurul moment tragic din acest proces fără precedent.

*

Iată cari sunt **fiinţele cari rămân.** Fără romantism, ca nişte biete fiinţe, uitate de soartă, cari au trăit, modest şi simplu, la adăpost de faptele excepţionale şi de moarte şi cari, deodată, sunt aduse în lumina publicităţii sgomotoase. Ce sunt de vină, ele, că şi-au cunoscut soţii în cadrul societăţii conjugale, în timp ce ei se dedau, în afară de cămin, la cele mai fioroase cruzimi, la abuzurile cele mai sângeroase pe cari le poate născoci o criminală minte omenească ?

Cărbunele Alb

(*Continuare din pag. 626*)

de electrificare, la care găsesc de lucru zeci de mii de oameni.

*

Să nădăjduim că în curând va începe şi în ţara noastră opera de electrificare, permiţând eftenirea kilowatului dela 10 lei la 1 leu ca în ţările cu centrale hidroelectrice.

Altfel bucătăriile electrice, frigoriferele, maşinele de călcat, acumulatorii de apă caldă, ventilatoarele ş. a. rămân articole doar pentru cei bogaţi, în loc să fie introduse şi în menajurile mai modeste graţie eftenirii reale a energiei electrice.

Ing. L. F.

*

Articole ştiinţifice de actualitate, extrem de interesante, au apărut în excelenta revistă de popularizare:

«ŞTIINŢA» No. 2

redactată de d. L. FLORIN, colaboratorul nostru ştiinţific.

Nr. 2 apărut în luna Mai cuprinde 32 pagini, cu peste 40 ilustraţiuni, notiţe, curiozităţi, preziceri astronomice şi meteorologice probleme, jocuri ştiinţifice, biografii, anecdote din viaţa savanţilor, calcule curioase, tabele calendaristice şi un supliment : «ŞTIINŢA VIEŢII».

Oricine poate obţine revista trimiţând prin mandat poştal costul abonamentului de numai **40 lei** (patruzeci lei) anual pe adresa:

Revista «Ştiinţa», Căsuţa Poştală 70, Bucureşti I.

DE PRETUTINDENI

Cultul fluviilor

D. I. Fontain, profesor la şcoala de Inalte Studii din Paris, a făcut Societăţii de etnografie, o curioasă comunicare asupra cultului fluviilor, şi a principalelor rituri la popoarele din antichitatea clasică.

El enumără, între altele, existenţa sacrificiilor omeneşti pentru cultul fluviilor.

Textele vechi arată că numele fluviilor greceşti de odinioară, nu erau decât numele personagiilor cari se înecase în ele, pentru a ispăşi greşeli ori sacrilegii.

El mai aminteşte ritul Argeelor care se celebra la Roma, în luna Maiu, şi care cerea să se arunce în Tibru, depe podul Sublicius, manechine de forme omeneşti «înlocuitoare ale victimelor, asvârlite odinioară în fluviu».

Isterie dansantă.

După cum anunţă o telegramă din Paris, într'un hotel din Nancy într'una din nopţile trecute, s'a petrecut o adevărată nebunie epileptică de dans.

La o petrecere, care a început, seara la 10, s'a jucat cu atâta patimă şi sălbăticie **rumba**, de către toată lumea prezentă, dela oaspeţi şi orchestră până la chelnerii cari serveau publicul, cu mişcări de... rumbişti, încât sala luase aspectul unui adevărat balamuc.

Dansul a ţinut, sălbatic, frenetic şi isteric de Duminică seara, la 10, până Luni, după amiazi, când a fost nevoe de intervenţia poliţiei, ca să-l oprească.

Multe femei, cu rochiile sfâşiate şi cu tălpile picioarelor sângerânde au trebuit să fie transportate cu salvarea la spital...

Un olog străbate, înnot, Canalul Mânecii

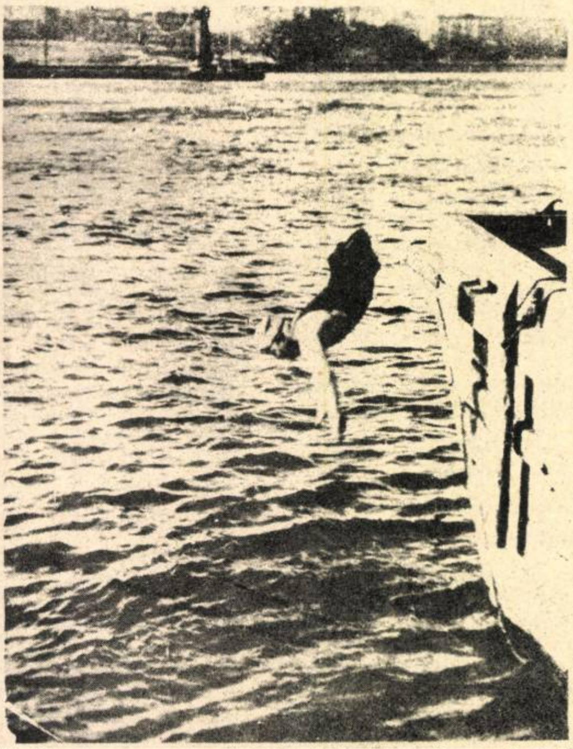

(Foto-exclusivitate Keystone)

Se anunţă din Penang (Anglia), faptul extraordinar că d. Charles Zimmy, înotător celebru prin faptul că e olog, va întreprinde traversarea canalului Mânecii, în cele două direcţiuni. Nu de mult, d-l Zimmy, care şi-a pierdut picioarele acum 11 ani, a înotat, fără oprire, pe o distanţă de 110 kilometri.

Părul scurt a salvat vieţi

Cine ar crede-o? Coaforii, tăind cozile şi pletele lungi ale atâtor capete de femei moderne au salvat multe vieţi. Să ne înţelegem: vieţi de rumegătoare. Aşa se afirmă în cercurile colegiului veterinar regal din Londra.

Acum opt-zece ani, membrele sexului frumos, cari făceau turism, sau excursiuni, semănau pe jos, din distracţie, ace de păr, din coafura lor deranjată de mers. Fetele dela fermă, de asemenea. Vacile veneau apoi, şi, neştiutoare, înghiţiau, odată cu iarba verde, spelcile cari le produceau moartea.

Muzeele veterinare păstrează sute de ace de păr, găsite în intestinele vacilor, moarte de o boală suspectă şi pe care a descoperit-o autopsia. Şi, de când femeile poartă păr scurt rumegătoarele se simt mai bine.

Seminţe selecţionate

Punând recolta sa de cartofi în saci, soţia unui ţăran din Cehoslovacia, pierdu verigheta.

Nu mult după aceea, ţăranul cumpără, foarte scump, un sac de cartofi aleşi pentru sământă.

Or, ce credeţi că a găsit el în sac? Inelul nevestei-si...

Era propria lui recoltă de cartofi, care îi venise înapoi, din om în om, şi cu un preţ de cumpărare mult superior preţului său de vânzare.

Ce naşte din pisică...

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

Enrico Carusso, fiul marelui tenor cu acelaş nume, astăzi în vârstă de 28 ani, se pregăteşte cu perseverenţă în vederea carierii sale artistice. El socoate că va fi pe scenă, un demn urmaş al ilustrului său părinte.

Gemeni

«Corriere della Sera» publică această curioasă ştire.

«Intreaga populaţie din Neapole a fost viu impresionată de moartea, survenită la aceiaşi oră şi în aceleaşi împrejurări, a conţilor Carlo şi Frederico Fontana, cari s'au născut în aceiaşi zi, în anul 1867.

«Cei doi gemeni au frecventat aceiaşi şcoală primară, acelaş gimnaziu, acelaş liceu militar şi au rămas, câtva timp în cavalerie. După o existenţă aventuroasă şi strălucitoare în intervalul căreia au trăit totdeauna împreună, cei doi fraţi au părăsit viaţa mondenă, retrăgându-se într'o vilă tăcută şi solitară la Posillipo.

«Lovite în aceiaşi zi, de un atac de bronco-pneumonie, cele două existenţe cari s'au depănat, paralel, dela naştere până la moarte, au fost nimicite de boală, la două ore distanţă, una de alta».

Nu e impresionantă această scurtă descriere a două vieţi paralele? E atâta mister în aceste câteva rânduri. Dar oamenii cari, până la capătul vieţii, nu sunt decât două exemplare ale unui singur şi acelaş model... afară de cele două ore, în cari unul a supravieţuit celuilalt, numai pentru el — 120 minute de viaţă suplimentară, «originală», după 65 ani de strictă identitate.

Se pune întrebarea: «ar fi putut, ei, dacă ar fi «voit» să se diferenţieze? Sau nu au fost decât jucăriile naturii, care le înscrisese, dinainte, destinul comun, în marea lui carte?»

Şarpele îşi hipnotizează prada

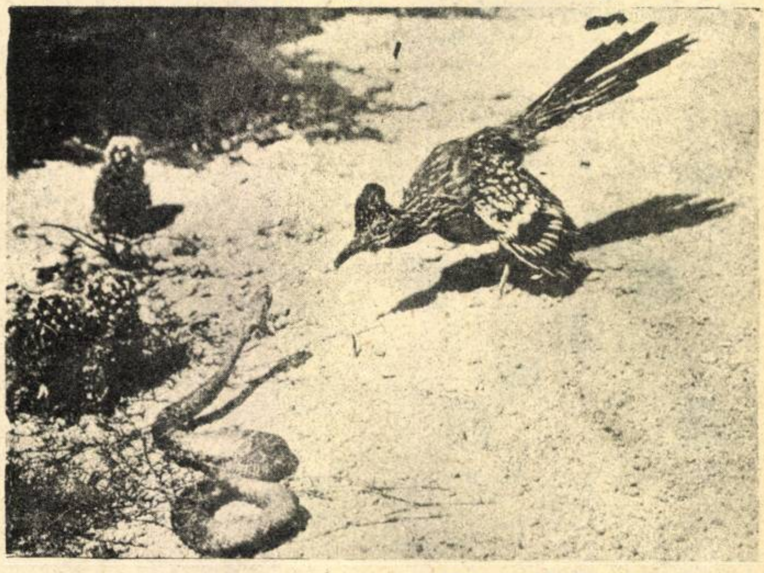

(Foto excl. Keystone)

Fotografia noastră, realizată cu mari dificultăţi, de un cercetător zoolog, reprezintă extraordinarul moment când un şarpe cu clopoţei, din Texas (America), hipnotizează o biată pasăre, care, câte-va clipe mai târziu, va fi victima muşcăturii sale mortale.

JOCURI

Cuvinte încrucişate

„AMERICA DE NORD"

de Titi Morlova (Loco)

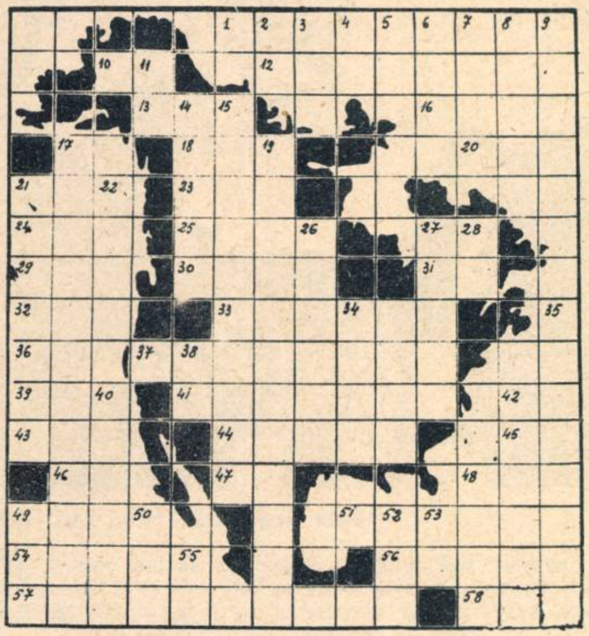

ORIZONTAL: 1) Oraş în Statele Unite; 10) Notă muzicală; 12) Bâlciu (Mold.); 13) Produc; 16) Mână (fam.); 18) Model; 20) Fecior (Banat); 21) Culegere de precepte; 23) 3 litere din «Rabindranath»; 24) Substanţă lichidă, fără culoare, gust şi miros; 25) Acru (fig.); 27) Literă grecească; 29) Grabă; 30) Râu în Statele Unite; 31) Pronume; 32) Adverb; 33) Cu nasul mare; 37) Pictor englez (1802—1837); 39) Oraş în Europa; 41) Junghiu la stomac (pop.); 42) Iniţialele numelui şi pronumelui primului aviator român; 43) Omăt; 44) Subţire de talie (invers); 45) 2 litere din «Harding»; 46) Salutare amicală; 47) O pipă fără capete; 48) Persoană; 49) Capitala Arabiei, oraşul sfânt al Mahomedanilor; 51) Sunet confuz; 54) Sclavi la vechii spartani; 56) Fiul lui Jupiter şi al Latonei, zeul soarelui; 57) Studiul diferitelor popoare sub raportul caracterelor lor distinctive; 58) 3 litere din «Sedan».

VERTICAL: 2) Localitate în Franţa; 3) Notă muzicală; 4) Un «Ţar» fără inimă; 5) Noroiu; 6) Deal (Muscel): 7) Departament francez în Algeria; 8) Haină lungă a magistraţilor; 9) Diana considerată ca zeiţă a Infernului; 11) Interjecţie; 14) Procur (fig.); 15) Oraş în Statele Unite; 17) Vulcan în America de Nord (Mexic); 19) Oraş în America; 21) Scriitor român, contimporan; 22) Literat şi om politic francez (1767-1829); 26) Localitate în Transilvania, colonie la Braşov; 27) Perceptorul copiilor lui Teodosie cel Mare (inv.); 28) Părţile laterale ale pântecelui; 34) Sgomot surd (inv.); 35) Oraş în America de Nord; 38) Un sat neînceput· 40) Numele a mai multor regi ai Norvegiei; 42) Călugăr italian, novator politic şi religios, ars la Roma în 1155; 48) Plin de noroiu; 49) Pronume; 50) Un atom nesfârşit; 52) Cea mai mică dintre păsările de pradă din genul şoimilor; 53) Lucrare literară.

Să ne instruim!..

de S. şi M. Breiman
(Drochia—Soroca)

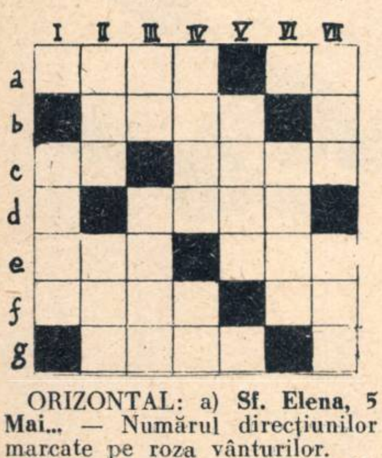

ORIZONTAL: a) **Sf. Elena, 5 Mai...** — Numărul direcţiunilor marcate pe roza vânturilor.

b) Pacea dela Iaşi. — Ochii Cyclopului!

c) 20 Aprilie 18... (Insula Elba). Campania lui Napoleon contra Rusiei.

d) **Varus! dă-mi înapoi legiunile!** (August). — Expediţia lui **Nobile la polul nord.**

e) In ce an s'a urcat pe tron cel ce a tăiat nodul gordian? — Vârsta recordmanului longevităţii.

f) Sfârşitul cruciadelor. — Suma zilelor a două luni consecutive.

g) Când au aruncat Protestanţii, afară prin ferestre, pe guvernatorii din Praga impuşi de împăratul Germaniei? — Numărul petalelor la crucifere.

VERTICAL: I) Nu întors! — Acum un an!...

II) In ce an a murit Carol Magnu? — Când au trecut Romanii sub **Furcile Caudine?**

III) Pătratul unui număr prim. — Când s'a urcat pe tron Antioh Cantemir?

IV) Tratatul dela Versailles. — Numărul jucătorilor la o echipă de football.

V) Descoperirea fotografiei.— Bine!

VI) Precedentul, cu ferestrele deschise! — In ce an s'a născut maestrul cuvintelor încrucişate?

VII) **Nu atingeţi cercurile mele! (Arhimede).** — Neosalvarsan.

Enigmă

de M. Zaporojetz, (Loco)

Deşi sunt om, putui uimi mulţimea,
Zburând spre sfere noui, spre cer, în slavă....
Şi-am cucerit, — fără de jertfă, — înălţimea!
Insă...., trecând printr'o emoţie grozavă!..
Căci sus fiind, m'am temut, — mi-aduc aminte, —
Gândindu-mă la capul meu fatal,
Ca «eul» meu, să nu cumva să-i stea 'nainte!
Ar fi 'nsemnat să fac un drum mortal...
Mă veţi ierta, dacă acuma fac păcate —
Şi mă întreb: — (la coada-mi mă refer!)
— De nu aveam un necurat, întors la... spate,
Mai reuşeam să mă înalţ spre cer?...

Soluţiile jocurilor din „O. L." No. 30

CUVINTE INCRUCIŞATE

P	R	E	P	E	L	I	C	A	R	I
R	A	T	I	F	I	C	A	S	E	M
E	M	E	R	I	T	I	■	A	B	O
C	I	R	A	C	I	■	I	S	A	R
I	F	■	T	A	I	A	■	I	T	A
P	I	T	I	C	■	B	A	H	A	L
I	C	A	■	E	R	O	H	A	T	I
T	A	L	A	■	U	N	■	S	O	T
A	S	I	G	U	R	A	S	E	R	A
R	E	C	A	S	A	T	O	R	I	T
A	M	I	R	A	L	I	T	A	T	E

ARITMOGRIF

Someş — Cotnari — Unul — Miere — Pelican — Umanitate— Lugoş — Murnu — Aristotel — Ioachim — Minerva — Uruguai — Lisoform — Tiberiu — Pericol — Avânt — Glossa — Ural — Binefacere — Evanghelia — Ştafetar — Târg — Erată.

Scumpul mai mult păgubeşte
Leneşul mai mult aleargă.

ŞARADA

Balaur

AU DESLEGAT TREI JOCURI

Fănică Nicolaescu-Balş (Predeal), Nicolina Popescu (Caracal), Theodor şi Anna Stoicescu (Ploeşti), Dimitrie Ardeleanu (Pecica-Arad), Rică Timoftescu (Turnu Severin), Ioan Vanjensky (Focşani), Tase Ceauşoglu (Călăraşi), P. Grosescu (Băicoi), Maior Popovici Pompiliu Anibal (Arad) Nellu Popp (Piteşti), Ovidius Idriceanu-Igrov (Bârlad), Valeriu Ponta (Pecica-Arad), Mioara şi Ionel Triculescu, Văleni şi Bică Pisoschi, Dan Preoţescu-Govora (Buzău), Avram I. Avram (Ploeşti), Pincu A. Saul-Piasa (Focşani), Lucreţia şi Margareta Pallade (Turnu Măgurele), Alexandru Botiş (Borod-Bihor). Ilie T. Lupiţa (Caracal), Ionel Constantin-Iocos (Craiova),P. Coroiu (Oradia), Al. Dobrinescu-Aledo, Sylvia Segall, Chicoş Constantin (Bârlad), Russu D. Nicolae, Vögeli Anny (Slănic Prahova), N. Gr. Arsene (Buzău), Ionel Ionescu (Băicoi), Solomon şi Mauriciu Breiman (Drochia-Soroca), Ionescu Gh. Constantin, Al. Haber (Iaşi), Popescu Virginia (Cetatea Albă), Virginiu Constantinescu, Nicuşor Comănescu (Tg.-Ocna), Ionel Iordache-student (Mizil), Clemansa Ionescu (Focşani), Edelstein S. Emanoil (Galaţi), Gherson Horovitz (Odobeşti-Putna), Cartagina Constantinescu (Oradia), I. Nicolaescu-Balş (Ocnele Mari).

DIN CAPITALA

George M. Tabacu, Nellu Iorgulescu, R. H. Simion, Maria Metaxa, Eustaţiu Mărculescu, Gh. Em. Teodorescu, Nicuşor Şoneastudent, Ortansa Nicolau, Simona Almosnino, Renée Mălăeru, Nelly Mălăeru, Raluca M. Tzudick, Lt. Costel Nicorescu, Jean Adler, Gigi Dumitrescu-Militari, Nae Iliescu, Mircea I. Popescu-Remmy, Gh. Calimachi, Alexandru R. Ştefănescu, Nicolae L. Petrescu-Tigru.

AU DESLEGAT DOUA JOCURI

Dumitru Tocan (Băile Zizin-Braşov), Lică I. Constantinescu (Roşiori de Vede-Teleorman), Ionel A. Marinescu (Alexandria-Teleorman), Şandru Aurel (Grădiştea-Hunedoara), Ionel Preda (Misleanu). Anton şi Ninna Vrăjescu (Oradia), Gică şi Tudor Popescu (Ploeşti). Traian Bărbulescu (Cluj), Vasile Frizescu (Turnu Severin), Victor Calmanovici şi Zizi Samovici (Timişoara), Mircea I. Dănilă (Botoşani), Carola Avram, Nellu Avram (Ploeşti), Nellu Saidman (Cernăuţi), Subl. Aurel I. Serian. Calman H. Iancovici, sublt. Const. Ionescu (Chişinău), Petrică Crintea (Dumitreşti-R.-Sărat), Tudorică N. Popescu-student (Cochileanca-R.-Sărat), Vladimir Constantin (Arad), A. Petrov (Bârlad).

DIN CAPITALA

Jean Adler, Ionel Clement Schachman, Gross I. Herman, Gross Aurel, Marcel Zuckermann, Lică Drăgulescu-student, Mimi Ionescu-studentă, Leonte Klein, Aurel Weissman, Nicuşor Chiriac, Paul şi Henryette Rosenberg, Nicolae L. Rădulescu-elev, Costică şi Gheorghe Brelea, Sylvia Grigorescu, Popp Liviu-student, Mariana Cristescu.

AU DESLEGAT UN JOC

Gicu Ţoculescu, Aurel Silvestru (Silistra), Manole V. Mârza (Galaţi), George Boroş (Sulina),

„Oglinda Lumii" No. 32
BONUL JOCURILOR

De ce trăiau oamenii mai mult în vremurile vechi decât trăiesc astăzi.

Se spune, deseori, că odinioară oamenii aveau viața mai lungă decât astăzi. Insă lucrurile nu stau tocmai astfel. Omenirea în trecut, nu se bucura de o longevitate mai mare decât astăzi. E adevărat că Biblia vorbește de vârste respectabile de 3—400, ba chiar opt sute de ani. In vremurile patriarhale, însă, anii aveau o durată de timp mult mai scurtă decât are anul nostru astronomic. Anii se numărau după vremea ploioasă și cea secetoasă, în țările calde: un an era, deci, cam de patru ori mai scurt decât anul de azi.

In timpurile mai apropiate de noi, oamenii se bucurau de o sănătate mai rezistentă decât a noastră, însă proporția mortalității era mult mai mare. Aceasta înseamnă că numai cei cari aveau vitalitatea destul de puternică spre a învinge numeroasele boale de care nu știau cum să se apere — cum sunt frigurile (malaria), intoxicațiile, febra tifoidă, dezinteria, etc. — trăiau. Ceilalți muriau. O molimă de holeră sau de ciumă omora mii și zeci de mii de oameni.

Era natural, deci, ca acei cari se dovedeau destul de robuști, spre a nu se da biruiți de boală, să trăiască vreme mai îndelungată.

Astăzi, știința medicinei poate ține în viață și pe oameni mai debili. Există, și în timpurile noastre mulți oameni cari ating vârste respectabile: 80—90 ani, ba poate și mai mult. Proporția însă față de cei mulți cari altă dată s'ar fi prăpădit, sau față de copii (Spartanii ucideau pe noii născuți, infirmi sau prea plăpânzi) e tot mai mică. Astăzi își trăiește zilele tot omul, și cel slab, și cel voinic.

Pe temeiul celor arătate mai sus, rezultă că, în general, viața oamenilor din trecut nu era mai lungă decât a noastră. Există, însă, o mică diferență în dauna oamenilor de azi și aceasta se datorează nervozității tot mai mari a contimporanilor.

A APĂRUT

al treisprezecelea volum din aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin.

SECRETUL OMULUI INVIZIBIL

de MAURICE LEBLANC

Și la noi, ca și pretutindeni aceste aventuri senzaționale cari au făcut faima universală a lui Maurice Leblanc, au obținut un succes neîntrecut.

Cereți pretutindeni și la depozitul general, editura «Eminescu» Str. Ing. Anghel Saligny 2, aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin, cu lei 20 volumul 20 lei, precum și ultima lucrare apărută.

SECRETUL OMULUI INVIZIBIL

O vânzare de sclavi modernă

(Foto-exclusivitate Keystone)

Târgurile de sclavi din antichitate au căpătat zilele acestea, la Los Angeles, o prețioasă reînviere, fie ea numai în glumă. Este vorba de o impunătoare adunare de bărbați și femei, cari fără de lucru și ajunși la disperare de șomajul care le-a luat ultimile resurse de trai, au organizat o mare serbare, în decursul căreia un comisar-prizor a scos la licitație pe fiecare șomer în parte. Licitația consta în a lăuda calitățile și puterea de muncă a fiecărui... sclav care se oferea astfel angajamentului diverșilor patroni veniți acolo din curiozitate, atrași de noutatea lucrurilor și în orice caz și de milă pentru nefericiții ajunși la limită. Iată licitația unei drăguțe dactilografe.

Soluțiile jocurilor

Alexandru Weissberg (Cernăuți), Sabina Eschenazi (Ploești) Gigi Dumitrescu-Gidu (Oradia), Al. Ionescu (Alba Iulia), Herman L. Herșcovici (Roman), Nicolae L. Popescu, Marioara Zoițescu, Elvira Stătescu (Băile Slănic-Moldova), Jean Teofil Teodorescu (Timișoara), Simonica Orenstein, Ion Dragu, Sebastian Ionescu (Focșani), Arthur Segall (Odobești), Oscar Niculescu (Sibiu), Nicușor Marcovici (Cernăuți), Ionel Vâlcu, Alexandru Teodorescu (Slănic Moldova), Simonel Schächter, Hună Schächter, Marcel Fiertel, T. Dragomir (Odobești-Putna), Mișu Comănescu-Micom (Arad), Teodor Mărculescu (Brașov).

DIN CAPITALA

Naum Teodoru, Alecu Vișinoiu, Bella Wexler, Alexandru Theodorescu-Thal, Duty și Petruș Georgescu, Georgescu A. Mihail-student, Georgescu Hanon-student, Toma Meșteru, Enache Stoican, Gh. Săndulescu, Costică Băleanu, Rozine Marcovici, Marcel Beiniș, Zaharia Grigoriu, Săndulescu A. Mateiu, Traian Petrescu.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «OGLINDA LUMII» No. 29

Dumitru Ardeleanu-Dar (Pecica-Arad), Maior Pompiliu, Popovici Anibal (Arad), Raluca M. Tzudick, Nellu Iorgulescu (Loco), Stoican Enache, Mișu Comănescu (Arad), S. Schachter (Odobești-Putna), Marioara Zoițecu, Nicolae L. Popescu (Slănic-Moldova).

PRIN TRAGERE LA SORȚI AU CAȘTIGAT

1) Al. Teodorescu (Loco).

2) Subl. Constantin Ionescu (Chișinău).

3) Mișu Comănescu (Arad).

POȘTA JOCURILOR

George Boroș (Sulina): Se va publica unul dintre jocurile de cuvinte încrucișate.

George M. Tabacu (Loco): Se vor publica: aritmogriful și enigma. Celelalte nepublicabile.

Ionel Constantinescu Iocos (Craiova): Jocul de cuvinte încrucișate se va publica într'unul din numerile viitoare.

Fănică Nicolaescu-Balș (Predeal): Publicabil în numărul viitor, după ce în prealabil va fi refăcut.

Gh. Em. Teodorescu (Loco): Se va publica mai târziu.

Theodor și Anna Stoicescu (Ploești): Publicabilă într'unul din numerile viitoare.

Rică Timoftescu (Turnu Severin): Jocul de cuvinte încrucișate «Ionel Teodoreanu» se va publica mai târziu.

Ionescu Gh. Constantin-Iași: Jocul de sezon e foarte bun. Ii vom face loc cu plăcere în coloanele revistei noastre într'unul din numerile viitoare. Idem jocul de cuvinte încrucișate «Filme românești».

Ionel Ionescu (Băicoi): Am primit o sumă enormă de jocuri de cuvinte încrucișate. Le vom da publicității în ordinea sosirii. V'aș ruga să faceți jocuri cu temă pur românească și cu cuvinte cât mai uzuale din dicționarul român-român. Numai cu răbdarea se trecea marea!...

Orașul Grădină

Franzensbad

(Cehoslovacia)

Prima bae de nămol din lume.

Renumita bae pentru maladii de femei și de inimă.

Cele mai eficace surse de sare purgativă din câte se cunosc.

Cel mai mare succes la maladiile de inimă, de femei, sterilitate, gută reumatism și constipație cronică.

Informațiuni și prospecte prin

Kurverwaltung

Wolf's Hotel Imperial

Franzensbad

de primul rang in cea mai frumoasă pozițiune și cu cel mai desăvârșit confort.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Consolare

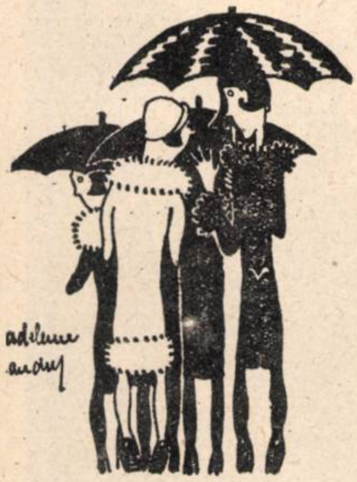

— Oh, da, doamnă, când bărbatul meu a murit, era o vreme splendidă.

ETERNITAŢI

— Trebuie să treacă o eternitate, până te vei decide să-mi plăteşti banii ce ţi-am împrumutat?
— Nu uita că atunci când ţi-am cerut banii, a trebuit să treacă mai mult decât o eternitate, până ce te-ai hotărît să mi-i împrumuţi!

AD LITTERAM

— Chelner, bătrânul ăsta trebuie dat afară!
— Dar a şi plect de bună voie
— Nu, trebuie readus şi apoi dat afară.

O PRETENŢIE IREALIZABILĂ

La un varieteu din provincie hipnotizatorul care are nevoie de câte-va persoane pentru o experienţă :
— Mă rog, îmi pot permite să invit şease spectatori din public, pe scenă?
Unul din public: Bucuros, dar nu suntem decât cinci.

DEFINIŢII

PANTALON : obiect purtat încă de anumite femei.
INMULŢIRE : o familie numeroasă.
CONDAMNAT PE VIAŢĂ : bărbatul care merge să se căsătorească.

Temperatură

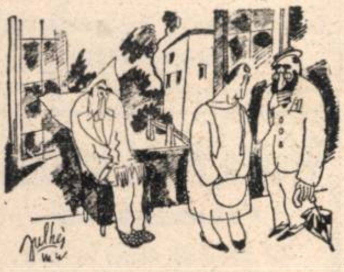

— Va trebui să-i iau temperatura de două ori pe zi, dimineaţa şi seara.
— Bine, domnule doctor... La soare sau la umbră ?

GREA SOCOTEALA

— Mamă, spune-mi, te rog, cât e ceasul?
— Peste zece minute va fi douăsprezece!
— Mămico, aşi vrea să ştiu cât e acum şi nu cât va fi peste zece minute.

MODELUL PICTORULUI

— De ce pictezi toţi îngerii cu negru?
— Nu ştii că nevastă-mea e blondă.

ARGUMENT HOTARATOR

— Nevastă-ta găteşte singură?
— Fireşte: altfel aşi mânca eu la birt?

CE FEL DE BOGĂŢIE ?

— Soţul tău e tare bogat ?
— Destul. La Chicago preţuieşte încă cinci mii de dolari.
— Atât de mulţi bani are acolo ?
— Nu, aceasta e suma pe care a oferit-o poliţia pentru capul lui.

Câinii nu iubesc pisicile

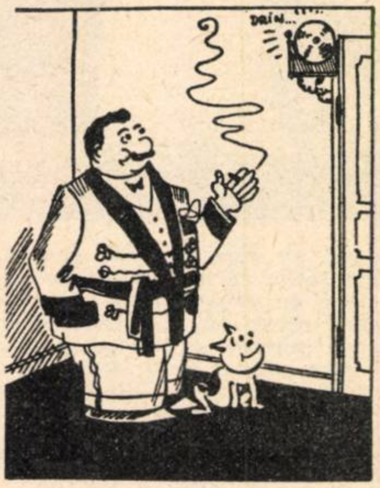

— Aştept o vizită: un pictor animalier, căruia i-am comandat portretul lui Bonţo, pisoiul meu drăguţ.

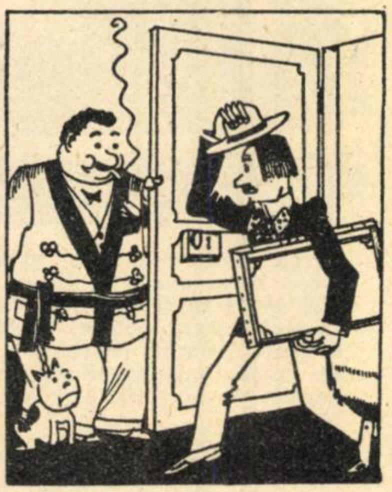

— Scumpe, vă aduc tabloul comandat, cred că o să fiţi mulţumit.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII

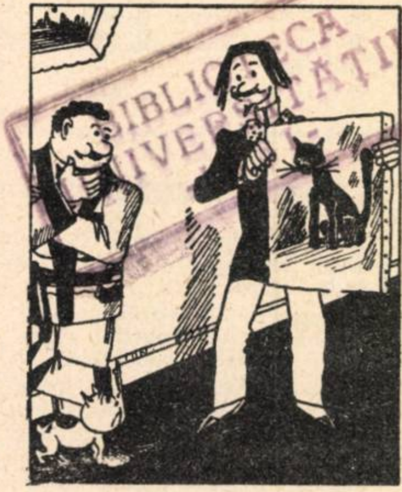

— Seamână.
— Oh ! parcă e viu ! ce plăcere îmi face.

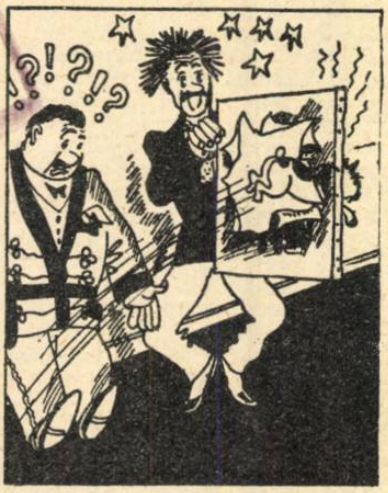

— ! ? ? ?

O NUANŢA

— Straşnică voce are soţia d-tale.

— Aţi auzit-o, ieri, când a cântat?

— Nu, am auzit-o când a înjurat.

SOLUŢIA LENUŢEI

— Dar bine, Lenuţo, cum te aşezi să cânţi la pian cu nişte mâini atât de murdare?

— Lasă, mămico, am să cânt numai pe clapele negre.

PROBLEMA TUTUNULUI

— Ce fel de ţigări mai fumezi acum, când tutunul s'a scumpit atât de mult?

— Numai ţigări străine, că sunt cele mai ieftine.

— ?...

— Da, dela prieteni şi cunoscuţi.

DIALOG CONJUGAL

— Ce-ai fi ajuns tu dacă nu mă măritam cu tine?
— Un holteiu fericit.

Timp pierdut

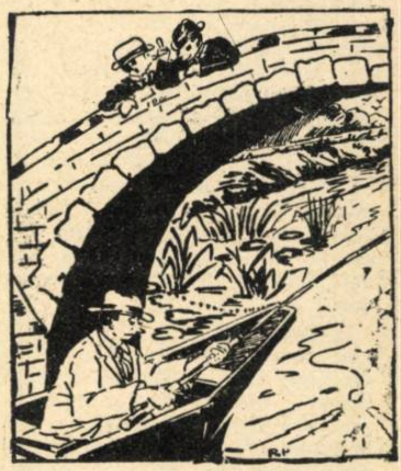

— Domnule, de trei ceasuri stau şi mă uit la ăsta cum nu poate prinde nici o scrumbie. Cum pot exista astfel de oameni cari pierd timpul degeaba.

CUM SE RAZBUNA UN MEDIC

Noaptea, la ora trei, doctorul X. e trezit din somn, pentru a merge să vadă un bolnav.

— Vai, mă prăpădesc, domnule doctor.

Medicul îl examinează. Apoi întreabă, impasibil:

— Ţi-ai exprimat ultima d-tale voinţă?

— Nu, răspunde bolnavul, dar, pentru Dumnezeu, îmi este chiar atât de rău?

— Anunţă-l pe notarul d-tale.
— Domnule doctor, credeţi, prin urmare că...

— Cheamă-l şi pe tatăl d-tale. Pe fiica d-tale! Pe fratele d-tale!

— Va să zică s'a isprăvit cu mine.

— Cine spune asta ? Dar nu vreau să rămân singurul prost, pe care să-l fi sculat d-ta, azi noapte, din aşternutul cald..

Ariile celebre

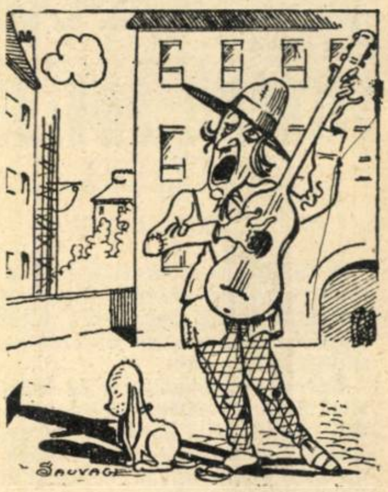

...Am făcut de trei ooori ocolul pământului !

O VOCE. — Ar fi fost mai bine să rămâi la tine acasă.

Salutul drapelelor la Olympiada din Los Angeles

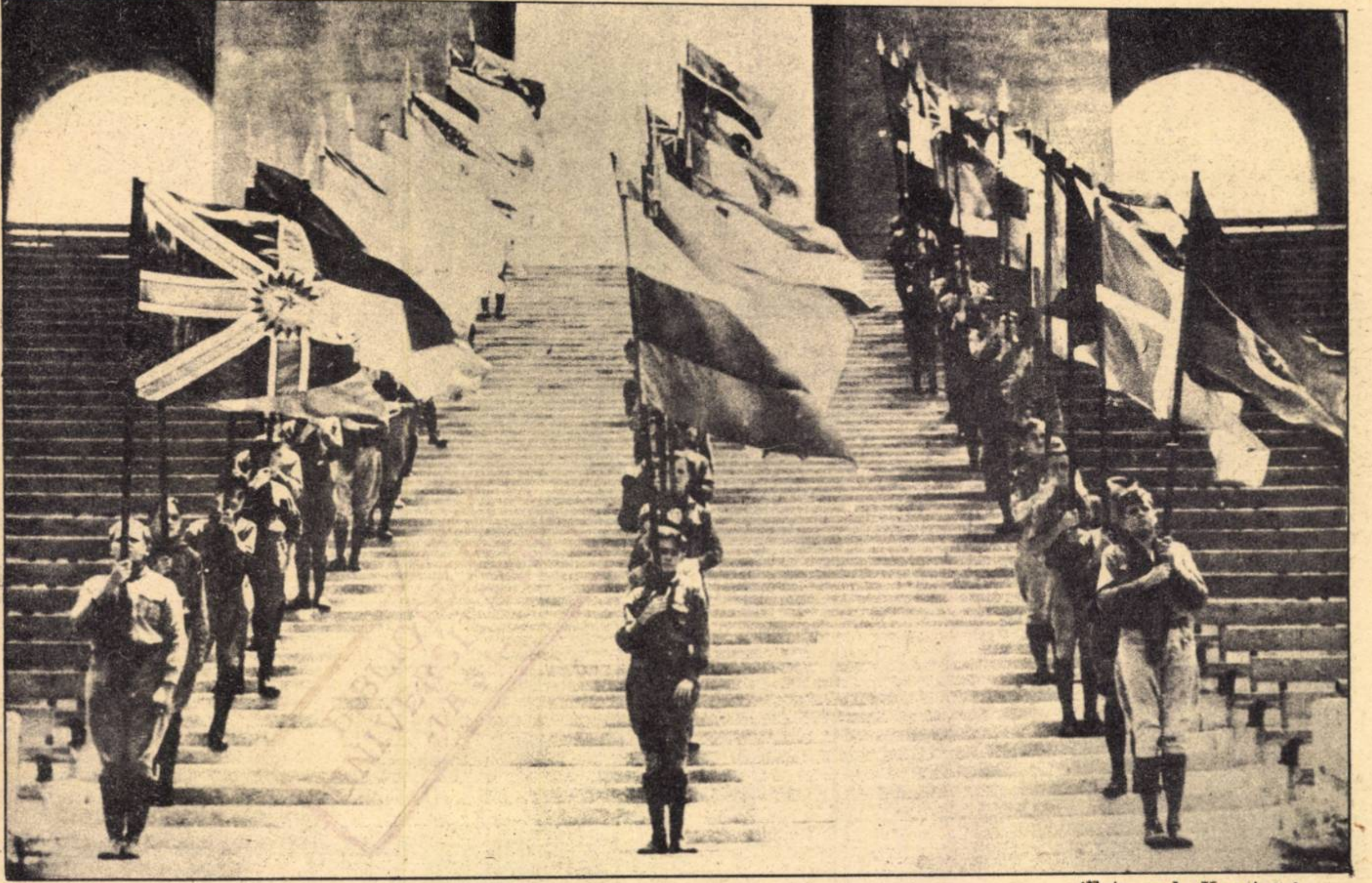

(Foto-excl. Keystone).

La 2 August, a avut loc, pe giganticul stadion dela Los Angeles, solemnitatea de deschidere a jocurilor olympice. Iată măreaţa ceremonie a defilării drapelelor, care marchează începutul efectiv al Olympiadei. Nu mai puţin de 58 drapele, reprezentând tot atâtea ţări participante, au luat parte la acest «marş al naţiunilor».

Nouile Preţuri Reduse
ale cărţilor din EDITURA «EMINESCU» S. A.
Bucureşti I — Strada Inginer Anghel Saligny, 2 — Bucureşti I

Cereţi gratuit Catalogul complect

10 LEI VOLUMUL

Henri Murger: In noaptea nunţii
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul . .
Björnson: Poveste de dragoste .
Richepin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman . .
N. Gogol: Răzbunarea groaznică .
D'Annunzio: Pisica (Nuvele) . .
Ch. Folley: Fiul lupilor de mare .
Maurice Level: Naufragiaţii vieţii
R. Benim: Rivala, roman . . .
V. C. Rondy: Secretul Principesei
Omessa: Misterul Romanovilor .
Epinghoven: Tainele Curţii germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazal: Voluptăţile răsboiului
Miguel Zamacois: Accidentul .
Honoré de Balzac: Iubita imaginară
André Theuriet: Coleta, roman .
Lynkeus: Frivolităţi . . . .
Cady: Mica cerşetoare. . . .
P. B. Haşdeu: Sic Cogito . . . .

15 LEI VOLUMUL

Turgheniev: Eroismul Dragostei .
Alex. Puşkin: Fata căpitanului. .
Guy de Maupassant. Nuvele . .
Georges Meirs: Pata de sânge .
Mihail Eminescu: Geniu pustiu .
I. L. Caragiale: Cănuţă om sucit .
Dr. Frumuşanu: Cum să întinerim
Eugen Todie: O iubire . . . .
Lia Hârsu: Impărăţia de zăpadă .

Cărţi noi de mare succes

A. Thomas: Catrina-Soldat !... LEI 60
L. Lewisohn: Israele încotro? „ 60
Panait Istrati: Ţaţa Minca . . „ 60
Panait Istrati: Nerantsula . „ 40
Klabund: Borgia, romanul unei familii . . . . „ 50
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou . . . . „ 60
Ernst Glaeser: Contingent '924 „ 60
Ioseph Delmont: Evrei în lanţuri . . . . „ 60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber . . . . . „100
Emil Ludwig: Napoleon . . „240
V. Margueritte: Vitele umane „ 40
V. Margueritte: Corpul tău îţi aparţine . . . . „ 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. I „ 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. II „ 40
Mihail Eminescu: Poezii . . „ 40
Victor Eftimiu: Cântecul milei „ 40
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări şi tot atâtea răspunsuri „ 40
Musset: Spovedania unui îndrăgostit . . . . „ 40

AVENTURILE DETECTIVULUI
ROB. PARKER
55 volume. Fiecare volum LEI 5

BIBLIOTECA „ORIZONTUL"
25 volume Fiecare volum . Lei 5

VOLUMUL LEI 20

Poë: Aventurile lui Gordon Pym .
J. Kessel: Nopţi Siberiene . . . .
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispăşirea, roman . .
George Ohnet: Prinţul fatal . .
D'Annunzio: Tragedia a 2 fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei . . .
„ „ Răsbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma trenului 13
Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu
Louis Hemon: Battling Malone . .
Victor Eftimiu: Kiriachiţa, roman
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greculescu: Cronicile lui Popic .

VOLUMUL LEI 25

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. . . . .

VOLUMUL LEI 30

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Murat: Viaţa amoroasă a Caterinei celei Mari . . . . . .
Margueritte: Talionul, roman . .
Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Margueritte: Femeia emancipată .
Margueritte: Prostituata, roman .
Eftimiu: Elfiona, roman . . . . .
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu . . . .
Baron de Schlicht: Elita Prusacă,
L. Wolff: Fiul lui Anibal, roman .
Dr. Alfandari: Cartea femeii însărcinate . . . .

AL. MARGHILOMAN
NOTE POLITICE
5 volume mari . . . . Lei 1600

20 LEI MAURICE LEBLANC 20 LEI
Aventurile extraordinare ale lui ARSÈNE LUPIN

Arsène Lupin, Gentleman-Apaş LEI 20
Arsène Lupin, contra lui Herlock Sholmes . . . . „ 20
Arsène Lupin, Acul scobit . . „ 20
Arsène Lupin, 813 . . . . . . „ 20
Cele trei crime . . . . . „ 20
Dopul de cristal . . . . . „ 20
Confidenţele lui Arsène Lupin LEI 20
Triunghiul de aur . . . . „ 20
Izbânda lui Arsène Lupin . . „ 20
Insula cu treizeci de sicrie . . „ 20
Piatra Miraculoasă . . . . . „ 20
Colţii Tigrului . . . . „ 20
Secretul omului invizibil . . . „ 20

Tăiaţi şi păstraţi acest anunţ

OGLINDA
LUMII

6 AUGUST 1932
ANUL XI
No. 32

Robert Joung și logodnica sa, se lasă prinși de obiectivul fotografului în această poză delicioasă de tinerețe fericită

20 PAGINI
LEI 5

BIBLIOTECA [illegible] IAȘI

OGLINDA LUMII

13 AUGUST 1932

ANUL XI

No. 33

R P 14

BIBLIOTECA

20 PAGINI
LEI 5

PE PLAJA. -- Hotărâţi-vă: care vă place mai mult, blonda sau bruna?

Oameni cu două capete

Amănunte curioase din viaţa fiinţelor duble.—Una sau două persoane

In comuna Porba din Cehoslovacia scriau ziarele mai zilele trecute, o ţigancă a născut un copil, pe deplin desvoltat, însă având două cavităţi toracice şi o cavitate abdominală. Fiinţa dublă a trăit cincisprezece minute. Cadavrul copilului a fost trimis Institutului anatomo-patologic din Bratislava.

Deseori citim, şi în ziarele noastre, asemenea ştiri, dând, însă, neîncrezători din cap şi neputându-ne închipui cum are natura grijă să aducă pe lume, asemenea plăsmuiri fantastice. Un om cu două capete ne aminteşte mai degrabă de o făptură din poveşti, decât de o fiinţă din lumea noastră reală. Trebuie, totuşi, să precizăm că, până în prezent medicina citează câteva sute de cazuri de asemenea fiinţe duble şi că acestea au atins chiar o vârstă respectabilă. Un savant german, profesorul Gruber, a scos chiar un studiu special asupra temei desvoltării a două capete în acelaş om, în care descrie o serie de monştri, cu toate observaţiunile anatomice şi roentgenologice.

Gruber povesteşte cazul unui copil cu două capete, născut, în 1929, la Sachen şi care a trăit, astfel, şeasesprezece până la şaptesprezece zile.

16 până la 17 zile? Ce să însemne, oare, acest «până la»! Nu s'a putut stabili, exact, momentul morţii? Nu, e vorba de cu totul altceva. Prin «16 până la 17 zile» savantul german a indicat tocmai starea cu totul specială, pe care o prezintă problema oamenilor cu două capete. *Capetele nu au murit, amândouă, în acelaş timp!* Unul a murit în a 16-a zi de viaţă, iar la celălalt, simptomele vieţii au dispărut abia în a 17-a zi. Moartea s'a produs, deci, în două etape, la interval de o zi, una de alta. Copilul acesta bicefal a produs o discuţie şi o luptă, care nu a rămas numai în camera de sfat a savanţilor. S'a pus chestiunea dacă acest copil trebuie socotit drept una sau două persoane. Medicul-mamoş, care a asistat la naştere, a făcut declaraţie ca pentru doi gemeni. La înmatriculare s'au ivit după cum era şi natural, tot felul de dificultăţi, căci nu se ştia dacă trebuie să se înscrie un copil sau doi.

Profesorul chemat să dea o hotărâre, a procedat ca regele Solomon: Sunt două persoane, a spus, deoarece copilul are un singur corp, dar, în schimb două creiere şi două inimi.

Aşa se explică dece el a murit în două zile, consecutiv..

In orice caz, oridecâteori s'au născut asemenea specimene, li s'a dat două nume. Marele poet italian Petrarca vorbeşte, într'unul din Sonetele sale cele mai celebre, de-un copil cu două capete care se numeşte Petre şi Paul. Acesta (sau aceştia) a trăit la Florenţa, ducând o viaţă destul de regulată.

Nu tot atât de armonioasă a fost existenţa «fraţilor scoţieni», deasemeni un monstru cu două capete care, în secolul XV, era obiectul de admiraţie al curţilor princiare engleze. Fiecare cap îşi avea — dacă se poate spune, astfel, — capul său. Propriu zis, într'un singur piept, locuiau două fiinţe distincte, cu sensibilitatea diferită, cu o altă funcţionare organică, cu reacţiuni deosebite. Dacă unul voia să meargă la dreapta, celălalt avea un gând exact contrar: s'o ia la stânga. Cele două mentalităţi, complect opuse, nu se puteau suferi.

Deoarece, însă, pentru executarea ambelor impulsuri, existau numai două picioare, se întâmplă deseori ca fiinţa dublă, în loc să înainteze, să facă un act determinat, se pierdea într'o serie de gesturi incoherente, până ce se prăbuşea la pământ.

Intr'o singură împrejurare se curma cearta continuă între cele două capete: atunci, când, invitaţi la curtea unui prinţ, li se cerea să cânte vechi melodii scoţiene. Cele două gâtlejuri — deci două voci — cântau într'un perfect acord. Impresia pe care o producea acest spectacol, unic în lume, era covârşitoare şi cronicile vremii ne vorbesc cu înminunare de acest fenomen.

Indată, însă, ce cântecele luau sfârşit, se frângea şi armonia dintre cele două minţi. Ele începeau să impună corpului voinţi diferite şi multă lume se amuza, mai mult, de această tragică dualitate, decât de arta vocală a fiinţei duble.

Un destin nu mai puţin curios îi fu sortit unui alt om cu două capete, născut în Bengal, pe la 1780. Acesta avea un cap parazitar. La el nu era vorba de două capete unite, pentru a se sprijini pe acelaş trunchiu, ci de un corp cât se poate de normal construit care, însă, avea pe creştet un al doilea cap, asemeni unei pălării.

Ambele creiere ale copilului erau de data aceasta bine şi unitar desvoltate, aşa încât senzaţiunile unuia produceau aceleaşi reacţiuni şi în celălalt. Dacă copilul ţipa, de o durere, se crispa şi faţa celuilalt cap, într'un plâns egal. Totuşi, o deplină echilibrare nu exista între cele două capete. Creierul superior putea impune ochilor să stea deschişi şi să se rotească, de jur împrejur, în vreme ce copilul dormea.

Soarta a corijat însă gluma aceasta proastă a naturii, deoarece câţi-va ani dela naştere, un şarpe otrăvitor a aplicat o muşcătură fatală acestui monstru nevinovat.

Numai în legende fiinţele cu două capete simbolizează forţa şi plenitudinea de activitate. In realitate, însă, natura ne prezintă monştri nenorociţi, demni de cea mai sfâşietoare milă.

RECIDIVISTUL

Jud. — Mai ai de spus ceva pentru apărarea d-tale, acuzat?

Inculpatul. — D-le judecător, vă rog să luaţi în consideraţie că am fost condamnat, până acum, de zece ori şi că nu a ajutat la nimic!

Cum se face o grevă în Japonia

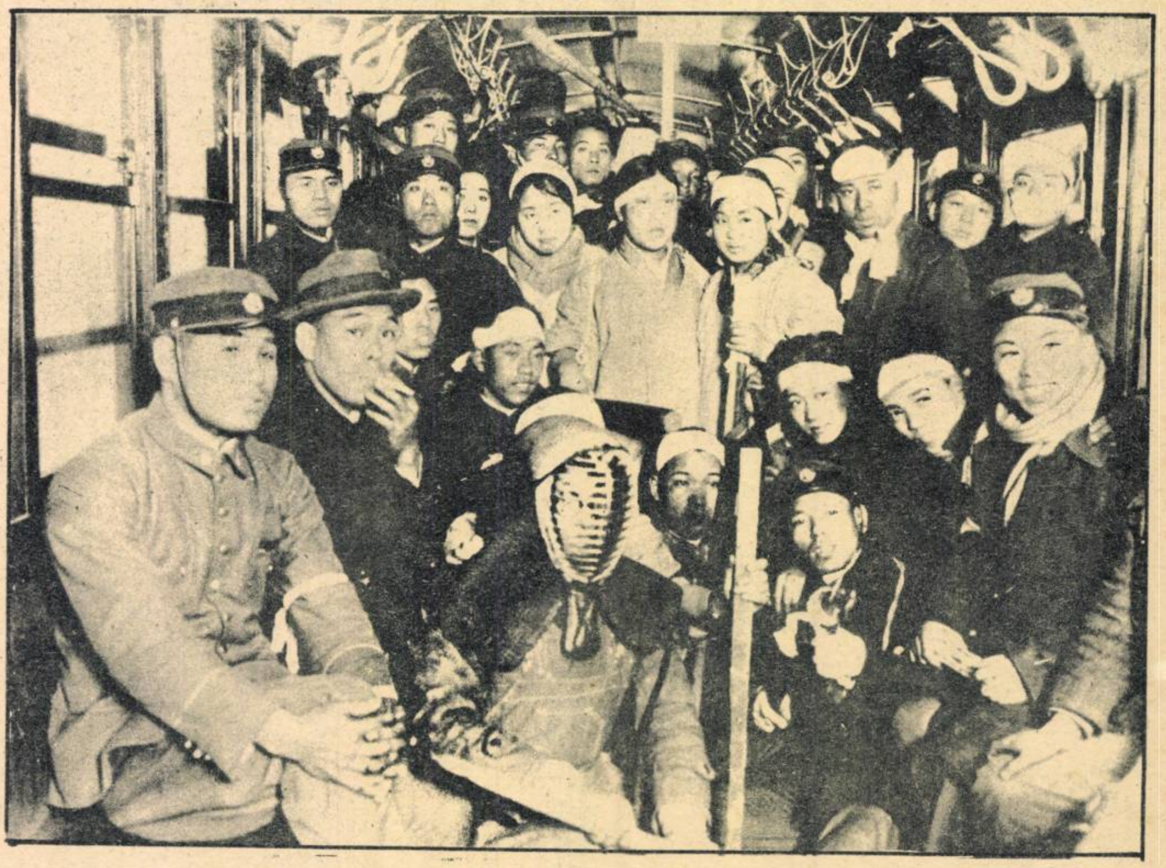

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

Lucrătorii metroului din Tokio, n'au găsit alt mijloc mai eficace de a se pune în grevă, decât acela de a se baricada într'un vagon din trenul subteran — unii înarmaţi, alţii cu măşti contra loviturilor, pe cap — de unde n'au vrut să plece cu nici un chip, până ce nu li s'a recunoscut legitimitatea revendicărilor lor dându-li-se deplină satisfacţie.

No. 33
Anul XI.
„OGLINDA LUMII"
13 August
1932
Redacţia şi Administraţia Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
Palatul «EMINESCU» (S. A.) Telefon 325/34 şi 325/35
Abonamente pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei

MORALA E IARAŞI LA MODA

Iubirea şi viaţa de familie în lumina revoluţiei culturale

de MARCEL PRÉVOST, dela Academia Franceză

Schimbările survenite în viaţa socială transformă, întotdeauna şi formele iubirii. Marea prăbuşire survenită în timpul războiului şi după cataclizmul universal a exercitat în special asupra amorului, asupra relaţiilor dintre sexe o mare influenţă. Femeia a reuşit să obţină, ceeace a năzuit cu atâta ardoare: emanciparea. Toate căile vieţii îi sunt deschise. Ea este independentă în toate privinţile materiale. I se permite să se manifeste în toate domeniile de muncă şi poate trăi după propriile sale vederi. Această apropiere de celălalt sex nu e lipsită de primejdii. După războiu, bărbaţii scăzuţi ca număr, au pierdut gustul pentru căsătorie. Ei nu mai voiau să-şi ia răspunderi şi îşi căutau un nou orizont de viaţă. Bărbaţii căpătară impresia că se poate trăi şi fără povara căsătoriei.

Concepţia lor de viaţă s'a schimbat profund. Inainte de 1914, de pildă, idealul oricărui burghez era să muncească până la patruzeci de ani, atât de stăruitor, încât să se poată retrage de atunci, trăind o viaţă tihnită, în mijlocul familiei sale.

Europeanul occidental tipic era un om activ, care nu dădea prea mare atenţiune înfăţişării persoanei sale. Marele războiu nu a transformat această calitate, cu deosebirea, însă, că oamenii de astăzi vor chiar în timpul epocii de lucru să ducă o viaţă plăcută, «săşi trăiască viaţa», cum se spune.

Inaintea războiului, el sacrifica foarte puţini bani pentru îmbrăcămintea proprie, pe când astăzi întrebuinţează o considerabilă parte din venituri pentru haine îngrijite şi pentru «micile plăceri», pentru cinematograf, teatru, sport, gazete, cărţi. Nevoile i s'au mărit enorm. Deoarece, oridecâteori, vine vorba să se însoare, se chibzueşte de o mie de ori şi chiar când se întâmplă ca viitoarea tovarăşe de viaţă să fie o minunăţie, încă stă şi se codeşte, dacă să facă ori nu pasul hotărâtor. Natural, concepţia aceasta nu a pătruns, încă, în toate păturile societăţii. De pildă, în clasa muncitoare, căsătoria e considerată ca un profit material. Când atât bărbatul, cât şi femeia câştigă, viaţa laolaltă e mai ieftină şi mai bună, decât de unul singur. Emanciparea femeii nu a exercitat, în acest mediu, nici o influenţă, căci soţia muncitorului a fost întotdeauna lucrătoare şi niciodată nu a împovărat căminul.

Deschiderea tuturor căilor de manifestare pentru femeie nu a făcut dintr'însa rivala bărbatului, iar raporturile dintre sexe nu s'au înrăutăţit prin aceasta.

Femeia rămâne, mai departe, din cauza capacităţii sale mai reduse de muncă şi din cauza structurii sale fizice, în urma bărbatului. Lucrul prestat de femeie se strică mai repede şi este mai prost plătit. Faptul acesta hotărăşte chestiunea concurenţei, deoarece femeia lucrează mai ieftin şi dovedeşte chiar, o forţă cantitativă şi calitativă mai redusă.

O căsătorie între intelectuali poate totuşi privită ca fiind mai degrabă utilă, decât vătămătoare. Un exemplu: d. Campinchi este unul dintre cei mai celebrii penalişti parisieni. Soţia lui e de asemeni avocată. Căsnicia lor e cât se poate de armonioasă şi fericită. In domeniul ştiinţific, femeia poate fi un foarte bun colaborator al soţului. Un strălucit exemplu ni-l oferă perechea Curie, în care ambii soţi erau mari învăţaţi. Ei au lucrat împreună, la studiul radiunului, până la moartea lui Pierre Curie, când soţia lui a preluat conducerea marelui laborator şi s'au bucurat, în tot timpul convieţuirii, de o perfectă mulţumire, de succesul cercetărilor lor.

Femeia este, dela natură mai concesivă şi mai altruistă. Oricare femeie e încântată de succesele soţului şi le stimulează pentru un triumf şi mai amplu. Numai în cazurile când publicitatea face mai mult sgomot, în jurul bărbatului ori al femeii se iscă puţină gelozie... profesională, cum se întâmplă în viaţa actorilor. Când un artist se căsătoreşte cu o artistă, succesul unuia din soţi va provoca invidia celuilalt, în special pizma bărbatului, deoarece foarte puţini bărbaţi tolerează superioritatea femeii.

Cele mai bune căsnicii sunt după părerea mea, acelea în cari şi bărbatul şi femeia lucrează, însă în ramuri diferite. O asemenea deosebire profesională opreşte ca să se producă, vreodată, certuri şi conflicte de orgoliu.

Rezultatul esenţial al crizei sociale şi economice este că viaţa a devenit mai aspră şi că bărbatul e foarte puţin înclinat spre căsătorie. Dacă se hotărăşte totuşi, pentru pasul acesta, el nu vrea în nici un caz să se însoare cu o băeţană, deoarece aşa ceva găseşte şi în afară de căsătorie.

De câtva timp se produce un fenomen foarte ciudat. Obiceiurile şi moravurile din timpul războiului, precum şi cele din epoca postbelică au început să se demodeze. *Se revine, pe nesimţite, la o concepţie morală a vieţii.*

Fetele din clasa mijlocie nu îşi mai permit libertăţile de până mai deunăzi. Ele nu se mai consideră drept un ideal revoluţionar, pentru care se pot face indiferent ce jertfă. Viaţa a devenit grea de tot, viitorul nesigur şi teama de o viaţă singură nespus de apăsătoare. Fetele s'au învăţat să gândească. Ele nu mai văd în amorul liber calea spre fericire. Intangibilitatea femeii a ajuns iarăşi la modă. Viaţa de familie şi-a recucerit importanţa din trecut.

Această reînviere a vieţii familiare este un proces moral de cea mai mare însemnătate. Ea marchează o restabilire a echilibrului conjugal, o reîntoarcere la condiţiunile normale de convieţuire. E un fenomen cunoscut şi deseori repetat: după un războiu ori o revoluţie, viaţa de familie şi morală sunt distruse. Aşa s'a întâmplat şi după revoluţia franceză şi în timpul primului imperiu. Insă odată cu restauraţia şi cu netezirea primelor straturi revoluţionare, morala a recâştigat un domeniu solid şi vast, iar familia a devenit din nou o instituţie fermă şi plăcută. Cred că, şi acum, reacţiunea produsă e cum nu se poate mai binevenită. Femeia să lucreze, să fie independentă de bărbat, pentru a se simţi mai tare şi mai liberă. Insă ea trebuie în acelaş timp să cugete, să chibzuiască, să vadă realităţile vieţii şi să cântărească nesiguranţele viitorului. De aceea socot că, chiar prin liberarea formidabilă a sexelor care s'a produs şi pentru care s'a luptat atât de mult, ieri şi se mai luptă şi astăzi, se ţinteşte la idealul tuturor oamenilor: fericirea.

Lapte în praf

Institutul producţiunii lactate din Moscova a descoperit un procedeu pentru transformarea laptelui în praf. Descoperirea aceasta va permite transportul laptelui din regiunile îndepărtate spre centrele industriale.

Franţa a câştigat din nou Cupa Davis

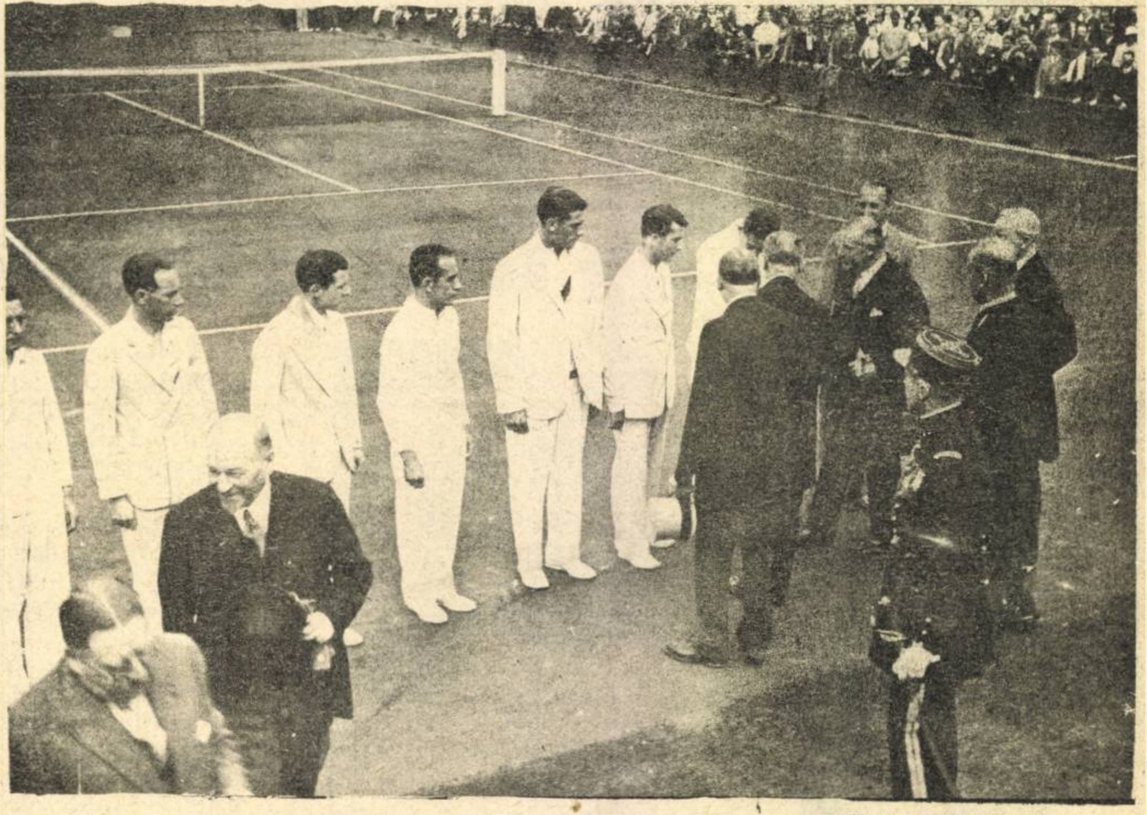

(Foto excl. Keystone)

Se ştie că Franţa a câştigat din nou, cu 4 victorii la 1 în contra Statelor Unite, pentru a 5-a sau a 6-a oară consecutiv, glorioasa Cupa Davis, făcută să recompenseze echipa de tennis cea mai bună din lume. Iată pe stadionul Roland-Garros, înainte de începerea matchurilor pe d. Albert Lebrun, preşedintele Republicei Franceze, strângând mâna fiecăruia dintre jucătorii ambelor ţări. Jucătorii francezi au fost: Cochet, Borotra şi Brugnon şi cei americani Alisson, Van-Ryn şi Vines.

FEMEIA

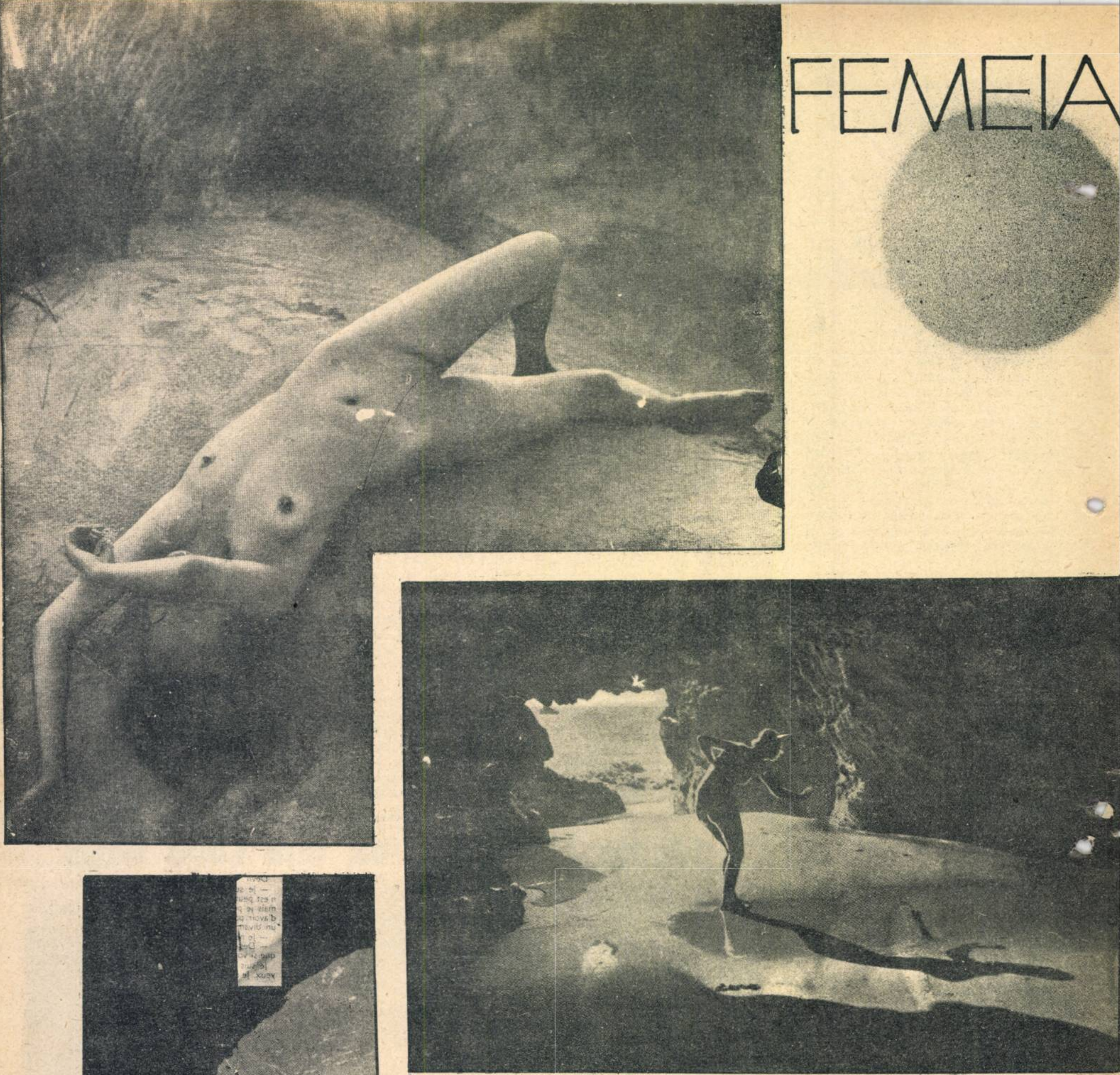

La doi pași de mare, al cărei murmur se întindea la mari depărtări, am găsit, întinsă pe o mică plajă de nisip alb, o tânără femeie complect goală.

Intinsă pe pântece, cu capul ascuns între brațe, sunt aproape sigur că, în acel moment, ea dormea un somn fericit.

Lângă dânsa, o grămadă de haine, o rochie de pânză, un tricou, sandale; valurile se retrăgeau, lent, scormonind nisipul mort, dar strălucitor. Fluxul și refluxul făceau acelaș sgomot, în jurul stâncilor ca foarfecii flecari ai frizerului, în jurul unui craniu pleșuv și rotund.

Coboram pe o cărăruie, când de-odată, descoperii trupul acesta roz, mângâiat de soare și, în momentul acela, lucru ciudat, încercam jena — dacă nu chiar rușinea, de a vedea o ființă cu desăvârșire goală. Ciudat sentiment! Dacă ar fi fost acoperită, barem cu un voal ușor, ași fi abordat'o, cu îndrăzneală, și i-ași fi adresat, fără nici o stingherire, cuvinte neînsemnate; însă, așa cum se găsea, eu eram acela care simțiam o stranie pudoare, și ezitai o clipă să cobor cărăruia pentru a nu asista la surpriza capului, ridicat de sgomot.

Insă pietricelele îmi alunecară sub picioare și sgomotul acesta de cascadă trezi pe femeia care dormita. Ea se întoarse vioaie spre mine și zărindu-mă la câtiva pas

GOALĂ

de dânsa, scoase un ţipăt speriat.

Nemişcându-se, din loc, îşi îngrămădi pe piept pachetul de haine, prins în grabă.

Rostii vorbele cele mai prosteşti cari se pot închipui:

— Vă cer iertare, doamnă. Nu ştiam că sunteţi aci.

Ea mă întrerupse, isbucnind în râs:

— Nu ştiaţi că sunt aici? altfel aţi fi bătut în uşă? Intoarceţi-vă o clipă!

— Pot chiar să plec dacă voiţi.

— Nu vă cer chiar atât. O secundă numai să-mi trag bluza... nu atât pentru mine, cât pentru dv.

Şi, fără a aştepta din parte-mi, o cât de mică mişcare de rezervă, ea îşi trecu, într'o clipită rochia, prin mâini şi pe gât.

Acum stătea în picioare, mai elegantă şi mai suplă decât oricare doamnă din lumea mare, într'un salon.

— Sunt cincisprezece zile, de când viu aci, în fiecare dimineaţă. Nimeni nu a venit, până acum, să mă surprindă.

— Dacă aşi fi ştiut..

— Aşa? Aţi fi venit încă de acum două săptămâni să mă plictisiţi!

Apoi se corijă, singură:

— Să mă plictisiţi, exagerez, poate. Nu mă plictisiţi de loc; pur şi simplu m'aţi văzut, cum toată lumea m'ar fi putut vedea.

Nu ştiam, ce să cred despre femeia aceasta, atât de sprintenă, de seducătoare şi totuşi, atât de suspectă.

Ghicea ea, oare, ce se petrece în mine?

—Sunt model pentru pictori, la Paris, în Montparnasse... nu e poate o meserie prea virtuoasă, însă vă pot asigura de un lucru: nu e de ajuns ca cineva să-mi plătească şedinţa, pentru a mă şi răsturna pe un divan...

— Dar nu v'am cerut să vă scuzaţi.

— Totuşi, trebue să vă dau câteva explicaţii, din precauţiune... altfel, v'aţi putea închipui cine ştie ce...

Sunt sigur că, în momentul acela, eram roşu până în vârful urechilor. Nu sunt chiar atât de prost ca să mă înfricoşez de o întâlnire fericită, însă uşurinţa însăşi a fiinţei, pe care o descoperisem, mă îngheţa mai mult decât ar fi făcut-o prezenţa unei femei oneste, pe care declaraţiunea cea mai discretă ar fi rănit-o.

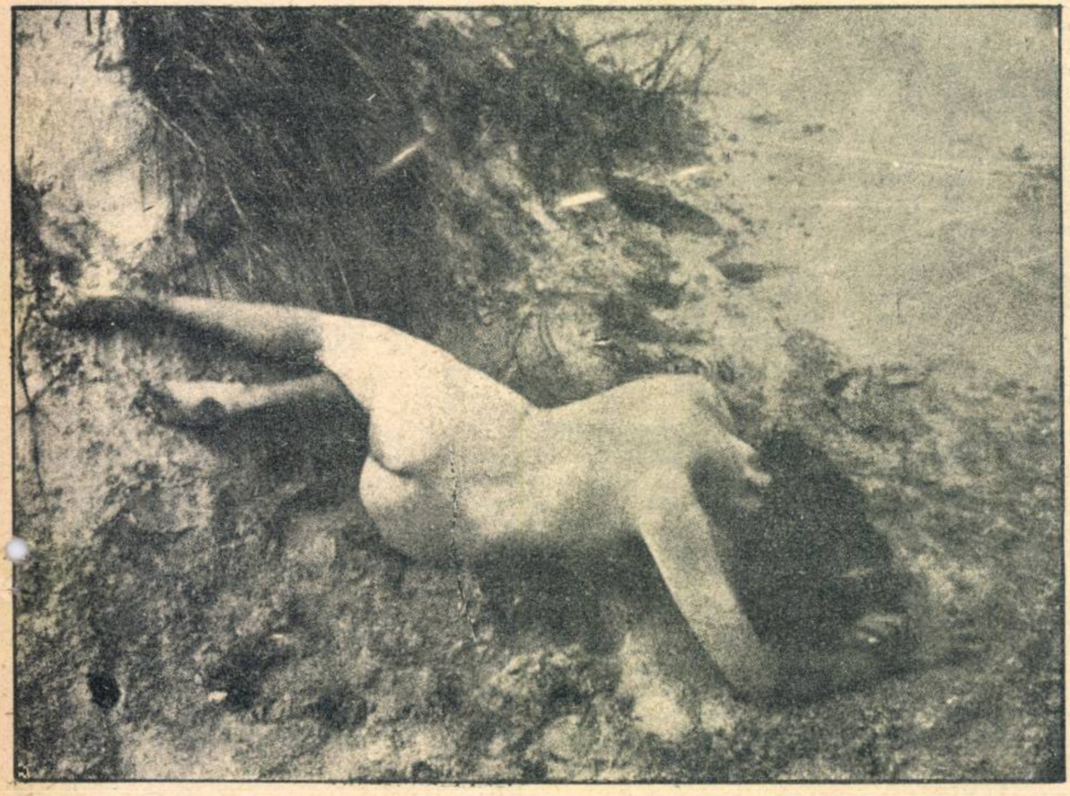

(Continuarea în pag. 654)

† ALBERTO SANTOS DUMONT

„Aeronautul" necunoscut agenţiilor telegrafice

Santos Dumont. Nume aproape necunoscut de marele public. Să fi fost un gangster de mâna treia, moartea sa ar fi fost anunţată cu literele cele mai compacte. Fiind însă numai inventatorul dirijabilului, al helicopterului şi pionierul aviaţiei, moartea sa a fost anunţată cu litera cea mai obişnuită prin următoarea telegramă de două rânduri.

Rio de Janeiro, 25. (Rador).— Aeronautul Santos Dumont a încetat eri din viaţă.

A doua zi s'a aflat, graţie unei telegrame, mai mărişoare că războiul civil în Brazilia a încetat câteva ore cu prilejul înmormântării acestui aeronaut:

FUNERALIILE LUI SANTOS DUMONT

RIO DE JANEIRO, 26 (Rador). — Funeraliile precursorului aviaţiei Santos Dumont au avut loc astăzi la San Paulo. S'au făcut decedatului onoruri ca pentru un şef al statului.

Santon Dumont

In semn de omagiu pentru memoria lui Santos Dumont, ostilităţile au fost întrerupte între trupele federale şi rebeli. Un număr de avioane au lansat mesagii de condoleanţe.

PRIMUL OM CARE A ZBURAT

Alberto Santos Dumont a fost primul om care a zburat.

Dela 1783 până la 1900, deci un secol şi mai bine, oamenii se puteau ridica în aer numai cu balonul liber. Sute de aeronauţi şi-au găsit moartea în ascensiunile cu balonul şi zadarnic se frământau atâtea minţi pentru născocirea unui mijloc de a dirija zborul aerostatelor după voie, independent de bătaia vânturilor. Toate încercările făcute decenii dearândul au eşuat.

In Brazilia era un joc copilăresc care sfârşia cu cuvintele:

«Toate păsările zbor».

Santos Dumont, cuceritorul aerului, povestea că ori de câte ori lua parte la acest joc, pe când era şcolar, adăoga cuvintele:

«Şi oamenii pot să zboare».

Aceste cuvinte pot fi spuse azi de orice copil, dar la 1881 numai un Santos Dumont avea viziunea lor. Douăzeci ani mai târziu, el avu cel dintâi îndrăzneala de a pune pe marginea nacelei unui aerostat umplut cu hidrogen, un motor de petrol ce învârtea o elice. Cu acest balon înconjură Turnul Eiffel în memorabila zi de 19 Octombrie 1901, spre uimirea unei lumi întregi. Elicea făcea 1200 învârtituri pe minut. Balonul avea forma unei ţigări de foi şi de atunci toate dirijabilele se apropie de această havană, păstrându-se forma sferică numai pentru baloanele libere.

Cucerind aerul, zburătorul brazilian câştigă premiul Deutsch de la Meurthe de 100.000 franci aur, cel dintâi premiu al aviaţiei. In plus i s'a mai dat 130 mii frs. din reţeta biletelor vândute de Aero-Clubul francez, zeci de mii de spectatori urmărind pornirea dirijabilului şi revenirea sa la punctul de plecare. Cum o fericire caşi o nenorocire nu vine niciodată singură, parlamentul brazilian i-a votat o recompensă de 25.000 frs. Intr'un sfert de oră câştigă astfel aproape o jumătate milion franci aur, din care dărui 100 mii mecanicului şi lucrătorilor săi, iar alte 100.000 distribui la 4000 săraci ai Parisului prin prefectul Lépine.

Tot pe acea vreme Otto Lilienthal şi fraţii Wright inventară aparatele mai grele ca aerul: aeroplanul Totuşi dirijabilele n'au fost părăsite. Cu aceste aeronave, mereu perfecţionate timp de treizeci de ani s'a putut face mai deunăzi primul înconjur şi primul zbor spre Polul Nord.

PRIMELE RECORDURI ALE AVIAŢIEI

La 1906 Santos Dumont construi helicopterul, aparat ce fu numit de presa franceză «La Mademoiselle» din cauza uşurinţei sale. Părea într'adevăr o bicicletă zburătoare, având coadă şi o aripă.

Cu acest aparat-jucărie, aviatorul brazilian străbătu pe cel dintâi aerodrom al Parisului disstanţa, enormă pe atunci, de **220 metri**, cu o viteză de **42 km. pe oră**, reuşind să rămână în aer **21 secunde.** Evenimentul a avut loc la 12 Noembrie 1906. După 26 ani aceste prime recorduri ale distanţei, vitezei şi timpului ni se par lucruri caraghioase în raport cu posibilităţile noastre de azi; se poţ străbate în 1932 mii de kilometri cu viteze de 3—400 km. pe oră şi un aviator poate rămâne în aer câteva zile.

DOUA LINII PENTRU CUCERITORUL VAZDUHULUI

Fără Santos Dumont n'ar fi existat încă ministere şi subsecretariate ale Aerului.

Nu acuzăm agenţiile telegrafice româneşti de laconism, deoarece neavând un redactor ştiinţific e natural ca numele şi biografiile promotorilor civilizaţiei să fie ignorate. La moartea lui Capone telegraful fără sârmă va furniza coloane întregi.

Ziarul parisian «Excelsior» se revoltă că şi agenţiile franceze au anunţat moartea lui Santos Dumont fără nici un comentar, precum urmează:

«Rio de Janeiro, 24 juillet. — On annonce la mort à Sao Paulo de l'aviateur Santos Dumont».

«Excelsior» face următorul comentar:

Două linii de abia pentru a anunţa sfârşitul unui om căruia aviaţia îi datoreşte faptul de a fi născută! Poate că la urma urmei este mai bine aşa şi numele lui Santos Dumont, fără nici o altă adăogire, spune destul prin el însuşi».

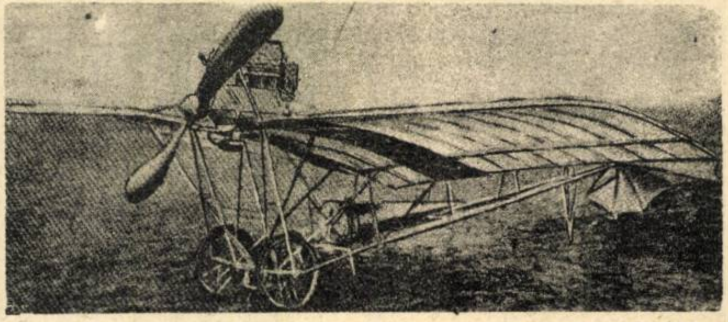

Avioneta «Demoiselle» construită de Santos-Dumont (1910). Monoplan, avea aripile alcătuite dintr'o armătură solidă de bambus şi acoperite cu mătasă vopsită; fuselajul din bambus legat prin tuburi de sârmă de oţel. Lungă de 6 m., anvergura de 5 m. şi cu suprafaţa purtătoare de 9m.² putea lua 80—90 km. la oră. Modul de construcţie caracterizează epoca 1909—1910.

Născut la Sâo-Paulo la 20 Iulie 1873, Santos Dumont muri la 59 ani şi nu octogenar cum s'a crezut la început. La 28 ani era o celebritate mondială. El aparţinea aristocraţiei braziliene unde cultura intelectuală e o tradiţie. Descindea dintr'o familie franceză şi a moştenit inclinaţiuni pentru mecanică dela strămoşii săi, primii cultivatori de cafea ai Americei latine.

La 18 ani veni la Paris unde avu prilejul să se pună la curent cu problema zborului mecanic ce pasiona cercurile tehnice. Se apropie 1900, anul Expoziţiei universale. Un secol s'a sfârşit şi începea altul. Primul an ale secolului al XX-lea e 1901, nu 1900 cum cred unii, acest an fiind considerat drept «fin de siècle», sfârşitul veacului precedent.

Santos-Dumont a deschis prin geniul şi îndrăzneala sa perspectiva nemărginită a acestui secol al maşinismului.

Anul 1 al veacului nostru de ştiinţă şi tehnică, 1901 e înregistrat pe răbojul vremurilor prin memorabilul zbor al acestui tânăr brazilian din ziua de 19 Octombrie 1901, cea mai importantă zi cu care începe al 20-lea secol

HELICOPTERUL

Hertz, descoperitorul undelor electrice, a experimentat numai cu unde scurte, cari au fost abandonate de continuatorii săi spre a fi apoi reluate după 40 de ani. Viitorul radiotehnicei e în undele scurte.

Santos Dumont, inventatorul helicopterului, era convins că numai cu acest gen de aparate se va putea zbura şi într'adevăr punct fix, cu helicopterul în mişcare pe loc, spre a coborî a- primul aparat mai greu ca aerul care s'a ridicat în aer bătând primele recorduri, a fost helicopterul său. La acesta se revine după 30 de ani.

O nouă revoluţie a aviaţiei e pe cale să fie curând înfăptuită, graţie experienţei atât de îndrăzneţe a inventatorului Oehmichen, inginerul şef al uzinelor Peugeot.

Oehmichen s'a putut ridica drept pe verticală, deocamdată până la 300 metri înălţime, stând o jumătate de oră într'un poi tot pe verticală şi tot atât de precis cum decolase.

Spectatorii, printre care se aflau aviatori renumiţi, au rămas extaziaţi în faţa acestui gen nou de zbor. Tehnica modernă a realizat astfel proectele lui Santos Dumont.

Principiul de zbor al păsărilor e mult mai perfecţionat ca al maşinăriilor omeneşti. Rândunica se aruncă în aer ca săgeata, zburând pe străzile oraşelor printre automobile în mişcare, uneori numai la un centimetru de pământ, putând face virajele cele mai repezi, aterizând din viteză pe o creangă sau pe o sârmă de telegraf, de pe care poate decola şi vertical, în sus sau în jos.

Avioanele nu pot sta locului nici o clipă. E de ajuns să-şi piardă inerţia pentru a cădea vertiginos ca orice corp greu. Aterisarea e primejdioasă când aviatorul nu dispune de un teren mare şi neted.

Helicopterul va permite stăpânirea deplină a aerului. Minunile aviaţiei sunt abia la începutul lor.

L. F.

O familie de 400 membri

La Cercul Industrial din Roubaix (Franţa) a avut loc, deunăzi, un ospăţ cu adevărat neobişnuit. La o agapă familiară s'au adunat cei 400 urmaşi ai lui Floris Toulemonde, fabricant de ţesătorie din Tourcoing, pentru a sărbători a suta aniversare a căsătoriei strămoşului lor cu d-ra Amelie Destombes, fiica unor cultivatori din Roucq, un sat din împrejurime.

Capul acestei familii impunătoare e d-l Emile Toulemonde, preşedintele Camerei de Comerţ din Roubaix,

Cum a murit „Vulturaşul“

O sută de ani dela moartea Ducelui de Reichstadt

In castelul Schönbrunn. La revărsatul zorilor în dimineaţa zilei de 22 Iulie 1832. In aripa stângă a castelului, într'o somptuoasă cameră cu pereţii îmbrăcaţi în gobelinuri, îşi aşteaptă sfârşitul un sărman muribund. S'a dat la o parte paravanul chinez şi s'a deschis uşa din balcon, dar aerul ce vine din parc tot nu-i ajunge tânărului, care luptă cu respiraţia, în năduşeală.

Zace în acelaş pat, în care dormise şi tatăl său, marele Napoleon, în vara anului 1809, atunci stăpânul lumii. Acum moare în patul acesta, «L'Aiglon», Regele Romei, ducele de Reichstadt, un băiat de 21 ani.

E dimineaţa după 3; în cameră se mai află doar camerierul Lambert. Adjutantul, baron Moll, doarme într'o cameră de alături. Tot aşa doarme în camera ei şi mama bolnavului, Maria Luiza, care deabia de câteva zile a venit dela Triest la Viena, după ştirile serioase primite. Ducele de Reichstadt — s'a făcut patru fără un sfert dimineaţa — pare că-i sortit să moară singur şi părăsit.

Cam spre ora 4, camerierul observă că prinţul e în agonie; fuge în camera lui Moll, care se repede la patul bolnavului.

«Mor!» se aude din gura bolnavului, apoi mai îngână: «Chemaţi pe mama!... Chemaţi pe mama!»...

La leagănul lui a fost o lume întreagă, la moarte nu-i măcar nici mamă-sa. E chemată Maria Luiza, care n'a fost nici bună soţie şi nici bună mamă. E prea târziu. Când se deşteaptă, fiul ei şi al lui Napoleon îşi dă sufletul în braţele medicului Nickert. Maria Luiza intră tremurând din tot corpul şi stând astfel la căpătâiul muribundului, se zice că băiatul i-ar mai fi făcut un semn.

Un tânăr preot, care asista pentru prima oară la moartea cuiva, vine în grabă şi împărtăşeşte pe prinţ; se roagă cu glas cam tare şi pune calm mâinile, din când în când, pe fruntea şi braţele încrucişate ale ducelui.

E ora 5 şi 10 minute. Muribundul şi-a petrecut ultima oră liniştit şi paşnic; la urmă întoarce capul de două ori într'o parte şi într'alta, apoi respiraţia se opreşte: fiul lui Napoleon e mort. A murit tocmai la un an dela numirea lui ca Duce de Reichstadt.

Imediat după moarte, i s'au furat prinţului — o lipsă de pietate de necrezut — frumoasele lui bucle blonde şi toate obiectele, de cari se servea de obicei; toate i s'au luat în câteva ore, de cei ce veniseră să-l vadă, ca amintire.

După autopsie, făcută la cererea lui Metternich, spre a preveni zvonuri asupra cauzei morţii, un sculptor, Klein, necunoscut până aci, a luat masca prinţului, după ce se căutase pe cât cu putinţă să se redea feţei forma de mai înainte. După comunicări din anturajul prinţului, masca a trebuit să fie complectată. Acesta e faptul istoric.

La 24 Iulie, ora 5 după masă, a avut loc înmormântarea, cu ceremonialul curţii imperiale. Slujba s'a oficiat în biserica Augustiner, după care sicriul a fost depus în cavoul Kapuziner. Maria Luiza, mama decedatului, n'a luat parte la înmormântare şi nici bunicul său împăratul Franz. Maria Luiza plecase în dimineaţa zilei de înmormântare să se recreeze la Persenbeug, unde era şi împăratul...

Moartea Ducelui de Reichstadt a dat naştere la o sumedenie de svonuri, cari au fost poate şi mai mult alimentate de lipsa de inimă a mamei sale.

In «Revue de Paris» academicianul Arnault arăta, îndată după moartea prinţului, că micul Napoleon, contrariat de situaţia lui anormală la Viena, ar fi căutat singur să moară, refuzând să ia medicamentele prescrise. Această învinuire aruncată contra împăratului Franz şi a lui Metternich a fost crezută de toţi.

Printr'o broşură din 1842, se susţinea că prinţul ar fi fost otrăvit cu un pepene, din ordinul lui Metternich. După alte svonuri, ar fi fost pus un dentist italian, un anume Carabelli, să dea ducelui o otravă cu efecte încete şi chiar medicul curant Malfatti nu era scutit de o atare învinuire.

Când a primit pe ministrul plenipotenţiar austriac, la 1842, regele Bavariei l-a întrebat dacă sunt adevărate svonurile asupra morţii Ducelui. Celelalte învinuiri aduse curţii din Viena, sunt cunoscute. Incă din 1829 se spunea, la Paris, că deţinerea prinţului la Viena e o Sf. Elena morală şi Metternich era învinuit de a fi împins pe Duce la destrăbălare (şi aci juca un rol şi renumita dansatoare Fanny Elsler).

In «Nouvelle Revue» dela 15 Ianuarie 1897 se povesteşte o anecdotă, după care un bogătaş ar fi făcut o propunere dansatoarei Elsler, după moartea ducelui, şi când a fost acceptată propunerea, s'ar fi mulţumit doar să spună dansatoarei: «Mulţumesc, domnişoară! Am vrut numai să văd mormântul Ducelui de Reichstadt!».

Cât de intensă a fost fabricarea de svonuri în jurul morţii prinţului, o dovedeşte şi un episod din cartea lui Eduard von Wertheimer. El arată că renumitul autor de farse şi comicul vienez Iohann Nestroy, Aristofanul Vienei, a apărut în 1848, într'o stagiune la Hamburg, în rolul lui Metternich. El voia ca partenerul său să-i pună întrebarea, aaş zicând improvizată: «Dar cum a fost cu Reichstadt? N'a fost cumva şi puţină otravă?».

In timpul reprezentaţiei, partenerul, care se chema Hesse, a pierdut curajul, a început să îngâne ceva şi n'a cutezat să pronunţe tare numele de Reichstadt. Publicul n'a înţeles atunci acest joc de cuvinte, evitându-se cu aceasta un scandal teatral. Cum svonurile în jurul morţii prinţului nu conteneau, Metternich s'a hotărât să intervină personal. Intâi a publicat un articol anonim în «Journal des Débats», contra afirmaţiei ziarului «Le Temps», din 14 Iulie 1832. A determinat apoi pe ministrul la Viena al lui Carol X, Montbel, să scrie o carte asupra Ducelui de Reichstadt.

Izvoarele erau însă la Metternich şi oamenii săi. A mai publicat o broşură şi contele Prokesch Osten, unul din prietenii prinţului, tot pentru a combate svonurile răutăcioase. Fapt este că Ducele de Reichstadt a murit de tuberculoză. Autopsia făcută la Schönbrunn, de şease medici, dovedeşte clar că toate ştirile despre o otrăvire sunt falşe. Tot aşa de neadevărate sunt versiunile asupra cauzei boalei. Fanny Elsler a declarat public că n'a văzut niciodată pe prinţ. Şi Prokesch, la cererea lui Napoleon III să spună adevărul în această afacere, a declarat că toate sunt minciuni.

După declaraţii din anturajul său, toate versiunile despre diferite aventuri de dragoste ale prinţului sunt neîntemeiate. El era încă din copilărie predispus la tuberculoză şi când boala s'a manifestat, medicul curant Malfatti pare să n'o fi diagnosticat bine, căci el trata o boală de ficat, de care prinţul nu suferea. Pe urmă a constatat şi el boala adevărată, dar era prea târziu. In tot cazul, la boala şi moartea ducelui de Reichstadt au concurat factori misterioşi. Nu l-a doborât numai boala pieptului, ci au fost mai ales factori sufleteşti şi o educaţie fizică greşită.

La 21 ani a intrat în mormânt Ducele de Reichstadt. El părea să posede talente însemnate şi poate i-a lipsit numai ocazia ca să-şi dovedească geniul. Femeile înclinaseră, şi ele, inima lor către acest tânăr frumos, cu ochi de albastru închis, cu frunte bărbătească şi bucle aurii. «Era răpitor» spunea contele Prokesch-Osten despre Ducele de Reichstadt, Regele Romei, care a strălucit odată ca un meteor, ca să se stingă singuratic în castelul Schönbrunn.

S'a deschis Olympiada

(Foto-exclusivitate Keystone)

La Los Angeles, fâlfâe, deasupra, Stadionului Olympic, stindardul tuturor Naţiunilor, adunate acolo, sub semnul sportului. Un oraş întreg a fost înfiripat în grabă pentru a putea găzdui cum se cuvine pe atleţii tuturor neamurilor. Iată, după o lungă şedinţă de antrenament, echipa engleză îndreptându-se în grabă.... la masă.

Ce face Gorgulov în închisoarea Conciergerie din Paris

Asasinul Preşedintelui Republicii franceze, Paul Doumer, Pavel Gorgulov, a fost mutat după darea sentinţei, dela închisoarea Santé în închisoarea Conciergerie, în celula condamnaţilor la moarte, unde este păzit cu o deosebită vigilenţă.

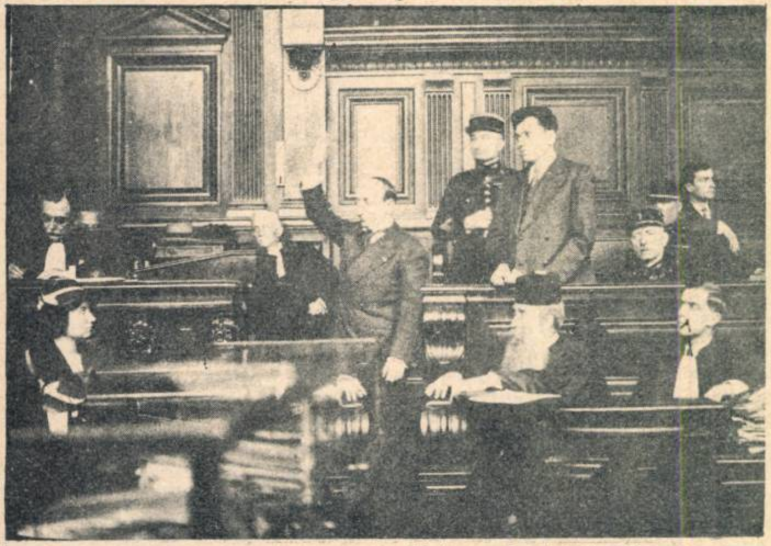

(Foto exclusivitate Keystone)

Procesul lui Gorgulov: în faţa Curţii cu Juri, interpretul prestează jurământul. In fund, întredoi gardieni, în picioare, asasinul preşedintelui Doumer. In faţa lui, şezând, în robă, cu figura de apostol, d. Henri Géraud, apărătorul din oficiu al lui Gurgulov, care a depus, totuşi, eforturi supraomeneşti pentru apărarea, imposibilă, a clientului său.

Gorgulov pare în ultimul timp foarte deprimat. Este nemulţumit şi cu aducerea lui în noua închisoare, unde domneşte un regim mult mai sever, unde este păzit în mod extraordinar şi unde nu i se permit nici plimbările obişnuite.

Cel mai mult îl nelinişteşte în prezent, pe asasinul Preşedintelui Doumer, soarta creaţiilor sale literare, care cresc din zi în zi, căci în închisoare Gorgulov nu face nimic altceva decât scrie şi scrie. Pentru apărarea sa a scris până în prezent sute de coli de hârtie. Continuă apoi să scrie povestiri, pe care le împodobeşte cu versuri. Grafomania a pus complect stăpânire pe el. In ultimele zile s'a consacrat scrierii testamentului său, pe care-l perfecţionează mereu. Distruge un text pentru a scrie unul nou. O mare grijă îi procură în ultimele zile şi chestiunea, cine ar trebui să devie proprietarul moştenirii, pe care Gorgulov o numeşte în mod atât de solemn «creaţie literară»: un editor german, unul francez, sau ultima lui soţie.

In convorbirile sale şi la scrierea testamentului, Gorgulov porneşte dela presupunerea, că îşi trăeşte ultimele zile, că nu va mai trăi decât câteva zile. Se pare însă că acest gând al apropierii sfârşitului nu-l nelinişteşte în mod prea deosebit. Mănâncă tot ce i se aduce şi doarme toată noaptea.

Gorgulov se străduește să asigure pe orice persoană cu care vine în contact, că nu-i place deloc să audă despre vreo boală sau despre o înclinare spre alienaţie.

(Foto exclusivitate Keystone)

Curtea care l-a judecat pe Gorgulov a fost compusă în mod excepţional din patru magistraţi fiind prezidată, tot în mod excepţional, de d. Eugène Dreyfus (al doilea dela stânga spre dreapta, cu bărbia sprijinită în palmă) primul preşedinte al Curţii de Apel din Paris.

Ziarul «Paris-Soir» publică în legătură cu aceasta, o declaraţie a lui Gorgulov, cu următorul conţinut: «Fondatorul unei noui religiuni şi al unei noui doctrine politice, un astfel de om mare ca mine, nu se poate asocia la părerea că ar fi atins de vre'o boală ruşinoasă. Ar risca să scadă în ochii celorlalţi».

Cu cât s'a apropiat ziua procesului, Gorgulov a devenit tot mai nerăbdător. Il interesau foarte mult amănuntele desbaterilor crimei sale. Era adânc turburat de faptul că, va apare în faţa publicului. Pe tema procesului nimeni însă nu a vorbit cu Gorgulov. In închisoarea Conciergerie convorbirile sunt extrem de îngrădite, iar gardienii păzesc pe omul de dincolo de zăbrele într'o tăcere absolută.

Pentru procesul lui Gorgulov a manifestat un interes neobişnuit aproape întreaga presă mondială, deoarece au fost înaintate numeroase cereri atât din partea ziariştilor francezi, cât şi străini. Numărul cererilor de autorizaţii pentru asistare la proces s'a ridicat la câte-va sute. Şi într'adevăr publicul din sală a fost compus în cea mai mare parte din ziarişti, cărora acest proces le-a furnizat un imens material. După cum se ştie procesul a durat patru zile, după care Gorgulov a fost condamnat la moarte.

(Foto-exclusivitate Keystone)

Şeful parchetului general al Senei, procurorul general d. Donat-Guigue, pronunţându-şi rechizitoriul în procesul Gorgulov.

Foamete catastrofală în Rusia Sovietică

Din Rusia sovietică se anunţă că numeroase fenomene din ultimul timp arată că foametea de acolo a luat proporţii spăimântătoare. Se înregistrează o părăsire în masă a satelor din regiunile unde situaţia este deosebit de nefavorabilă. La Moscova au sosit în ultimele zile, grupe de câte 3—4000 ţărani din regiuni depărtate ale Ucrainei, în cea mai mare parte din ţinuturile Smolensk, Kursk, Nijni-Novgorod. Ţăranii nu dispun de recoltă proprie şi au venit la Moscova mânaţi de frica de mizerie şi foame. Ţărănimea proletarizată caută să lucreze în fabrici numai spre a avea bucata de pâine, deoarece satele lor sunt complect sărăcite, parte din pricina recoltei proaste, parte din pricina că n'au fost făcute însămânţări.

O foamete catastrofală se anunţă din numeroase locuri ale Ucrainei, adică din regiuni ce au format altădată grânarul Rusiei. Un mare număr de locuitori au pornit în alte regiuni unde speră să poată cumpăra ceva cereale. A obţine cereale este însă foarte greu şi în regiunile unde ele s'au produs, deoarece populaţia locală le ascunde pentru sine, spre a nu rămânea ea singură fără alimente. La Moscova se consideră situaţia alimentară din numeroase regiuni ca foarte îngrijorătoare. In unele părţi viaţa a luat un aspect asemănător situaţiei din 1925, când a domnit o foamete nimicitoare.

Corespondentul din Moscova al ziarului «Socialisticeski Viestni», care apare la Berlin, anunţă că Rusia sovietică formează în prezent teatrul unor adevărate mutări de popoare. Toate drumurile şi căile ferate sunt pline de fugari, cari îşi părăsesc satele spre a se duce în regiuni unde speră să găsească hrană. In vagoane, călătorii sunt atât de lihniţi de foame, încât cei cari au pâine nu îndrăznesc s'o mănânce în faţa ochilor celorlalţi.

In cercurile conducătoare sovietice se vorbeşte că numeroase personalităţi vor fi trase la răspundere pentru situaţia ce a intervenit. E vorba de o apropiată demitere a Preşedintelui guvernului ucrainian Petrovski, a lui Kossior din acelaş guvern, etc. Se constată că însemânţările de iarnă au fost făcute în modul cel mai superficial. In foarte multe locuri, ţăranii au întrebuinţat seminţele ce le-au fost trimise ca hrană, iar câmpurile au rămas neînsămânţate. Suprafeţe de sute de hectare considerate ca însămânţate, n'au dat roade. Devine tot mai clar că dacă Sovietele nu se vor hotărî la un mare import de cereale, se va produce o foamete cumplită. Se observă de pe acum, o nervozitate neobişnuită în întreaga Uniune Sovietică.

CERŞETORII DIN VARŞOVIA

SAU

secretele cerşetoriei profesionale

Cei din „înalta societate“ şi cei din „drojdie“

Toate marile oraşe posedă mahalale şi cartierele lor de mizerie. «Drojdia societăţii» este în toate centrele şi metropolele, un copil legitim al istoriei locale. Iar, dacă gangsterii din New-York nu sunt părinţii direcţi ai apaşilor din Paris, nu mai puţin adevărat este că, fără spiritul specific, zămislit de bandiţii americani, peste Ocean nu s'ar construi sgârie-nori, după cum, la fel, dacă Parisul a putut produce pe un Albert Préjean, înseamnă că există, încă, apaşi în capitala Franţei. In lumea mahalalelor se regăsesc, în aceiaşi măsură, cauzele cari au determinat evoluţia unui oraş, precum şi condiţiunile în cari acelaş oraş continuă să se desvolte. Desigur, reflexul acesta e comparabil celui pe care ni-l trimite o oglindă deformantă, aşa că ar fi ridicol să vrem să deducem caracterul primarului unui oraş după felul cum arată cutare bandit la modă.

E vorba, în realitate, să găsim termenul comun de exprimare, factorul determinant căruia ambele personagii — înaltul demnitar şi ultimul ticălos — îi datorează starea socială şi felul lor de a gândi şi lucra.

Ce înseamnă, în definitiv, lumea, dacă nu o creaţiune arbitrară, menţinută de o închipuire avantajoasă pentru membrii săi şi pe care aceştia din urmă se silesc să o conserve intactă în braţele înşile şi mai ales înaintea celor cari nu fac parte dintr'însa! Totuşi, lumea de rând nu-şi face iluzii asupra nestatorniciei acestei ficţiuni. Ea nu vede, în clasele conducătoare, de cât o adunare, fie de naivi, fie de rafinaţi, cari dispun şi aici, pentru dânşii, deosebirea notabilă de forţa armată.

Aşa încât «drojdia societăţii» nu cunoaşte decât un singur scop: să-i atace pe cei «de sus», ori de câte ori se prezintă ocazia.

Totuşi, pentru a lucra în această zonă primejdioasă care în afară de cassele de bani devalizate şi bijuteriile tăinuite, cuprinde, de-opotrivă, şi riscul arestării, pedeapsa închisorii şi perspectiva condamnării la moarte, trebue să dispui de oameni solizi şi curajoşi, înzestraţi cu o mare tinereţe de spirit.

In lipsa acestor calităţi, rămâne un alt mijloc de a aborda bursele bine garnisite, mijloc pasiv şi puţin hazardant: cerşetoria.

In vreme ce bandiţii ţintesc, de obiceiu vitrinele bijutierilor, cerşetorii profesionali exploatează conştiinţa greşită a oamenilor cu stare. Şi le este perfect egal cărui resort al milei, calculată ori nu, datoresc ei dărnicia victimelor lor.

In cele ce urmează va fi vorba de ceşetorii profesionişti din Varşovia. Bineînţeles că locul lor în mozaicul local nu diferă, în fond, de cel pe care-l ocupă fraţii lor din Paris sau Berlin. Insă ei nu prezintă mai puţin, în metodele şi culoarea lor specifică, trăsături originale de un caracter local.

«MELINA»

Cartierele preferate ale cerşetorilor din Varşovia se găsesc la periferie, în mahalalele Praga, Powacki şi Powersle, însă ele ating, deopotrivă, anumite colţuri din vechiul oraş, precum e cartierul evreesc.

Din aceste «cartiere generale» ei întind asupra întregului oraş, o reţea de acţiune, perfect organizată. Principii foarte stricte privind repartiţia câmpului de activitate conduc ansamblul organizaţiunii.

In genere, fiecare lucrează în cartierul unde, mai înainte, şi-a făcut o anumită reputaţie, prin isprăvile sale «antisociale».

Pentru a raţionaliza lucrul, cerşetorii din Varşovia au creiat un fel de asociaţie, cunoscută sub numele de «Melina».

«Melina» e o comunitate de muncă şi de locuire, constituită dintr'un număr apreciabil de femei bătrâne, cari lucrează — toate — sub conducerea unui veteran, care a câştigat toate gradele ierarhice în lumea vagabonzilor.

Membrii acestor «meline» se recrutează, în deosebi, între fostele prostituate hoaţe şi culegătoare de petece.

In fiecare zi, ele se duc la locul indicat de şeful lor şi, odată ziua de lucru sfârşită, ele trebue să acorde din trofeele lor, o anumită parte veteranului.

In schimb, acesta le apără contra «accidentelor» posibile, contra conflictelor cu membrii unei «meline» străine, ori chiar într'un diferend cu poliţia.

Veteranul însuşi cerşeşte, în măsura în care îi permit funcţiunile lui administrative şi chestiunile de onoare. El exercită un control sever asupra muncii subalternilor săi, şi seara îi însoţeşte până acasă pentru a-şi asigura beneficiul cotidian.

«INDIVIDUALIŞTII»

In afara cerşetorilor profesionişti, organizaţi în «melina», există o a doua categorie, aceea a «individualiştilor», vechi clienţi ai justiţiei, cari n'au reuşit niciodată, să facă o «carieră» sau cari, dimpotrivă, se pot lăuda cu un trecut glorios, bucurându-se, din această cauză, de privilegii foarte întinse.

Ei nu sunt supuşi nici unei reguli, toate cartierele fiindu-le accesibile. Aceşti vechi eroi ai vieţii dela fund, nu glumesc de loc, când e vorba să-şi arate superioritatea în materie de exploatare.

Karlik, piticul, Wacek, paznicul şi Sandra «mândrul» sunt la Varşovia, marile nume ale acestei aristocraţii a «ticăloşilor», reprezentanţi tipici ai cerşetoriei profesionale exercitată după toate regulele artei.

«MANECHINII»

Dacă trecătorul anonim este, într'un anume fel, punctul de ţintă al meseriei lor, aspectul exterior pe care şi-l făuresc aceşti cerşetori constitue, în schimb, dacă se poate spune astfel **instrumentul** muncii lor. In acest caz e şi foarte natural, ca profesioniştii să-şi «perfecţioneze», neîncetat, acest instrument, atunci când el nu e îndeajuns pus la punct de natură.

Există, la Varşovia, câteva prăvălii, unde se pot dobândi, în mijlocul unui adevărat arsenal al mizeriei, toate zdrenţele posibile şi imaginabile.

Cârje, proteze, bete, bărbi false, păr fals, sbârcituri false, totul se găseşte de vânzare. Se pot chiar contracta împrumuturi, ca de pildă, mici capitaluri pentru afaceri noui sau fonduri pentru consolidara afacerilor primejduite.

O altă ramură de comerţ în legătură cu cerşetoria este aceia a «aniolki»-lor (îngeraşi), constând în a închiria copii fără familie şi fără domiciliu cari, graţie aspectului lor mizerabil sunt în măsură să mărească dacă se poate spune astfel, şansele cerşetorului cari şi-i ia ca însoţitori.

Inchirierea acestor copii, a căror vârstă variază între câteva luni şi zece ani se efectuiază la preţuri fixe, cu ziua. Natural, cu cât copilul arată mai jalnic, cu atât e şi taxa mai mare.

Pentru a mări preţul locaţiunii, negustorii de «aniolki» nu

(Continuarea în pag. 654)

Trei curiozităţi ale New-Yorkului

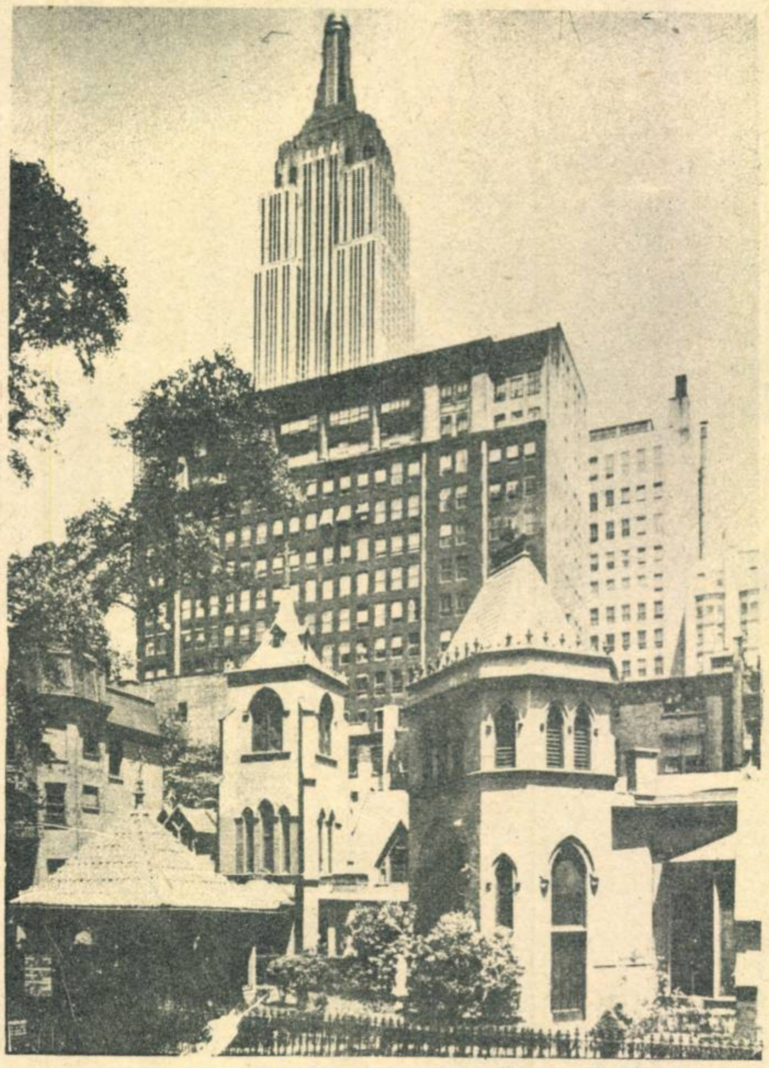

(Foto-excl. Keystone).

Iată reunite într'o singură fotografie, trei «curiozităţi» ale New-York-ului; în primul plan, mica dar frumoasa Biserică a Transfigurării, celebră pentru căsătoriile selecte ce au loc aci, — în mijloc, cel mai modern «building» cu apartamente mobilate şi, în fund, cel mai înalt sgârie-nori din lume, «Empire State Building», înalt de 317 metri.

ULTIMELE EVENIMENTE ALE

2

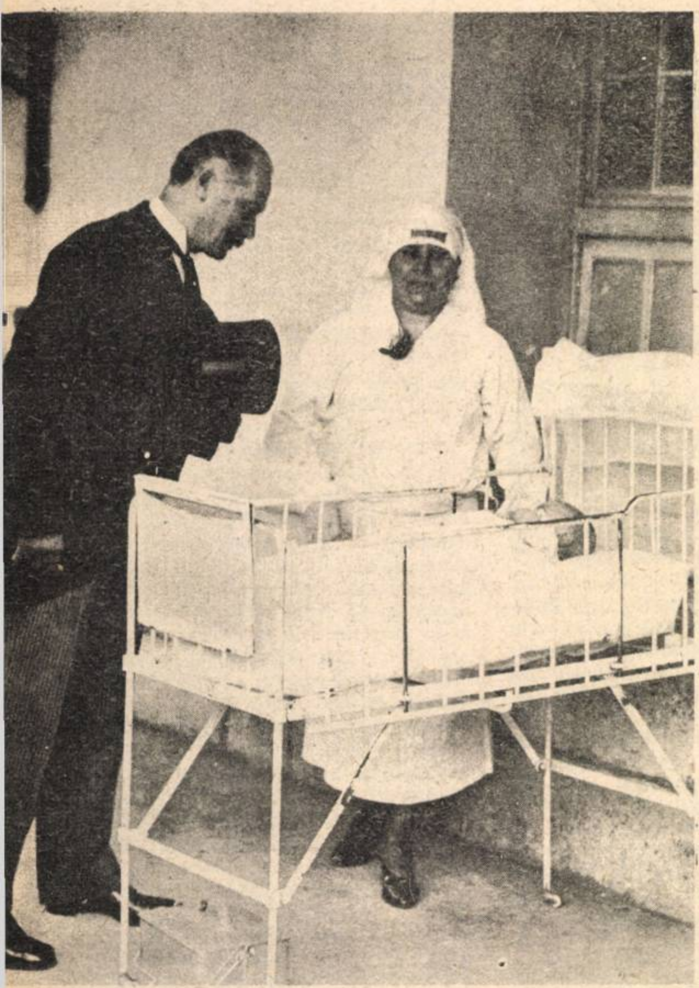

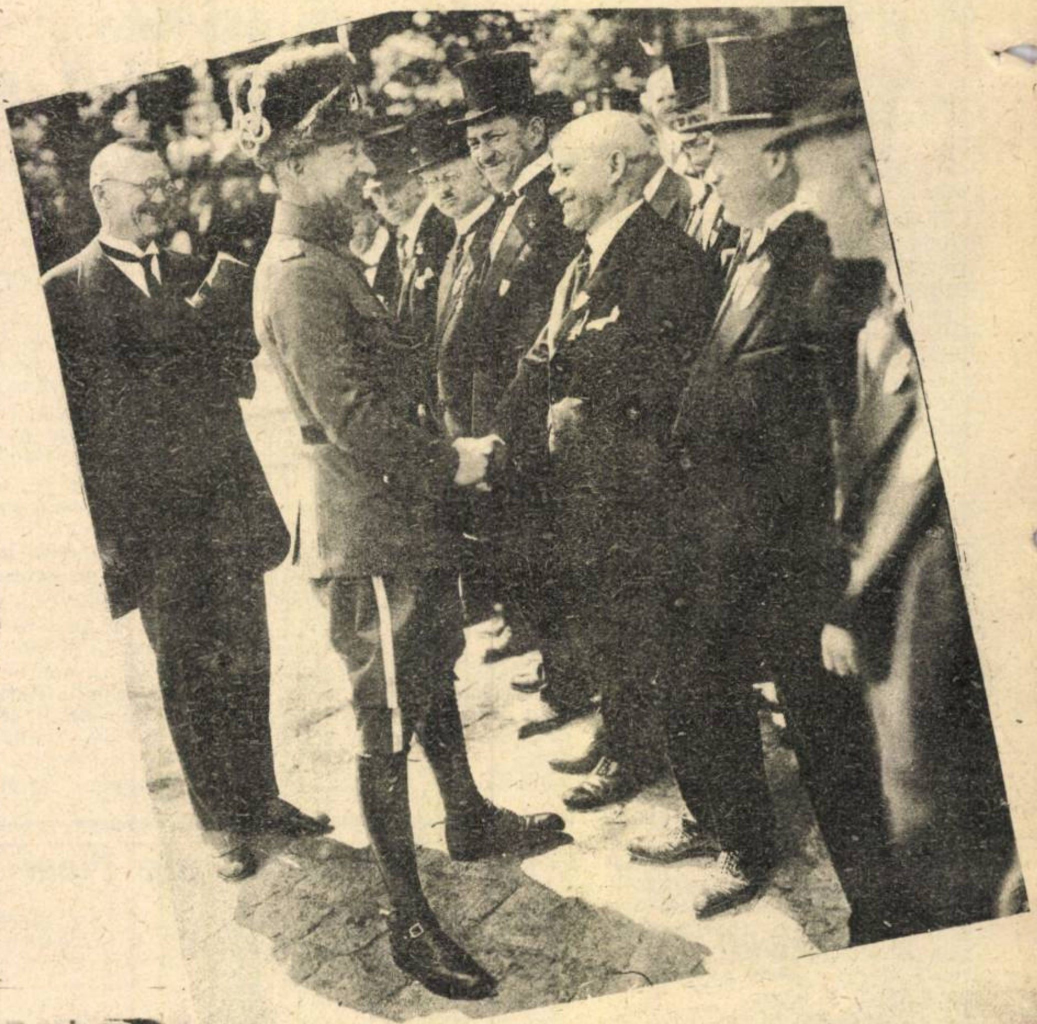

1

5

6

1) Fostul Kronprinţ al Germaniei, despre care s'a vorbit, zilele trecute, că s'ar putea să fie ales împărat, primeşte, în vâltoarea atâtor curente politice, salutul de credinţă al vechilor combatanţi germani. — 2) Preşedintele Republicei franceze, Albert Lebrun şi prinţul de Walles au inaugurat la Thiepval (Franţa) acest grandios monument ridicat de autorităţile britanice, în memoria celor 73.637 ofiţeri şi soldaţi englezi dispăruţi pe frontul francez. — 3) D-l Albert Lebrun, oprindu-se la căpătâiul unui sugar, în cursul vizitelor pe cari le face prin spitalele parisiene. — 4) Benito Mussolini oferă, personal, o cupă de consacrare reprezentanţilor cavaleriei germane cari s'au distins la concursul hippic internaţional dela Roma. — 5) Procesiunea dela Mărăşeşti, cu prilejul împlinirii a 18 ani dela desfăşurarea eroicelor lupte din aceste locuri. — 6) Defilarea foştilor combatanţi prin faţa autorităţilor militare. — 7) Oficierea slujbei funebre la catafalcul generalului Traian Moşoiu, în curtea bisericei Mihaiu Vodă. — 8) Savantul belgian, Piccard, luân-

SĂPTĂMÂNII

8

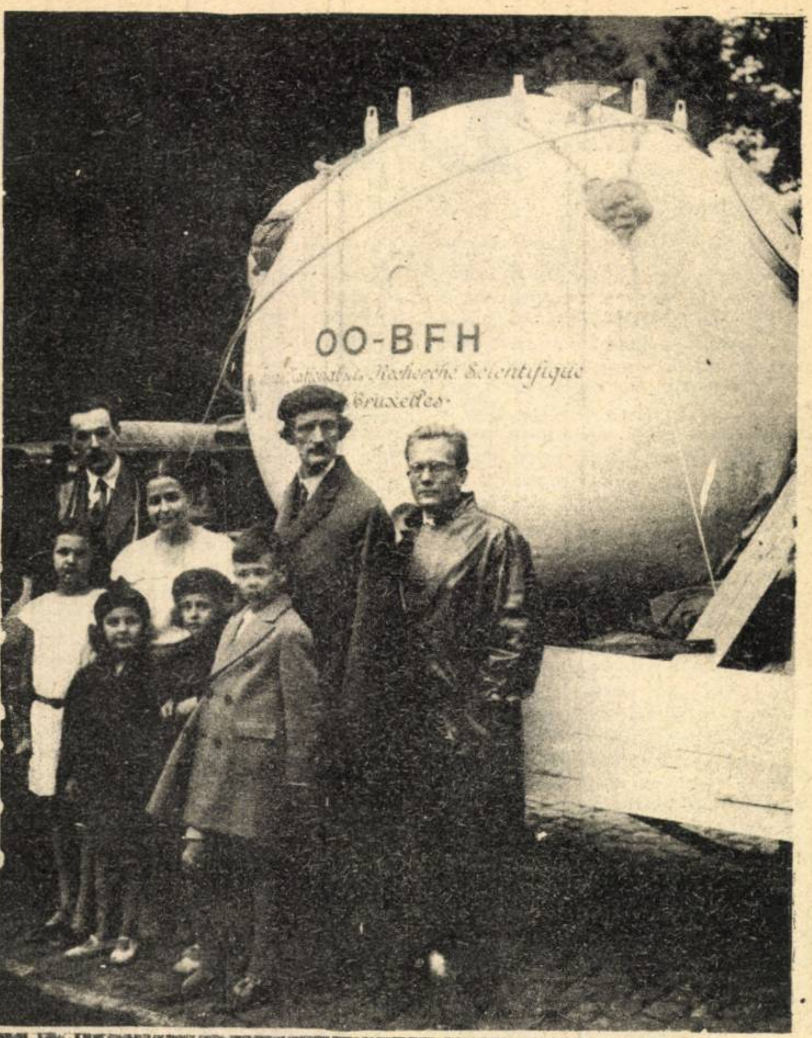

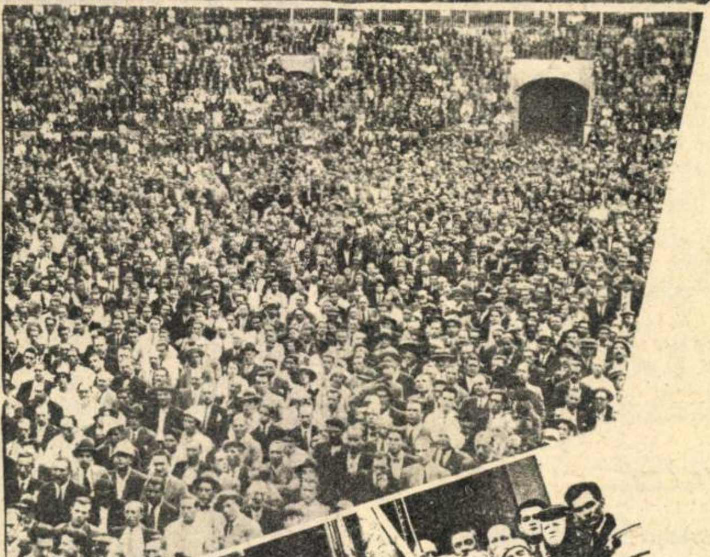

9.

7.

10.

du-şi rămas bun dela soţia şi copiii săi, înainte de a porni în a doua lui expediţie în stratosferă. — 9) Mulţimea din Madrid, adunată în proporţii fantastice, protestează contra politicei interne a guvernului spaniol. — 10) Implinirea a 13 ani dela ocuparea Budapestei de către trupele româneşti, a fost comemorată printr'o slujbă religioasă, oficiată la Biserica Sf. Nicolae Vlăduţă şi la care au luat parte numeroşi vechi combatanţi participanţi la vitejeştile fapte din timpul războiului.

(Foto «Oglinda Lumii» şi Keystone)

LENOŞKA

3)

nuvelă de ALEXANDRU KUPRIN

Lenoşka îşi bătea joc de dânsul. Totuşi, pentru Vozniţin nu exista un mai mare chin—şi în acelaş timp o mai mare bucurie—decât să se ţină după fusta ei. Când desena, scria ori broda, să-i privească ceafa, de-o albeaţă atât de răpitoare, ori să vadă cum corsajul i se lărgeşte şi i se se strâmbă în mişcări armonioase, la fiece respiraţie. Iar vederea încheieturilor sale naive şi a mâinilor sale luminoase de fecioară şi parfumul de teiu înmugurit, urmăreau închipuirea tânărului, în clasă, la biserică şi... la arest.

Vozniţin umplu toate cărţile şi caietele sale, cu iniţialele E şi I iar pe capacul pupitrului său, gravă, cu cuţitul acest monogram, în mijlocul unei inimi străpunse şi incendiare. Lenoşka ghici, în mod instinctiv, adoraţiunea aceasta tăcută, însă Kolia îi păru prea apropiat, prea familiar, prea cunoscut pentru a-l putea iubi. In timp ce, în ochii lui Vozniţin ea se metamorfozase într'o minune în floare, mirositoare, Lenoşka îl considera, mereu, ca pe un băeţaş cu părul sbârlit, cu vocea de bas, cu mâinile aspre şi colţuroase, strâns într'o tunică albastră şi în nişte pantaloni prea lungi. Ea flirta, cât se poate de inocent cu alţi licieni amici, şi cu băieţii preotului bisericii.însă, asemenea unei pisici care-şi ascute ghiarele, îi plăcea să-l întărâte uneori pe Vozniţin, cu o privire rapidă, arzătoare şi răutăcioasă. Şi dacă el cuteza să facă vre-un gest, ea îl ameninţa, cu degetul său trandafiriu, dojenindu-l pe un ton care spunea multe.

— Ia seama, Kolia, o să te spun mamei.

Bineînţeles, în anul acela, Kolia fu nevoit să repete clasa a şasea şi, natural, în vară, se îndrăgosti de cea mai mare din surorile Sinielnikov, cu care dansase la cazinoul din Bogorodsk. Insă, de Paşti, inima lui revărsândă de dragoste, cunoscu un moment de parodisiacă fericire...

Fusese împreună cu familia Iurlov, la slujba de dimineaţă în biserica Sf. Boris şi Glieb, unde Alexandra Milievna poseda un scaun de onoare, cu un scăunel şi un covoraş, pe care să îngenuncheze. După slujbă, Lenoşka, Kolia şi Arkaşa se îndreptau, tustrei, spre casă. Dar, la mijlocul drumului, nu se ştie prin ce minune, Arkaşa dispăru. Şi cei doi adolescenţi rămaseră singuri, unul lângă altul.

Mergeau într'un pas cadenţat, la braţ, strecurându-se, iute, prin mulţime. Totul îi îmbătă în noaptea aceea frumoasă: la biserică, vioiciunea melodiilor, risipa de lumânări — şi, afară, mulţimea de oameni veniţi cu întârziere, cerul întunecos şi cald pe care scânteiau mari stele primăvăratice, mirosul fragedelor frunze umede cari se ridica peste livezile grădinilor, apropierea şi singurătatea neaşteptată în stradă, într'o mulţime atât de compactă şi de pestriţă, la această oră matinală.

Deodată Vozniţin apăsă pe braţul Lenoşkăi şi, făcând acest lucru, încerca să se convingă pe sine că nu e decât o simplă întâmplare. Ea îi răspunse cu o imperceptibilă presiune. El începu mângâierea secretă şi ea îi răspunse din nou. Atunci, pe întuneric, Vozniţin pipăi, uşor, vârful degetelor amicei sale şi începu să le mângâie încet, gingaş: degetele nu rezistară deloc, nu se supărară deloc, nu se retraseră deloc.

Ajunseră astfel în faţa casei. Arkaşa lăsase portiţa deschisă. Când veni momentul despărţirii, Vozniţin prinse mâna Lenoşkăi, acoperind cu sărutări degetele sale calde, gingaşe, vii.

— Lenoşka, te iubesc, te iubesc.

O prinse de mijloc şi, ocrotit de întuneric, o îmbrăţişă, undeva, sub ureche. In mişcarea aceasta bruscă îi căzu şapca de pe cap, dar cine se gândea, atunci, s'o ridice? Vozniţin nu contenia să sărute obrajii reci ai prietenei sale şoptindu-i ca în delir:

— Te iubesc, Lenoşka, te iubesc...

— Destul, destul, murmură ea într'o şoptire nesigură, după care Kolia se orientă, pentru a-i descoperi buzele — destul, destul... lasă-mă... lasă...

Scumpe buze, încă pe jumătate copilăreşti, naive, neexperimentate şi totuşi arzătoare!... In timp ce o îmbrăţişa, ea nu opunea nici o rezistenţă, dar nici nu răspundea la sărutări, ci se mulţumea să respire într'un mod deosebit de mişcător, frecvent, adânc, docil.

In timpul acesta, lacrimi de entuziasm se prelingeau pe obrajii lui Kolia. Intre sărutări, când ridica ochii spre cer, stelele dansau dincolo de crengile teilor, refractându-se printre lacrimile sale, dedublându-se, topindu-se în pete argintate.

— Lenoşka... te iubesc...

— Lasă-mă...

— Lenoşka...

Şi, deodată, ea strigă cu o voce, devenită subit mânioasă:

— Vrei să-mi dai drumul, obraznicule? Aşteaptă niţel şi o să povestesc tot'ul mamei!

Natural, ca nu povesti nimic mamei sale, însă din noaptea aceea, nu a mai rămas niciodată singură cu Vozniţin...

Şi apoi veni vara...

*

Iţi aduci aminte, Elena Vladimirovna, de noaptea aceea de Paşti, când doi adolescenţi s'au îmbrăţişat în faţa unei porţi? — întrebă Vozniţin.

— Nu-mi amintesc nimic... obraznicule — răspunse ea într'un râs încântător. — Dar iată-o şi pe fiica mea. O chem ca să ţi-o prezint... Lenoşka, vino 'ncoa, să te recomand unui vechiu prieten al meu din copilărie, Nicolae Ivanovici Vozniţin. Şi asta e Lenoşka, de aceiaşi vârstă pe care-o aveam, eu, într'o anumită noapte de Paşti.

— Lenoşka cea mare şi mica Lenoşka, spuse Vozniţin.

— Nu. Bătrâna Lenoşka şi Lenoşka cea tânără, — replică d-na Lvov, liniştită, fără nici o tremurare în glas.

Mica Lenoşka semăna mult cu mama ei, însă părea mai mare şi mai drăguţă decât fusese aceasta, în anii ei de tinereţe.

Ea moştenise părul mamei sale, însă culoarea lui roşie se atenuase într'o nuanţă şatenă, cu reflexe metalice.

Genele întunecoase aveau conture fine şi îndrăzneţe, însă buzele, deşi fragede şi încântătoare, purtau semnul sensualităţii.

Vapoarele-faruri o interesară mult pe tânăra fată şi Vozniţin îi explică mecanismul şi scopul.

Apoi vorbi despre farurile imobile, despre adâncimea Mării Negre, despre scafandrieri şi naufragii. Povestea într'un chip seducător, respirând cu gura întredeschisă şi uitându-se neclintit la tânăra fată.

Cu cât o privea mai mult, cu atât inima îi era mai năpădită de o dulce melancolie, formată dintr'o milă faţă de sine, dintr'o dragoste gingaşă pentru noua Lenoşkă şi din recunoştinţă pentru cea veche.

Aceasta era senzaţia pe care o căutase, zadarnic, la Moscova, însă, aici, pe vapor, între aceste două femei, de-opotrivă de interesante, încerca senzaţia sub o formă mai eterată, aproape complect lipsită de egoism.

Când tânăra fată îi părăsi, pentru a contempla dintr'un alt colţ mânăstirea Chersones, Vozniţin luă mâna bătrânei Lenoşka şi o sărută respectuos.

— Da, spuse el gânditor, viaţa face bine ceeace face şi noi trebuie să ne supunem legilor sale. Pe de-asupra, viaţa e frumoasă, e o veşnică înviere din tre morţi.

D-ta şi cu mine vom dispărea, pentru a deveni ţărână, însă din cenuşa noastră vor renaşte o nouă Lenoşka şi un nou Vozniţin.

Totul se înlănţuie pe lumea asta. Eu voiu dispărea şi totuşi, voiu rămâne. Trebuie, numai, să iubeşti viaţa şi să te resemnezi. Morţi şi vii, trăim cu toţii o viaţă comună.

Vozniţin se mai înclină odată, pentru a-i săruta mâna şi Lenoşka îl îmbrăţişa, drăgăstuos, pe tâmplele argintate. Iar când, apoi, se priviră din nou, ochii lor umezi se încreţiră într'un surâs mângâietor, trist şi plictisit.

— Sfârşit —

A apărut:

ADRIENNE THOMAS

Catrina-Soldat!...

ROMANUL UNEI FETE DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experienţe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război, Singura şi cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de mâna unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.000 exemplare şi s'au anunţat ediţii noui în toate limbile.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura „Eminescu". Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2

A aparut:

LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât şi în Franţa, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca şi autorul, eroul principal aparţine unei familii de emigranţi evrei din Germania. Ca şi autorul, eroul a avut o cultură şi o formaţiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că şi-au găsit o ţară şi un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înşelat. Sunt pagini de o înaripată inspiraţie şi de o patetică măreţie.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura «EMINESCU» Bucureşri I, Str. Anghel Saligny 2

Ce fel de om a fost Thomas Bata, „regele ghetelor“

Acum câţi-va ani, când celebrul industriaş ceh, mort zilele trecute, într'un groaznic accident de avion, nu atinsese încă culmea gloriei sale, i se întâmpla să se servească, la fel ca ceilalţi muritori, de automobil, de trenuri şi de vapor, pe când în ultimii doi ani, el adoptă, în mod definitiv, avionul, ca singur mijloc de comunicatie demn de un rege al industriei. Intr'adevăr, Bata ajunse, atunci, un pasionat al aerului; era singurul lucru de care se interesa, în mod efectiv, în afară de colosala lui întreprindere şi de preocupările sale familiare. După atâţia alţii, numele său vine să se adaoge listei victimelor aviaţiei.

Thomas Bata

In Decembrie trecut, umblase svonul că Bata îşi găsise moartea în prăbuşirea unui avion. Era o eroare care a fost imediat rectificată. Se spune că oameni, a căror moarte a fost greşit anunţată, trăiesc mult. Iată, însă, că Bata care, în cursul carierei sale, a nimicit atâtea preziceri, avea de data aceasta să dea o teribilă desminţire, prăpădindu-se câte-va luni după ştirea greşit anunţată, dar care preciza acelaş mod de dispariţie.

Bata era un om de cincizeci şi ceva de ani, de talie mediocră, cu părul aspru şi scurt tăiat, cu înfăţişarea tânără, semănând mai degrabă cu un ţăran decât cu un şef al industriei, obişnuit să comande armate de lucrători şi sute de ingineri. Insă impresia oarecum severă, ţeapănă, care se degaja la prima vedere, dispărea de îndată ce începea să vorbească.

Temperamentul lui năvalnic se exprima în fiecare frază; Bata asculta, atent, pe orice interlocutor şi arăta, în replicile date, o inteligenţă atât de pătrunzătoare şi, mai ales, o pricepere, atât de profundă şi atât de vie a oamenilor şi ideilor, încât îşi subjuga, literalmente, ascultătorii.

De îndată ce ştirea fulgerătoare a morţii sale a fost cunoscută, ziarele din lumea întreagă i-au consacrat lungi articole, în cari se schiţau etapele vertiginoasei sale cariere, ajuns dintr'un simplu fiu de cismar, la dominaţiunea târgului de ghete din Europa întreagă. Randamentul uzinelor sale se ridica, în ultimul timp, la 24 milioane de perechi de ghete pe an, la cari lucrau 20.000 oameni. Vânzarea se făcea în 2000 magazine şi aducea 1.200.000.000 lei beneficiu anual.

Ceeace se cunoaşte mai puţin, sunt sursele şi cauzele acestei uimitoare izbânzi, care a fost viaţa sistematică a lui Thomas Bata.

Formidabila întreprindere a fabricantului ceh, instalată în oraşelul Zlin se bazează pe patru principii fundamentale:

Mai întâiu — şi aceasta chiar dela modestul său debut — Bata a încercat să aplice principiul **suprimării, pe cât posibil, a tuturor intermediarilor.** Bata fabrica dela piele, până la şireturi, tot, sau aproape tot ceeace intra în raza industriei sale. El nu se aproviziona decât cu materii prime, absolut indispensabile şi cu neputinţă de obţinut, la Zlin, ca, de pildă petrolul şi maşinile. **A cumpăra şi a vinde, cât mai puţin posibil la comercianţi** — aceasta era deviza lui, pe care o aplică, în modul cel mai riguros — căci era un om care-şi punea în aplicare deviza — aşa încât în Europa Centrală, cel puţin, toate magazinele cari vindeau încălţăminte Bata, erau magazine Bata.

Natural, graţie acestei centralizări, împinsă la limitele sale extreme, Bata reuşi să vândă foarte ieftin.

In al doilea rând, Bata, mai mult decât oricare alt industriaş, punea un preţ enorm pe **cunoaşterea, în toate amănuntele sale, a situaţiunii pieţii.** Desigur el era la curent cu minuţioasele metode germane, **Konjunkturforschung,** studiul conjuncturii, adică analiza meticuloasă a curentelor economice şi arta de a face pronosticuri, însă prefera să aibă date eminamente practice. Datele acestea i le furnizau giranţii magazinelor sale şi iată cum.

Giranţii magazinelor de vânzare ale uzinilor Bata păstrează răspunderea întreagă a afacerilor lor. La intervale regulate, foarte apropiate, în fiecare săptămână, de pildă, ei informează direcţiunea generală de cantitatea de mărfuri de cari au nevoie. Ei o primesc imediat, îi achită costul şi din momentul acela, marfa le aparţine, pe riscul lor. Bineînteles, giranţii, instruiţi de experienţă, au grijă să comande exact atât cât le trebuie, şi, în felul acesta, Bata cunoştea, exact fluctuaţiile pieţii.

Bata reuşea să nu păstreze decât un stock foarte redus pentru ansamblul afacerilor sale, ceeace îi permitea să se adapteze, cu o supleţă incomparabilă, tuturor salturilor pieţii. Rezultă, din faptul acesta, că toate capitalurile sale nu erau niciodată imobilizate în mărfuri ci rămâneau lichide şi circulau fără încetare. Rezultat: odată mai mult, el putea vinde foarte ieftin.

Al treilea principiu al lui Bata consta în **a se elibera, pe cât posibil, de «sclavajul» dobânzii capitalurilor.** Principiul acesta este, de altfel, într'un anume fel, consecinţa directă a celui precedent. Lucru curios: asupra acestui punct, concepţia lui Bata se apropia de aceea a hitleriştilor, cari, se ştie, duc un războiu crâncen contra dobânzii capitalului, pe care pretind să-l suprime în al Treilea Imperiu. Insă dacă teoria, în sine, prezintă vagi analogii cu aceea a economiştilor hitlerişti, detaliile sunt cu totul diferite, opuse chiar.

Intr'adevăr, graţie sistemului său special de vânzare, Bata dispunea totdeauna de importante capitaluri lichide, putea cumpăra tot ce avea nevoie, el şi poporul lui de muncitori, cu **bani peşini,** liberându-se, astfel, de toate sarcinile creditului. Neavând datorii, el nu avea nici o dobândă de plătit.

Insfârşit, Bata nu îşi considera uzinile ca o întreprindere pur capitalistă, care nu trebuia să producă decât pentru antreprenor şi acţionarii săi. El înţelegea ca şi salariaţii lui să beneficieze de aceste câştiguri.

Toţi funcţionarii şi lucrătorii săi primesc un anumit procentaj din «încasările cari întrec cheltuelile generale», adică din beneficiile nete, însă cu o condiţiune **sine qua non:** fiecare salariat trebuie să furnizeze un lucru standard.

Şi, într'adevăr, lucrătorii sunt constrânşi la o muncă extrem de aspră şi de grea. Acum un an, ziarul englez **Daily Express** observă că, datorită acestei metode riguroase, capacitatea de producţie crescuse, la Zlin, în proporţia de 1 la 9.

Totus, nu trebuie să credem, când vorbim de «prime» şi de funcţionari «interesaţi în afaceri» că este vorba de nişte cifre americane. Salariul lucrătorilor din Zlin e mai mult decât modest. 1000—1400 lei pe săptămână constituie, deja, o plată considerabilă în aceste uzini, unde femeile nu câştigă, în medie, decât 800 lei pentru o săptămână de lucru aspru, de 45 ore.

Evident suma de mai sus e cât se poate de joasă; ea dobândeşte o cu totul altă semnificaţie, dacă ţinem seama că Bata a ridicat, în jurul uzinelor sale, un adevărat oraş, unde graţie cooperativelor, viaţa este de o ieftinătate excepţională. Pentru douăzeci de coroane cehe (adică 100 lei) un lucrător poate închiria o căsuţă modernă şi confortabilă pentru o săptămână şi să mănânce, într'un restaurant curat, o masă abundentă pentru 14—20 lei. Lucrătorii primesc, pe de-asupra, în mod gratuit, un cotidian foarte bine scris şi au la dispoziţia lor un cinematograf cochet unde locurile nu costă decât 3 lei.

S'a comparat, deseori, cetatea lui Bata cu un fel de falanster comunist, în care domneşte, însă, un adevărat sclavaj.

Intr'adevăr, lucrătorii din Zlin nu au ceeace se numeşte «libertatea» şi e foarte îndoelnic dacă tovarăşii lor din alte ţări s'ar putea adapta disciplinei rigide din aceste uzini cehe.

Lucrătorii lui Bata sunt obligaţi să se căsătorească la 25 ani, sub ameninţarea de a fi, altfel, concediaţi, iar economiile pe cari le pot strânge trebuie să fie depuse la cooperativă, care le fructifică.

De altfel, circulaţia banului e redusă la minimum în interiorul oraşului lui Bata şi aproape toate schimburile se efectuiază cu ajutorul fiselor şi bonurilor.

Da, indiscutabil, aceasta e o formă a sclavajului... Rămâne însă de văzut dacă cei cari sunt siliţi să-l suporte, nu-s mai fericiţi decât cei cari se bucură de binefacerile unei libertăţi înşelătoare.

Bata a murit, dar uzinile sale continuă să trăiască. Viitorul ne va spune dacă «regele ghetelor» nu a fost decât pârghia puternică a imensei maşini, sau inima palpitândă a unui organism viu, inimă pe care nimic nu o poate înlocui...

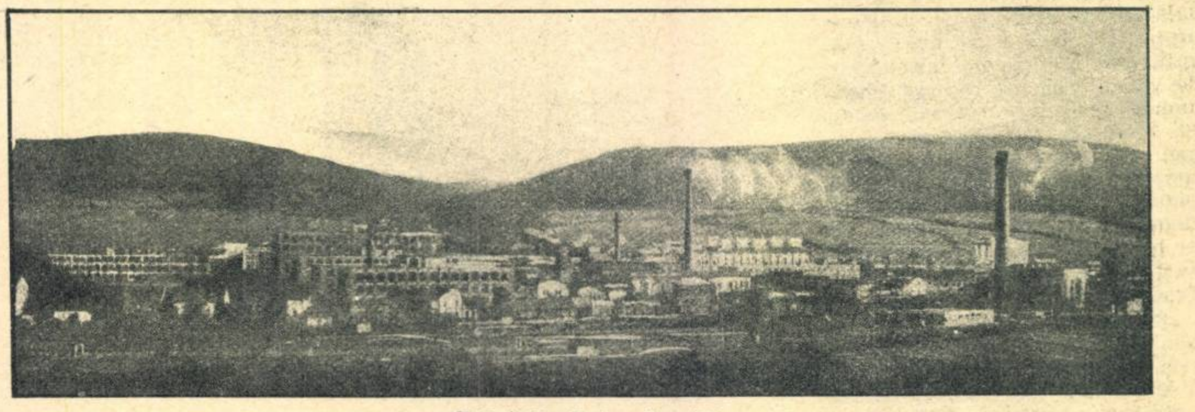

Fabricile Bata din Zlin.

PREFERINŢA

— Ascultă, Erna, te-ai putea hotărî, vre-odată să te măriţi cu un bărbat de 50 de ani?

— Aşi prefera doi de câţi douăzeci şi cinci.

Femeia goală

(*Continuare din pag. 645*)

Mărturisesc că nu ştiam cum să ies din încurcătură, adică.... pe unde să scot cămaşa.

In orice caz, dădui a înţelege că eram dintre aceia, pe care vederea unei femei nu-i face să-şi piardă echilibrul: încercai să fac puţină poezie.

— Am crezut că aceleaşi valuri din cari a ieşit Venus, v'au lăsat şi pe dv. aici şi ştiu bine că o zeiţă nu trebueşte surprinsă şi turburată..

— Copilării! din tot ce spuneţi, însă, trebuie să reţin un singur lucru, anume că goliciunea este mult mai castă, decât indiferent ce haină, când cineva e surprins pe neaşteptate. Nuditatea suprimă orice introducere, prologul ori prefaţa, în cursul căreia un bărbat cucereşte, încetul cu încetul mici favoruri şi avantagii, în cursul căreia el ajunge la mici descoperiri, în cursul căreia dorinţa lui se exasperează. M'aţi văzut goală, complect goală, ca în cântec. Şi, în adâncul firii dv. vă întrebaţi, ce aţi putea obţine mai mult. Ar trebui, pentru aceasta, ca imaginaţiunea să înceapă să lucreze şi ca eu să fiu iarăşi îmbrăcată, pentruca să vi se trezească o dorinţă.

— Nu e cazul.

— Aşa spun toţi bărbaţii. Daţi-mi voie, mai degrabă, să vă istorisesc câteva lucruri, pe cari le cunosc, fiindcă, la urma urmei, cu toate că duc o viaţă foarte grea, nu fac decât să ascult, să studiez, să-mi dau seama. Inainte de a mă arăta goală celebrului pictor despre care, probabil, aţi auzit vorbindu-se, Van Dongen, am trecut examenul de bacalaureat şi voiam să mă înscriu la Universitate, când părinţii mei au pierdut, brusc, orişice resursă. Nu am mai putut plăti taxa de înscriere la Facultate. Cunosc, deci, niţeluş viaţa. Şi vă pot spune că, cu cât o femeie e mai goală, cu atât e mai puţin dorită de bărbaţi.

Goliciunea e un scop, o urmărire pătimaşă, o finalitate. Femeile cari apăreau, în music-hall-uri, în maillot-uri, primeau propuneri, mai mult decât măgulitoare, din partea bărbaţilor; de când, însă, nu ascund nimic, nimeni aproape nu le mai doreşte. Bărbaţii cari le privesc nu mai ştiu ce e dorinţa, care nu constă, la urma urmei, decât din curiozitate. Căci plăcerea e întotdeauna aceiaşi şi din clipa în care închipuirea unui bărbat e în fierbere, el poate obţine, această plăcere, dela nu importă cine.

«Femeia mării» era pur şi simplu încântătoare. Vântul îi lipea rochia pe trupul armonios. Intr'o mână, ţinea înfăşurat tricoul său, prisoselnic. Priviam, unul la altul, surâzând:

— Deveniţi, poate, nervos, fiind că port ceva pe mine?...

Dacă aşi fi ştiut, dacă nu aşi fi fost împinsă de vechi prejudecăţi, aşi fi rămas cum eram la început şi am fi stat amândoi de vorbă în modul cel mai cinstit din lume. Nici nu v'aţi fi iritat şi am fi pălăvrăgit împreună, după cum v'aţi fi amintit a fi făcut anul trecut pe plajă, cu doamnele ale căror umeri dela tricou lăsaţi jos, lăsau să se vadă sâni desgoliţi cari nu exercitau asupra dvs. un efect mai mare decât acei ai unei doici, oferindu-i unui sugaci lacom.

Acum, însă, e prea târziu ca să-mi las rochia jos. Aţi avea impresia că vă fac un dar...

Insă, dacă vă aranjează, puteţi veni mâine la ora zece, tot aici. Eu o să fiu în apă, bineînţeles, fără nimic pe mine şi fac prinsoare că o să intraţi în apă tot gol, fără a simţi nici cea mai uşoară enervare. Am putea petrece, astfel, toată vara, ca doi buni tovarăşi, fără ca vreunul dintre noi să fie turburat de o dorinţă...

*

Trebuie să adaog, că nu am revenit, a doua zi, dimineaţă, pe plajă, în speranţa că voiu întâlni, în cele din urmă, femeia aceasta minunată, pe uliţele satului breton având prilejul să o invit, delicat, în casa mea, pentru a avea plăcerea s'o recunosc, sau, mai degrabă, s'o dezgolesc...

ROBERT DIEUDONNÉ

Cerşetorii din Varşovia

(*Continuare din pag. 649*)

ezită să furnizeze acestor copilaşi boli artificiale, abcese provocate de pomezi iritante, hemoragii oculare, şi tot felul de răni abundent puse în evidenţă de pansamente murdare. Copiii aceştia sunt transformaţi în nişte adevărate manechine.

Printre instrumentele de lucru ale cerşetorilor profesionişti trebue în sfârşit să ţinem seama de locurile alese, pentru exercitarea meseriei lor.

Calitatea foarte variabilă a acestor locuri este obiectul unor discordii veşnice în sânul corporaţiunii. Intrările cimitirelor, porţile bisericilor, sunt, natural, posturile privilegiate.

Exploatarea lor este regizată de generaţii, cu grijă a proprietăţii, cu atât mai demnă cu cât numărul lor este, prin forţa lucrurilor, restrâns.

Inainte de războiu, exista, pare-se, o adevărată viaţă de societate în sânul tuturor «melina».

«SCHNORRERII»

Dacă ar trebui să demonstrăm corelaţiunea strânsă între structura claselor conducătoare şi aceea a lumii de jos corespunzătoare, «schnorrerii» evrei ar furniza dovada cea mai isbitoare. Cerşetorii aceştia profesionişti nu sunt desigur, criminali în retragere, însă nici trecutul lor nu e prea strălucit.

Sunt nişte trândavi din natură, cerşetori prin vocaţie. Ce e mai curios e faptul că ei încearcă să-şi înalţe meseria, învăluind'o cu o aureolă, jumătate religioasă, jumătate filosofică.

Ei străbat ghetto-ul în grupuri. Fac înconjurul prăvăliilor şi al caselor evreeşti, ai căror proprietari exasperaţi, au fost siliţi prin a rezerva, fiecăruia din ei, o zi precisă a săptămânei, pentru «vizita» de pomană.

Şi mai ciudaţi sunt, desigur, «hasidimii», un fel de rabini miraculoşi, cari trăesc din ofrandele oferite de credincioşi. Ajunşi înaintea porţii unui compatriot, ei sună şi, imediat ce li se deschide, pătrund în vestibul, fără a aştepta ca cineva să-i invite. Ei se instalează în mijlocul odăii şi în vreme ce factotumul rabinului pronunţă câteva formule rituale, acesta (care e, totdeauna, mai în vârstă) ia o atitudine de extaz, dureroasă. Odată ce li s'a dat ofranda, hasidimii se retrag cu toată solemnitatea cerută de calitatea lor de oameni supranaturali.

Se întâmplă că mulţi din aceşti «rabini miraculoşi» cerşetori, să numere, între fiefurile lor, străzi întregi, adevărate parohii, ai căror beneficiari exclusivi sunt.

In legătură cu aceasta, trebue să atragem atenţiunea asupra importanţei extraordinare a rolului jucat de Cer, în exercitarea cerşetoriei, şi anume în raporturile sale cu diferitele culte.

In munca cerşetorului, Cerul e un fel de paravan gigantic. Tot ceeace se dă nenorociţilor profesionişti se trece, probabil, în registrele lui Dumnezeu la contul averilor şi în fiecare zi, cecuri nenumărate de caritate trebuie să sosească pe birourile contabililor cereşti...

Cine va fi preşedintele Statelor Unite?

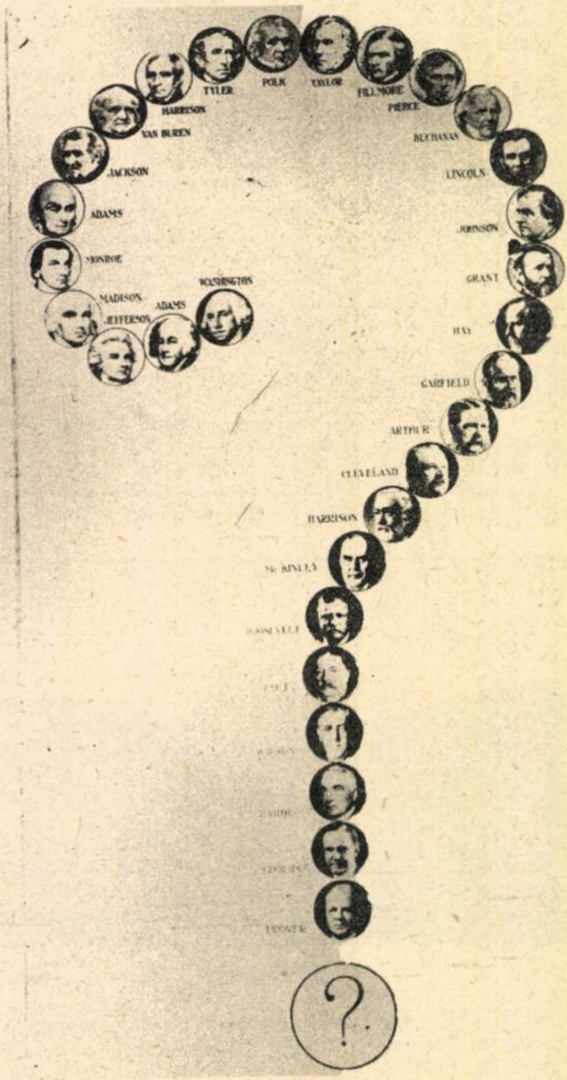

(Foto-exclusivitate Keystone)

Un gigantic semn de întrebare planează, actualmente, de-asupra Americei, unde alegerea noului preşedinte se anunţă ca fiind foarte nesigură, din cauza greutăţilor prin cari trece această mare naţiune. Imaginea noastră vă înfăţişează pe toţi preşedinţii Statelor Unite dela Washington până la Hoover, reuniţi pentru a forma acest semn de întrebare: «Cine îi va urma lui Hoover» în Septembrie viitor!

Chirurgia se întrece

Profesorul Carel, şeful unei clinici a Universităţii din Chicago a reuşit o curioasă experienţă, fără precedent în analele ştiinţei, care deschide noui orizonturi chirurgiei.

El a schimbat inima unui câine slăbit de vârstă, cu aceea a unui animal de patru ani şi apoi a făcut operaţiunea inversă.

Intervenţia a dat un rezultat neaşteptat: în timp ce bătrânul animal, renăştea în mod vizibil la viaţă, inima senilă a celui tânăr prezenta simptome caracteristice de ramolisment.

Nu încape discuţie că operaţiunea aceasta este de o însemnătate imensă.

DE PRETUTINDENI

O victimă... a gangsterilor

(Foto-exclusivitate Keystone)

Judecaţi şi dv. unde duce contrabanda de alcool în ţara prohibiţiei; la debarcarea sa la New-York, un tânăr elefant destinat unui circ suferea, aprig, de răceală. In nădejdea de a-l vindeca, i s'a dat o doză zdravănă de... alcool, care provenea, probabil, dela vreun gangster contrabandist, puţin scrupulos; bietul animal, otrăvindu-se, a înebunit şi fugind ca un zănatec pe străzi şi-a rupt un picior. Acum după un tratament complicat şi extrem de dureros pentru bietul pachiderm acesta a început din nou să umble, cu piciorul în ghips şi ajutându-se cu trompa, după cum se vede în fotografia noastră.

O expoziţie a pâinii la Roma

Săpături recente au scos la iveală anticele prăvălii din Forumul lui Traian. In acest cadru sugestiv s'a deschis, săptămâna trecută, la Roma, o expoziţie pitorească: aceea a pâinii. Fiecare ţară, dela Germania la China, de la America la Africa de Sud, a trimis câte o mostră: pâine neagră, pâine albă, galbenă sau cenuşie, verde şi roşie, sub formele cele mai neprevăzute ori cele mai clasice şi de gusturi variate. Un public numeros vine, zilnic, să admire viziunea aceasta panoramică a alimentului cel mai universal cunoscut. Ce lecţie şi ce profeţie: pâinea noastră, cea de toate zilele, devenită curiozitate de muzeu!

Glumă americană

(Foto New-York Times)

Numai un american e în stare să-şi părăsească ceaşca cu ceaiu la un tea party şi să sară peste masă, în spaima tuturor prietenilor săi. Vreţi să ştiţi poate, şi cine e excentricul înotător? Cunoscutul artist de cinema Dutch Smith înconjurat numai de vedete şi... simpatii care a ţinut să recompenseze astfel prietenia amicilor săi.

Mâini asigurate pe milioane

Marele violonist ceh, Jan Kubelik, şi-a asigurat mâinile, imitând exemplul lui Paderewski, pianistul fără rival şi al multor alţi iluştri instrumentişti.

Ceeace nu se ştie este modalitatea curioasă a asigurării. Astfel, societăţile nu asigură toate degetele pentru aceiaşi sumă. Bunăoară, în cazul nostru, degetul cel mic dela mâna stângă, indispensabil pentru execuţiunile violonistice, e preţuit la 290.000 franci francezi, pe când degetul mare al mâinii drepte, al cărui rol e mai puţin important, nu este evaluat decât la 47.000 franci. Ambele mâini ale lui Kubelik sunt asigurate pentru două milioane de franci *(14 milioane lei)*. Trebuie remarcat că societăţile de asigurare cari se ocupă cu acest gen de operaţii câştigă sume considerabile, deoarece virtuozii vioarei şi pianului îşi îngrijesc mâinile cu o minuţiozitate extraordinară, iar accidentele sunt nespus de rare.

Regele pigmeilor

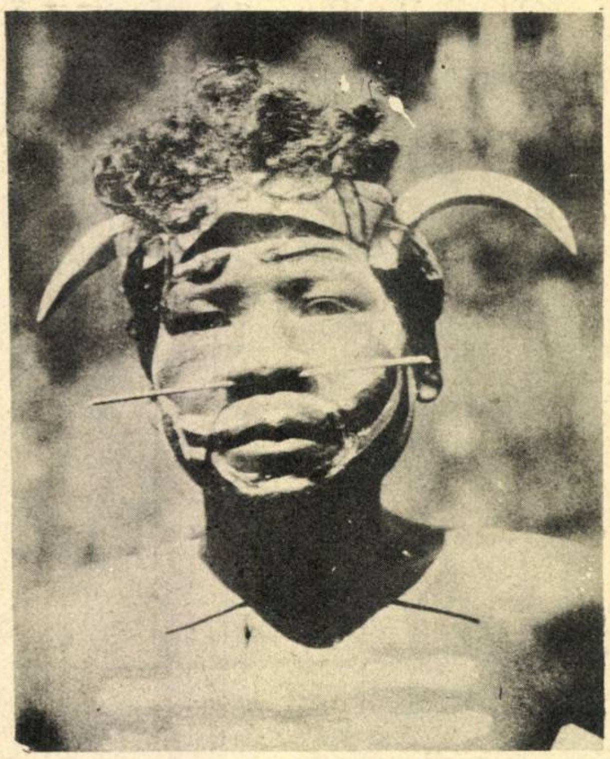

(Foto-exclusivitate Keystone)

In pădurile sălbatice din Borneo, domneşte neamul pigmeilor, conduşi de regele pe care vi-l arată imaginea noastră. Doi dinţi de porc mistreţ şi dintele unui porc ghimpos sunt podoabele sale cele mai de preţ şi în acelaş timp, atributele sale domneşti.

Viaţă fără plămâni şi fără inimă

Ziarul «Lokalanzeiger» din Berlin publică amănunte interesante asupra unor cercetări senzaţionale cari s'au făcut şi se fac la Institutul de Stat chimico-farmaceutic din Moscova.

Cu ajutorul unui aparat s'a reuşit ca, pe cale artificială, să se pună în funcţiune, diferite organe ale corpului animalic.

S'au făcut repetate experienţe cu un cadavru de câine.

Cu ajutorul aparatului amintit, s'a introdus în capul câinelui mort, sânge la o temperatură obişnuită, provocându-i totodată cu ajutorul unei pompe, o circulaţie artificială a sângelui.

Câinele şi-a revenit în viaţă. Pleoapele i s'au deschis iar urechile începură să se mişte.

S'a constatat, totodată că organele interne funcţionau în mod normal. Câinele a trăit, în starea aceasta, aproape o jumătate de oră.

Aparatul este astfel construit, încât temperatura sângelui e menţinută la o înălţime constantă.

In faţa unei comisiuni compuse din savanţi recunoscuţi, s'a experimentat şi următorul caz interesant :

Un animal a fost adormit, i s'au scos apoi plămânii şi inima, iar arterele i-au fost puse în contact cu aparatul mai sus amintit. Animalul narcotizat a trăit două ore fără inimă şi fără plămâni.

Circulaţia sângelui făcută pe cale mecanică şi respiraţia artificială au înlocuit pe deplin funcţiunile organelor cari îi lipseau.

Corpul animalului da vădite semne de viaţă: ochii reacţionau în faţa diferitelor efecte de lumină, urechile şi coada începură să se mişte, iar pulsul îi bătea foarte repede.

Conducerea Institutului a hotărât să continuă aceste noui şi senzaţionale experienţe

JOCURI

Cuvinte încrucișate

«NAPOLEON BONAPARTE»

de **Bică Pisoschi** (Craiova)

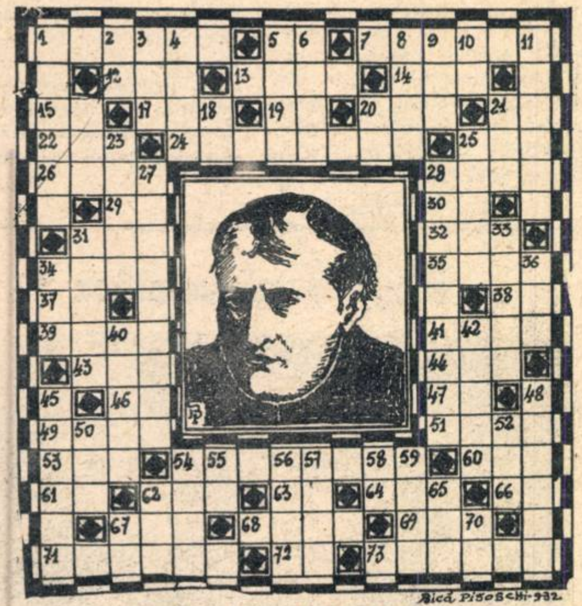

ORIZONTAL: 1) Unde a luptat Napoleon, purtând el însuși drapelul, în fruntea armatelor sale?; 5) Fluviu în Italia; 7) Ilustru amiral englez, câștigă bătălia dela Abukir și dela Trafalgar, unde pieri (1758—1805); 12) Oraș în Peru; 13) Veche localitate în Dacia; 14) Matematician norvegian (1842—1899); 15) Notă muzicală; 17) Oraș și port în Finlanda; 19) Notă muzicală; 20) Rege al Ungariei;21) Operă științifică; 22) Oraș în Persia; 24) Renunțare la tron; 25) Prefix; 26) Ministru musulman; 28) Datine; 29) Literă grecească; 30) Oraș vechiu; 31) Râu în Germania; 32) Mareșal francez (1451—1513); 34) Venit domnesc (od.); 35) Vechiu popor italic care locuia pe malurile Tibrului; 37) Prepoziție; 38) Pană; 39) Râu în Italia veche; 41) Cântar (Tr.); 43) Zeul vânturilor (Mit.); 44) Mamă (arhaic); 46) Lac în Sudan; 47) Cărămizi din TEBA; 49) Așa să fie! 51) Localitate în România; 53) Abreviațiune pentru nene; 54) Oraș în Rusia, martora unei sângeroase bătălii dintre Napoleon și Ruși; 60) Oraș în Franța; 61) Interjecție; 62) Om foarte viteaz (fig.); 63) Notă muzicală; 64) Pronume; 66) Cetate legendară bretonă; 67) Oraș în Franța; 68) Sculptor italian, autorul celebrei statui «Ultimele zile ale lui Napoleon»; 69) Soția lui Iacob; 71) Mare vizir al lui Baiazid II; 72) Insulă franceză în Atlantic; 73) Ilustru compozitor austriac (1756—1791).

VERTICAL: 1) Oraș în Egipt, victorie a lui Napoleon asupra Turcilor; 2) Conjuncție; 3) Măsură veche; 4) Mână (fam.); 5) A veni deodată (fig.); 6) Cuiul de care se prinde vâsla de luntre; 8) Unde s'a retras Napoleon, după ce a fost silit să abdice?; 9) Film românesc; 10) Pronume; 11) Amiral englez, comandantul flotei în Baltică în timpul marelui războiu (1786—1860); 16) Râu în Siberia; 18) Fluviu în Asia septentrională; 20) Măsură; 21) Monedă veche; 23) Unde s'a dat celebra bătălie între Francezi și Germani (în Sept. 1914); 25) Capitala Franței; 27) General Francez, a urmat pe Napoleon în captivitate; 28) General Francez (1738—1794); 31) Impărăteasă din Bizanț; 33) Oraș în Spania; 34) Lanț de munți în Caudia; 40) Veche țară în Asia Mică; 42) Istm în Franța; 45) Oraș în Italia, cucerit de Bonaparte în 1797; 48) Oraș în Germania (Prusia), unde se încheiă tractatul din 1807 între Napoleon și Țarul Rusiei, care aderă la blocul continental; 50) Pronume; 52) Mareșal francez, supranumit de Napoleon I, bravul bravilor (1769—1815); 54) Nume purtat de 4 regi al Ungariei din neamul Arpazilor, dela (1061—1270); 55) Rotulă; 56) Fluviu în Germania; 57) Oraș în Franța, patria lui Pasteur; 58) Interjecție; 59) Vechiu nume al Cristianiei; 62) Fluviu în Bulgaria, afluent al Dunării; 65) Omonim; 67) Notă muzicală; 70) Fluviu în Franța.

Cryptogramă

de **C-tin I. Gheorghe** și **Al. Modrea**

(Curtea de Argeș)

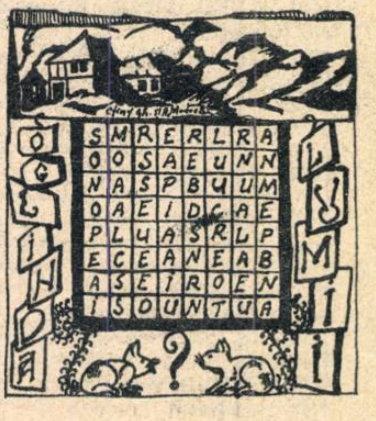

S	M	R	E	R	L	R	A
O	O	S	A	E	U	N	N
N	A	S	P	B	U	U	M
O	A	E	I	D	C	A	E
P	L	U	A	S	R	L	P
E	C	E	A	N	E	A	B
A	S	E	I	R	O	E	N
I	S	O	U	N	T	U	A

Găsind cheia acestei cryptograme veți afla o strofă dintr'o poezie de Mihail Eminescu.

Enigmă

de **Ilie T. Lupiță**

(Caracal)

Avocat fui și nu mic,
Boileau mi-a fost amic.
Și-am ajuns grație mie,
Membru la Academie,
Unde când am fost primit
Cu onorul cuvenit, —
(Secole de-atunci s'au scurs)
De când ținui primul discurs, —
Românește 'nsemn un număr.
Ia ghicește?... Ori dai din umăr!

Soluțiile jocurilor din „O. L.„ No. 31

CUVINTE INCRUCIȘATE
Navigatori celebri

ORIZONTAL: I. Bering—Cook; II. Alain—Gama; III. Laperouse; IV. Bna—Abo; V. Cabral; VI. Soto—Oahu; VII Magelan—Am; VIII. Davis—ag; IX. Ir—aba; X. Allbuquerque; XI. Zea—ins—na.

VERTICAL: 1) Balbao—Diaz; 2) Elah—Marle; 3) Rapa—Sav—Ba; 4) Iie—rogi; 5) Huri—Tes; 6) Col—aui; 7) Gura—Aalan; 8) Cas—Bongars; 9) Omeara; 10) Oa—Baha—nun; 11) Columb—ca.

ENIGMĂ

Potop — Anina — Laval — Imami — Natan — Divid — Rasar — Oruro — Monom.
— PALINDROM

DATE INCRUCIȘATE

■	1	9	1	4	■	4
1	7	8	9	■	1	4
7	9	■	1	0	5	■
1	4	1	5	■	8	1
3	■	4	■	4	8	0
■	1	9	2	7	■	9
1	3	2	1	■	6	6

AU DESLEGAT TREI JOCURI:

Fănică Nicolaescu-Balș (Predeal), Ionescu C. Titi (Iași), Ionel Ionescu (Băicoi), Lucreția și Margareta Pallade (T. Măgurele), Virgiliu A. Constantinescu (Tg. Ocna), Rodica și Vlad Anghel (Iași), Maior Popovici Pompiliu Anibal (Arad), P. Groșescu, Ilie T. Lupiță (Caracal), I. Nicolaescu-Balș (Ocnele Mari-Vâlcea), P. Coroiu (Oradia) Ioan Vanjensky, Pincu A. Saul-Piasa (Focșani), Rică Timoftescu (T. Severin), Dan Pretescu-Govora, Bică Pisoschi (Craiova), Al. Dobrinescu-Aledo, Silly Segall (Bârlad), Alex. Teodorescu (Cluj), Al. Haber (Iași), I. și M. Breiman (Drochia-Soroca), Ion R. Ion (Brașov), Avram I. Avram, Theodor și Anna Stoicescu (Ploești), Clemansa Ionescu (Focșani), Ionel Iordăchescu (Mizil), Nicușor Comănescu (Tg. Ocna), Edelstein S. Emanoil (Galați), Chicoș Constantin, Ovidiu Idriceanu-Igrov (Bârlad), Petrică Crintea (Dumitrești-R. Sărat), Teodor N. Popescu (Cochileanca-R. Sărat).

DIN CAPITALĂ

Lt. Costel Nicorescu, Maria Metaxa, R. H. Simion, Renée Mălăeru, Raluca M. Tzudick, Nellu Iorgulescu, George M. Tabacu, Eustațiu Mărculescu, Mircea I. Popescu-Remmy, Nae Iliescu, Gh. Em. Teodorescu, Nicușor Șonea, Gigi Dumitrescu, Iosif Almosnino, Simona Almosnino, Ortansa Nicolau, Ștefănescu P. Alexandru, Nelly Mălăeru, Gh. Calmachi, Nicușor Chiriac Ștefan Petrescu-student, Jean Adler.

AU DESLEGAT DOUĂ JOCURI:

N. Gr. Arsene (Buzău), Florina și Virginia Popescu (Cetatea-Albă) Isidor Alterovici (Bacău), Iosif Alterovici (Tg. Sulița-Botoșani), Mircea Dănilă (Botoșani), Calman H. Iancovici, sublt. Constantin Ionescu, sublt. A. Senău (Chișinău), Mișu Gheorghiu (Buzău), Ortansa Vladimirescu (Cluj) Gicu și Teodor Popescu, Carola Avram Nellu Avram (Ploești), Samoil Perlman (Chișinău), Nellu Seidman, Vasile Popescu (Cernăuți), Smaranda Ianculescu (Adâncata-Bucovina), Nicolae Andreescu, Valeria Popovici (Slănic-Moldova).

DIN CAPITALA

Vlad Popa, Leonte Klein, Petre și Sandy Vasilescu, Aurel Weissman, Mimy Ionescu și Popp Levin-student, Suzy Grigorescu, Costică Brelea, Aurel și Herman Gross, Sică Drăgulescu-student, Marcel Zuckerman, Nae Rădulescu, Teodor Săndulescu, Natan Poplingher, Valencia Pitaru, Marietta Weissman, Avram Schächter. Nae Teodoru.

AU DESLEGAT UN JOC

Iancu Segall (Moreni-Prahova), Predescu A. Ioan (Slatina), Caterina și Alexandru Niculescu (Călimănești-Vâlcea) Nicolae și Veronica Tudose (Băile Herculane), Gică Dumitrescu (Cetatea Albă), Anton Weiss (Chișinău), Oscar Niculescu (Sibiu), Simonel Orenstein, Ioan Dragu, Natan Eschenazi (Focșani), Al. Ionescu (Alba Iulia), Nae Popescu, Lazău Wolf (Tușnad), Ionel Vâlcu, Alecu Teodorescu (Slănic Moldova).

DIN CAPITALA

Al. Theodorescu-Thal, Costică Băleanu, Bella Wexler, Naumescu I., Rozine Marcovici, Petre și Duty Georgescu, Mișu Antonescu, Harry Goldman, Marinescu R. Alexandru, Mateescu Aurel, N. Zidaru, Zoe Pârvulescu.

„Oglinda Lumii" No. 33
BONUL JOCURILOR

Soluțiile jocurilor

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «OGLINDA LUMII» Nr. 30:

Nicu Romanescu (Constanța), Viorica Jitianu-Rădulescu (Slatina), Clemansa Ionescu (Focșani), Maior Popovici Pompiliu Anibal (Arad), Mihai și Nicolae Nicolau (Teckirghiol-Constanța), Mircea Seb. Michăilescu (Vaslui), G. Nicolau (Onești-Bacău), Iancu Segall (Moreni-Prahova) Lilly Segall și Al. Dobrinescu-Aledo (Bârlad), Vlad și Rodica Anghel (Iași), Andreiu Chirilă (Pesac-Timiș-Torontal), Raluca M. Tzudick, Sandu Dumitriu, Maria Metaxa, Nae Teodoru, Petrescu A. Mihail, Nicola Chiriac (Loco), Lilly Apostolescu și Alexis Jipa (Brăila).

PRIN TRAGERE LA SORȚI AU CÂȘTIGAT

1) Al. R. Ștefănescu (Loco).
2) Nicolae Andreescu (Slănic Moldova).
3) Ecaterina Niculescu (Călimănești-R. Vâlcea).

POȘTA JOCURILOR

Bică Pisoschi (Craiova). — S'a mai publicat un joc în acest gen, în revista noastră. Așa că e nepublicabil. Așteptăm ceva nou.

G. Nicolau (Onești-Bacău). — Așteptăm cu plăcere, numai să fie conform normelor arătate de noi. Se va trimite.

Raluca M. Tzudick (Loco). — Jocul în piramidă dublă s'ar fi putut mai degrabă lucra sub denumirea de logogrif. Un astfel de joc a mai fost publicat în «Oglinda Lumii».

Orașul Grădină
Franzensbad
(Cehoslovacia)
Prima bae de nămol din lume.
Renumita bae pentru maladii de femei și de inimă.
Cele mai eficace surse de sare purgativă din câte se cunosc.
Cel mai mare succes la maladiile de inimă, de femei, sterilitate, gută reumatism și constipație cronică.
Informațiuni și prospecte prin
Kurverwaltung

Wolf's Hotel Imperial
Franzensbad
de primul rang în cea mai frumoasă pozițiune și cu cel mai desăvârșit confort.

Activitatea „Cidnei"

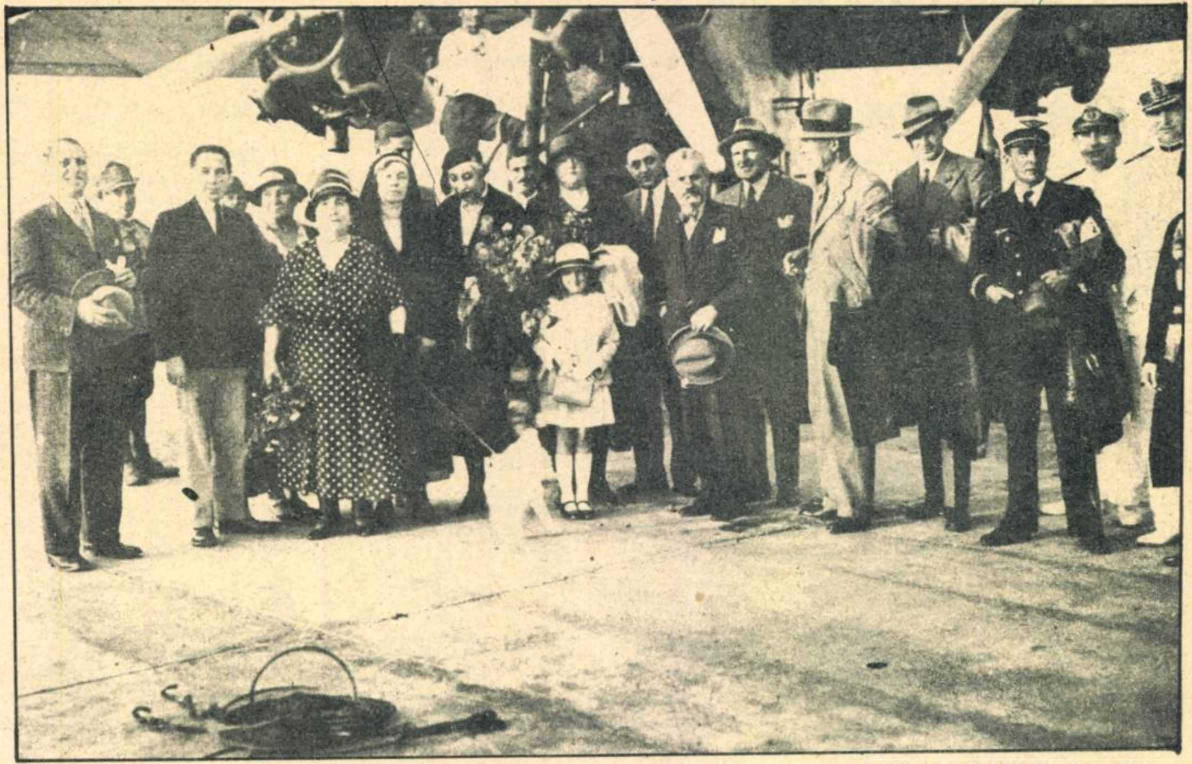

(Foto «Oglinda Lumii»)

Zilnic, aeroportul Băneasa cunoaște animație și surprize. Publicul părăsește Capitala cu avioanele «Cidna», plecând în străinătate și se reîntoarce pe aceiași cale. D. Louis Jeckert, vrednicul administrator-delegat al «Cidnei» (primul din grup, în stânga) prezidează toate aceste plecări și sosiri.

Cum a stăpânit omul primitiv focul

O nouă teorie a profesorului Sigmund Freud

Ultima lucrare a profesorului Sigmund Freud, marele psihiatru, creiatorul psihanalizei, caută să demonstreze cum a ajuns omul primitiv să domine focul și să domesticească flacările.

Cercetările asupra vârstei preistorice, cari căutau să descopere modul în care omul a produs, în mod artificial, focul pentru prima oară, porniau dintr'un punct de vedere greșit și nu puteau duce decât la un impas.

Freud atacă problema sub un unghiu cu totul diferit. Care putea să fie starea sufletească a omului primitiv, care l-a îndemnat să nu stingă, imediat, focul prin mijlocul natural de care dispunea ci să-l lase să ardă, pentrucа, apoi, să-l subjuge?

Pare sigur că, la început, prima mișcare a omului a fost să stingă focul. Desigur, nu rațiunea și nici inteligența îi dictau gestul acesta, amintindu-i că flăcările pot distruge pădurea și odată cu dânsa, și resursele sale de existență, amenințându-i propria viață.

Stingerea focului trebuia, după Freud, să procure omului primitiv o anumită bucurie, din sentiment de satisfacție.

Adevăratul Prometeu, acela care a dăruit umanității focul «îmblânzit» a fost omul preistoric care, cel dintâiu, a renunțat la plăcerea instinctivă de a stinge focul, cruțând flacăra, transportând-o și punând-o în slujba lui. Formidabila cucerire a civilizației care este focul a fost, astfel, răsplata sforțării omului de a-și stăpâni instinctul, prețul renunțării sale la plăcere.

O TEORIE FANTEZISTA ?

Freud admite și dânsul, că teoria aceasta ar putea părea, în ochii unora, oarecum fantezistă. El încearcă totuși, printr'o grandioasă interpretare psihanalitică a legendei lui Prometeu să definească atitudinea spirituală a umanității față de cucerirea focului.

Se știe că, după legendă, Prometeu a furat focul zeilor din Olimp și l-a adus, în dar, oamenilor. Pentru a-l pedepsi, Zeii îl țintuiră de o stâncă, unde un vultur avea să-i devoreze, vecnic, ficatul, crescut la loc, în fiecare zi.

La lumina psihanalizei, mitul lui Prometeu răsfrânge conflictele instinctelor stârnite de cucerirea focului.

Legenda care judecă drept criminal actul lui Prometeu, dovedește că omul primitiv nu se îndura să renunțe la stingerea flacărei, care-i procura bucurie.

Zeii trădați reprezintă viața instinctivă care, prin dominațiunea focului a fost frustată de o legitimă plăcere.

Și iată că, acum, instinctul acesta își urzește răzbunarea, reclamă o pedeapsă pentru prejudiciul adus legii atotputernice a plăcerii. Caracterul însuși al pedepsei care l-a lovit pe cel ce a furat focul din ceruri, este foarte semnificativ. Ficatul reprezintă, într'adevăr, după credința celor vechi, sediul dorințelor și a pasiunilor.

In ce privește flacăra ea simbolizează, și astăzi, pasiunile noastre.

Expresia ca «a-și declara focul inimii», un «amor înflăcărat», a «arde de dorință» sunt incă foarte curente și ele nu sunt imagini lipsite de sens, ci simboluri profunde luate din firea sufletului omenesc.

In felul acesta prima renunțare a omului primitiv devine cel mai mare act liberator al omenirii. Cucerirea focului în lumea din afară marchează cucerirea focului lăuntric, dominarea pasiunilor cari consumă sufletul omenesc. Stăpânirea instinctelor, care l-a înălțat pe om de-asupra lumii animale, devenia baza civilizației hrănite de forțele sublimate și liberate ale instinctelor ancestrale, înlănțuitoare.

O maimuță se sinucide

«In viața mea nu am auzit niciodată de sinuciderea premeditată a unui animal, scrie gardianul-șef al grădinei Chester din America.

«Astăzi, 10 August, însă, una din maimuțele noastre s'a pus, spre marea distracție a spectatorilor, să taie cu dinții o coardă suspendată în partea neacoperită a cuștei sale. Ea a legat un capăt de un copac și a făcut un nod deschis la celălalt capăt, apoi și-a trecut capul, înăuntru, cu un gest hotărât. Maimuța se sui cât putu de sus pe copac, strângând puternic nodul în jurul gâtului și se asvârli în vid. Moartea fu instantanee».

Conform legii, s'a făcut o anchetă, care a ajuns la următoarea concluzie:

«Sinucidere, fără indicii asupra stării de spirit a maimuței»...

Celelalte maimuțe din grădina zoologică sunt obiectul unei supravegheri atente, de teamă să nu le vină și lor inspirația să imite gestul sinucigașei.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Regim uşor

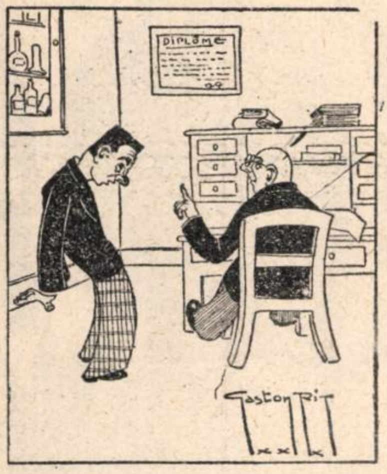

— Nici vin, nici spectacole, nici cinema; mănâncă puţin; stai cât mai mult întins pe pat şi distrează-te cât poţi de mult.

MAI BINE

— Cine vede mai bine decât omul?
— Vulturul.
— Cine aude mai bine?
— Pisica.
— Cine miroase mai bine?
— Micşuneaua.

GURA PROSTULUI...

— Aţi venit prea târziu, domnule doctor! Soţul meu şi-a dat chiar acum sufletul.

— In cazul ăsta nu mai aveţi nevoie de mine.

PROFITUL ESENŢIAL

— Ce s'a ales din cele patru sute de mii de lei pe cari i-a moştenit sora d-tale, anul trecut?

— Un cumnat.

GARANŢIE

— Tot mai sunt nedespărţiţi Gogu şi Lenuţa?

— Da, tot nu s'au căsătorit încă.

Caz curios

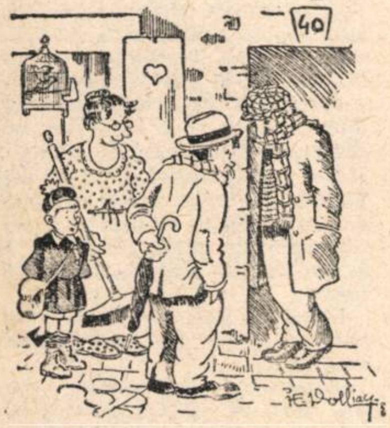

— Curios... în familie, toţi avem acelaş nas...

— Ia te uită! Dar la noi suntem zece... şi fiecare îl are pe al său.

ADEVARUL

Profesorul. — Recunoşti că ai scris pe tablă că eu sunt un măgar?

Elevul. — Da, domnule profesor.

Profesorul. — Imi pare bine, barem, că spui adevărul.

NEINŢELEGERE

D-l Popescu, autorul unei droaie de copii vine să închirieze o vilă la băi.

— Vila aceasta e liberă pentru toată vara?

— Da. Insă numai fără copii.

— Nu face nimic. Imi aduc cu copiii mei.

ASTRONOMIE

Profesorul. — Imi puteţi numi câte-va stele?

Un elev. — Doriţi din lumea boxului ori a cinematografului?

ODINIOARA

— Iţi reaminteşti Costică, cum anul trecut, pe vremea asta, neam cunoscut în acest loc? Eu ţineam capul rezemat pe umărul tău tăcând ore întregi...

— Vai, da... da, de-atunci ţi-ai scos pârleala!

A NIMERIT-O!

Directorul. — Ceeace îmi place cu deosebire la d-ta este că, deşi actor tânăr, nu eşti deloc închipuit ori invidios pe colegi.

Actorul. — Şi la ce aşi fi invidios? Ştiu, doar că toţi camarazii mei nu valorează nimic.

S'A DAT DE GOL

— Nu l'am atins... nu l-am bătut... nu i-am tras nici o palmă...

— Minte, domnule judecător.

— Taci.., or îţi mai trag una!

Filantropie

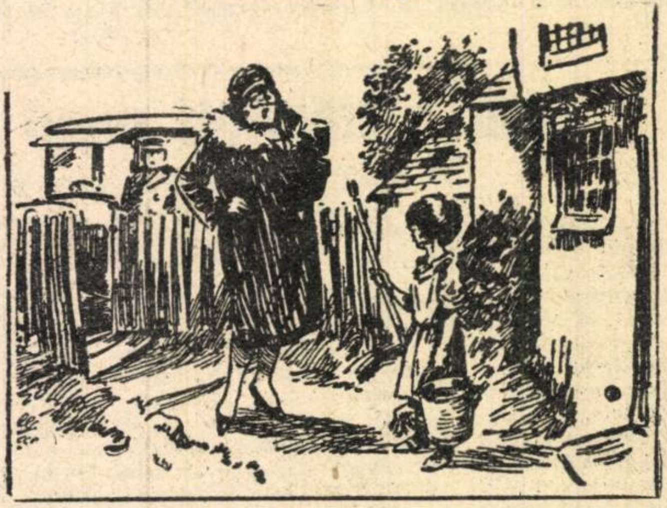

Doamna din societate: **Am aflat că mămica ta e bolnavă. Pot să fac ceva pentru ea?**

Fetiţa: **Da, Doamnă, trebue de spart lemne, de spălat pe cap pe sor'mea, de frecat pe jos în bucătărie şi de curăţat cocina porcilor.**

LEAC EFICACE

— Cum a reuşit medicul s'o vindece de nervi, atât de iute, pe cumnată-ta?

— I-a spus că nervozitatea e un atribut al bătrâneţii.

CE ŢI-E UNA...

— Intr'una îmi vorbeşti numai de ciorapii şi de pantofii tăi, Erika. Gândurile tale nu se pot preocupa de ceva superior?

— Nu mai ştiu ce să fac, dragă Franz. Parcă dacă îţi vorbesc de pălăriile mele, te interesez mai mult!

COPIII DE AZI

Tatăl (venind acasă, către Ionel, încruntat, în urma unei bătăi primite dela mamă-sa). — De ce eşti supărat, Ionel? Ţi s'a stricat vre-o jucărie?

Ionel. — Nu, **domnule.** Am avut un conflict cu **nevasta dumitale.**

ARGUMENT DE NEGUSTOR

Clientul. — Domnule, eri am cumpărat ghetele astea dela d-ta, şi uite în ce hal sunt: talpa s'a şi rupt...

Negustorul. — Dar le-aţi purtat de eri până azi?

Clientul. — Fireşte.

Negustorul. — Păi cum aţi vrea să arate o gheată purtată?

CAUZĂ ŞI EFECT

— Ce-o fi păţit Cârcoteasca, de nu deschide gura?

— O fi sbierat prea mult, acasă, pe bărbatu-său şi a devenit afonă.

DIVIZIUNEA MUNCII

Ea. — Mişule, eu mă duc să încerc haina de astrahan; tu ce faci în timpul acesta?

El. — Eu rămân acasă, să mă gândesc cum aşi putea face rost de plata hainei tale.

Referinţă

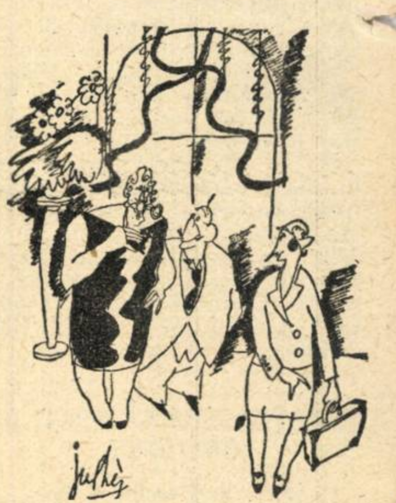

— D-ta ai servit la Georgeştii?... Asta mă miră foarte.

— Pot să vă dovedesc, coniţă; am, în geamantan, o mică pendulă care vine dela dânşii.

DEŞTEPTATORUL

Şeful de biurou. — Iară-şi vii târziu la slujbă?

Funcţionarul. — Să vedeţi, d-le şef, soţia mea mi-a dăruit astă noapte un băiat.

Şeful. — Mai bine îţi dăruia un deşteptător.

Funcţionarul. — Păi copilul nu e destul deşteptător?

TOTUL E RELATIV

Soţia. — In niciuna din localităţile balneare unde am fost, nu am văzut fete atât de scandalos îmbrăcate şi cari să cocheteze într'un mod atât de neruşinat ca aici. Nu găseşti că am dreptate?

Soţul. — Ba da, scumpo. De altfel; şi aerul e minunat.

Se mulţumeşte şi asa

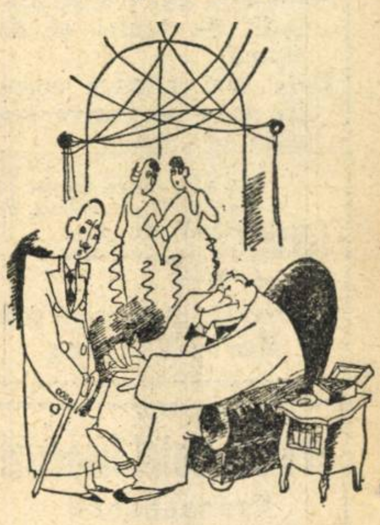

— Ca ginere nu-mi displaci, dar îţi mărturisesc că aşi fi preferat să o ceri pe fata mea cea mare.

— Oh! Doamne! asta nu face nimic... pot să o iau şi pe cea mare... Are probabil aceiaşi zestre.

Serbările verii la Madrid

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII -IAŞI-

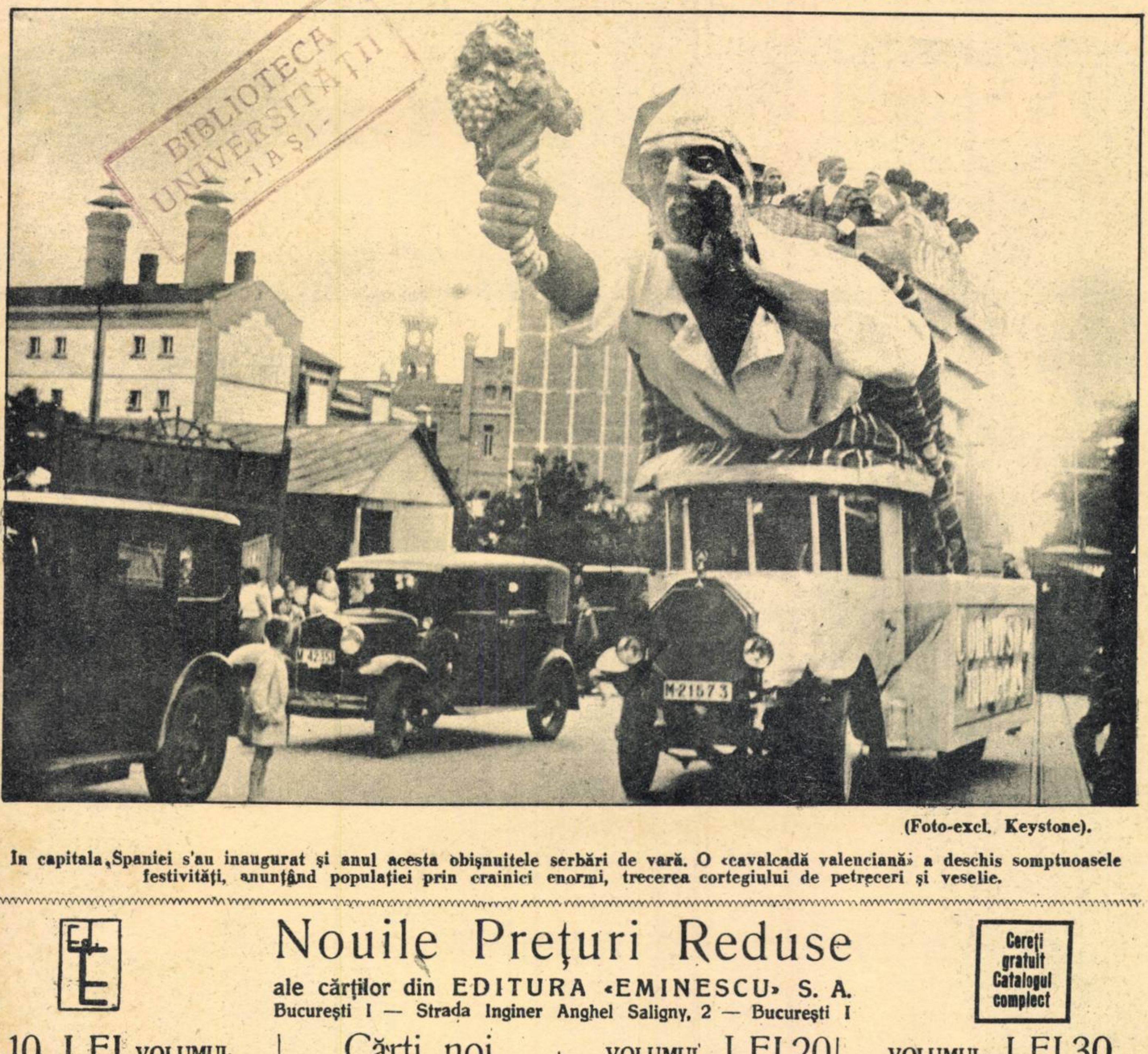

(Foto-excl. Keystone).

In capitala Spaniei s'au inaugurat şi anul acesta obişnuitele serbări de vară. O «cavalcadă valenciană» a deschis somptuoasele festivităţi, anunţând populaţiei prin crainici enormi, trecerea cortegiului de petreceri şi veselie.

Nouile Preţuri Reduse

ale cărţilor din EDITURA «EMINESCU» S. A.
Bucureşti I — Strada Inginer Anghel Saligny, 2 — Bucureşti I

Cereţi gratuit Catalogul complect

10 LEI VOLUMUL

Henri Murger: In noaptea nunţii
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul . .
Björnson: Poveste de dragoste .
Richepin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman . .
N. Gogol: Răzbunarea groaznică .
D'Annunzio: Pisica (Nuvele) . .
Ch. Folley: Fiul lupilor de mare .
Maurice Level: Naufragiaţii vieţii
R. Benim: Rivala, roman . . . .
V. C. Rondy: Secretul Principesei
Omessa: Misterul Romanovilor .
Eringhoven: Tainele Curţii germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazel: Voluptăţile răsboiului
Miguel Zamacois: Accidentul .
Honoré de Balzac: Iubita imaginară
André Theuriet: Coleta, roman .
Lynkeus: Frivolităţi . . . .
Cady: Mica cerşetoare. . . .
P. B. Haşdeu: Sic Cogito . . . .

15 LEI VOLUMUL

Turgheniev: Eroismul Dragostei .
Alex. Puşkin: Fata căpitanului. .
Guy de Maupassant. Nuvele . .
Georges Meirs: Pata de sânge .
Mihail Eminescu: Geniu pustiu .
I. L. Caragiale: Cănuţă om sucit .
Dr. Frumuşanu: Cum să întinerim
Eugen Todie: O iubire . . . .
Lia Hârsu: Impărăţia de zăpadă .

Cărţi noi de mare succes

A. Thomas: Catrina-Soldat !...	LEI 60
L. Lewisohn: Israele Incotro?	„ 60
Panait Istrati: Ţaţa Minca . .	„ 60
Panait Istrati: Nerantsula .	„ 40
Klabund: Borgia, romanul unei familii	„ 50
Remarque. Pe frontul de vest nimic nou	„ 60
Ernst Glaeser: Contingent '924	„ 60
Ioseph Delmont: Evrei în lanţuri	„ 60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber	„100
Emil Ludwig: Napoleon . .	„240
V. Margueritte: Vitele umane	„ 40
V. Margueritte: Corpul tău îţi aparţine	„ 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. I	„ 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. II	„ 40
Mihail Eminescu: Poezii . .	„ 40
Victor Eftimiu: Cântecul milei	„ 40
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări şi tot atâtea răspunsuri	„ 40
Musset: Spovedania unui îndrăgostit	„ 40

AVENTURILE DETECTIVULUI
ROB. PARKER
55 volume. Fiecare volum LEI 5

BIBLIOTECA „ORIZONTUL"
25 volume Fiecare volum. Lei 5

VOLUMUL LEI 20

Poë: Aventurile lui Gordon Pym .
J. Kessel: Nopţi Siberiene . . . .
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispăşirea, roman . . .
George Ohnet: Prinţul fatal . .
D'Annunzio: Tragedia a 2 fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei . . .
„ „ Răsbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma trenului 13
Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu
Louis Hemon: Battling Malone . .
Victor Eftimiu: Kiriachiţa, roman
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greculescu: Cronicile lui Popic .

VOLUMUL LEI 25

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. . . . . .

VOLUMUL LEI 30

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Murat: Viaţa amoroasă a Caterinei celei Mari . . . . . .
Margueritte: Talionul, roman . .
Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Margueritte: Femeia emancipată .
Margueritte: Prostituata, roman .
Eftimiu: Elfiona, roman . . . . .
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu . . . .
Baron de Schlicht: Elita Prusacă,
L. Wolff: Fiul lui Anibal, roman .
Dr. Alfandari: Cartea femeii însărcinate . . . .

AL. MARGHILOMAN

NOTE POLITICE

5 volume mari . . . . Lei 1600.

20 LEI MAURICE LEBLANC 20 LEI

Aventurile extraordinare ale lui ARSÉNE LUPIN

Arsène Lupin, Gentleman-Apaş	LEI 20	Confidenţele lui Arsène Lupin	LEI 20
Arsène Lupin, contra lui Herlock Sholmes	„ 20	Triunghiul de aur	„ 20
Arsène Lupin, Acul scobit . .	„ 20	Izbânda lui Arsène Lupin . .	„ 20
Arsène Lupin, 813	„ 20	Insula cu treizeci de sicrie . .	„ 20
Cele trei crime	„ 20	Piatra Miraculoasă	„ 20
Dopul de cristal	„ 20	Colţii Tigrului	„ 20
		Secretul omului invizibil . . .	„ 20

Tăiaţi şi păstraţi acest anunţ

OGLINDA LUMII
13 AUGUST 1932
ANUL XI
No. 33

BIBLIOTECA UNIVERSITAȚII IAȘI

„Miss Universum“ 1932, d-ra Keriman Abalis (Turcia) se pregătește să domnească — timp de 12 luni — ca o majestuoasă regină a frumuseții.

20 PAGINI
LEI 5

OGLINDA LUMII

20 AUGUST 1932
ANUL XI
No. 34

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI.

20 PAGIN
LEI 5

Nu pozează... se alintă doar. Totuş o prinde!

Băi de mare, băi de soare

«Pe vremea noastră, spun oamenii bătrâni și arțăgoși, lumea rămânea acasă, fără a simți nevoia în Iulie și în August, să galopeze cu trenul și să-și asvârle banii... în mare».

Pe vremea aceea — *o fericiții oameni!* — nu se știa nici ce e autobuzul, nici ce e tramwaiul, nu se respira numai miros de benzină, se ignora acea veșnică trepidație, care face, astăzi, din noi toți niște neurastenici, nu se cunoștea acea continuă zdruncinare nervoasă care este hărăzită orășenilor acum. Acestora li se impune, numaidecât, odihna, de-aceea toată lumea ține, astăzi, seama de *vacanță* și de *schimbarea aerului pentru toți*, pentrucă *toată* lumea are nevoie de așa ceva.

Ce pretindem noi, în definitiv, acestor câteva săptămâni fericite, la cari am visat unsprezece luni?

Soare, în primul rând, fiindcă radiațiunea solară mărește schimburile organice, stimulează starea generală, supraactivează nutriția, crește numărul globulelor roșii, ucigând, în acelaș timp, microbii și constituind un desinfectant de primul rang.

Aer, aer curat, adică oxigenul care lipsește atmosferei din marile aglomerațiuni urbane. *Aer curat*, intelegeți ce va să zică aceasta? Adică, în locul aerului infectat și viciat al capitalei, un aer care să nu conțină *nici praf, nici germeni:* numai la *mare* sau la *înălțimi* domnește, grație acțiunii microbicide a razelor ultraviolete, grație ozonului sau terebentinei din pădurile rășinoase, această puritate atmosferică.

Și, mai ales, în afară de această schimbare de climă, cerem vacanței noastre, *calm, odihnă*, în stare să ne îndepărteze de orice activitate înfrigurată și acea *libertate*, care va schimba, cu totul, existențele noastre de sedentari și oameni închiși: vai celor cari duc cu dânșii, în luna de vacanță, povara obligațiunilor mondene sau lanțul ocupațiunilor profesionale. *Age quod agis.* Fă bine ceeace faci... chiar când nu faci nimic.

*

Iată-vă plecați în vacanță. Tenul vostru palid de nou sosit scandalizează plaja, unde picioarele voastre fragile ezită, încă, în mersul lor stângaciu. O să vă *scăldați*, negreșit?

E bine, dar e preferabil să vă *aclimatizați* mai întâiu, și să nu vă asvârliți în apă, chiar din ziua sosirii.

Acțiunea băii de mare asupra organismului se traduce, în primul rând, prin *pierderea culorilor* pe care-o produce, acțiune cu atât mai energică cu cât baia este lungă, marea mai rece și mai agitată. Organismul reacționează, în felul său, printr'o *vaso-contractare* periferică intensă și printr'o egală *vaso-contractare* a organelor profunde: odată baia terminată, se produce reacția inversă, antrenând vaso-dilatația periferică. înroșirea pielii, congestionarea organelor profunde, cu acea senzație de bună stare și de activitate crescută. Depinde de voi, ca să înlesniți jocul natural al acestor mecanisme delicate.

Nu vă scăldați *nici prea devreme, nici prea târziu, niciodată cu stomacul gol, niciodată imediat după masă.* Alegeți sfârșitul dimineții, între ora unsprezece și prânz, sau după amiază, între orele trei și cinci, și, dacă se poate, pela sfârșitul marelui reflux. Inaintea băii, efectuați un exercițiu muschiular moderat și la momentul oportun, *intrați în apă deadreptul, asvârlindu-vă, deodată, în mare.* Nu vă bălăciți la infinit, cum arată părinții copiilor, cărora le clănțănesc dinții: baia trebuie să fie *complectă, dintr'odată,* singurul mijloc de a evita frigurile neplăcute.

Baia trebuie să fie animată, altfel devine cel mai primejdios lucru. Sbăteți-vă, jucați-vă cu balonul; ceva mai mult, *înotați*, deoarece înotul constituie unul din sporturile cele mai favorabile pentru desvoltarea muschilor și antrenamentul inimei.

Apoi, nu trebuie să aveți amorpropriu: *ieșiți din apă, de îndată ce vi-e frig,* fără a mai aștepta «tremuriciul următor» care traduce oboseala organismului. Primele băi trebuie să fie *scurte* cu atât mai scurte cu cât cel care se scaldă va fi mai bătrân sau mai tânăr, mai debil, temperatura mai puțin ridicată, suprafața mării mai agitată. Trebuia să se țină seamă că o *baie prelungită obosește, în loc să tonifice.*

«Three deeps and out», trei scufundări și afară, îi sfătuiesc medicii englezi pe tinerii lor clienți.

După baie, reacțiunea. Dacă nu sunteți siguri de forțele dv., uscare rapidă și odihnă. In caz contrar, puțin exercițiu: marș, cursă, gimnastică, fricțiune și gustarea, savuroasă după baie.

Iată venită ora sacrosanctă a *băii de soare.* Se vede că savantul Ambroise Paré prevedea, acum câte-va decenii, băile noastre de mare alternate cu cele de plaje când scria: «Soarele înviorează toate animalele, nu numai pe cele cari sunt pe pământ, dar și pe cele cari se află în adâncimea apelor».

Iată-vă transformat în șarpe, pe cale să vă prăjiți cât mai conștiincios. Aveți grija să *țineți capul la umbră*, la adăpostul unei umbrele ori al unei pălării cu borurile largi: o insolație este întotdeauna un lucru grav. Mai ales, *dozați, în mod progresiv, expunerea dv. la soare;* veți dobândi, astfel, acea minunată *pigmentație a pielei*, comoară de forță și de sănătate, cu atât mai repede obținută, cu cât starea dv. generală e mai bună, pojghiță indispensabilă pentru o cură solară mai îndelungată.

Dacă o să vreți să obțineți totul dintr'odată, o să vă alegeți numai cu... arsuri, cari nu reprezintă nici un beneficiu pentru organism. Arsuri profund dureroase în regiunile sensibile, cari sunt de obiceiu, protejate, cum e gâtul, umerii, sau brațele: puțină vaselină, un pudraj cu amidon sau cu talc vor atenua arsurile.

Eritenul (coup de soleil) poate fi, însă, și foarte grav, producând friguri, turburări în eliminarea urinii și sudorii comparabile marilor arsuri.

Din nefericire, baia de mare sau de soare are inconveniente și mai grave: aici atingem capitolul *contra-indicațiilor*, cari ar merita să fie mai bine cunoscute.

Baia de mare, știți poate cu toții, nu convine nici arterelor persoanelor trecute de 60 ani, nici nervoșilor iritabili pe cari îi epuizează sau îi surexcită, nici reumaticilor, nici suferinzilor de inimă sau de rinichi. Ea poate fi primejdioasă și pentru cei atinși de conjunctivită sau de otită cronică, cu perforarea timpanului.

Baia de soare, pe de altă parte posedă o incontestabilă *activitate* și aceasta este într'atât de adevărat, încât, în timpul orei ce urmează după o cură solară, temperatura se ridică, pulsul se accelerează, numărul respirațiunilor crește — fenomene a căror persistență trebuie să impună, oricui, prudența.

Trebuie să scriem și să repetăm că marea, cași soarele, sunt *«arme cu tăiș dublu,* primejdioase pentru cine nu știe să se slujească de ele. Insă, veți spune dv. cura marină, helioterapia, nu fac, ele, minuni printre rahitici, scrofuloși și în lotul imens de tuberculoze ganglionare, osoase, peritoneale sau cutanate? Ba da, suntem de acord, dar e vorba de *tuberculoze «externe»*, adică *extra-pulmonare,* la niște organisme cu viața încetinită sau, în orice caz, puțin congestive. Trebuie să examinăm, cu foarte multă minuțiozitate, dacă un ganglionar ori un coxalgic nu suferă de o *leziune pulmonară evolutivă.*

Pentruce atâtea precauțiuni? Fiindcă plămânul e un organ extrem de sensibil și de ușor congestionabil: *climatul marin, soarele* riscă să biciuiască leziunile evolutive sau să pună în evidență leziuni, cari până atunci erau mute. Du-te la umbră, domnule, dacă tușești.

Câți imprudenți nu ar fi fost mai bine inspirați, dacă ar fi luat trenul spre munte! In această perioadă nesigură, *când tuberculoza nu e decât la început, când leziunea nu e perceptibilă,* când numai câte-va turburări de ordin general caracterizează această primă fază, pe drept cuvânt numită de *«impregnare bacilară», o cură de înălțime* e de-ajuns pentru a stăvili răul inițial.

Veți întreba: cum se poate ști lucrul acesta? Toată arta medicală constă, tocmai, în a face deosebirea între o oboseală trecătoare și o stare patologică, între o iritațiune a faringelui și primele tuse ale unui început de tuberculoză. Auziți, des, vorbindu-se despre profilaxia tuberculozei: în ajunul hotărârilor de vacanță — *mergem la munte, ori la mare?* — aveți un admirabil prilej să consultați un medic, care vă va liniști ori vă va avertiza, la momentul oportun.

Doctor *PAUL GUERIN*

Cimitirul pneurilor

(Foto-exclusivitate Keystone)

Una din vederile cele mai impresionante cari se pot întâlni în regatele fabricațiunii de automobile, este «cimitirul pneurilor», unde se asvârlă în fiecare an, câteva milioane de cauciucuri vechi și uzate. «Cimitire» de soiul acesta se întâlnesc, la tot pasul, în diferitele regiuni din Statele Unite, unde, se știe, peste 25.000.000 vehicule sunt în circulație. Pneurile vechi au însă, mai multe destinații noi, între cari și fabricarea încălțămintei de cauciuc.

No. 34
Anul XI

„OGLINDA LUMII"

20 August
1932

Redacția și Administrația București I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
Palatul «EMINESCU» (S. A.) Telefon 325/34 și 325/35

Abonamente pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei

MONTREUX

Am părăsit Lausanne, cu străzile sale amețitoare de pantă, prăpăstios înclinate, după ce o bună și simpatică studentă elvețiană, cu ochii albaștri, pistrui pe obraji și pantofi stridenți, îmi dase onorurile orașului bancar, muzical și diplomatic. Suzanne Fardel (30, boulevard de Graney) mi-a însoțit curiozitatea pe urma pașilor lui Voltaire și Jean Jacques Rousseau, la marginea pădurii Sauvabelin, prin biblioteci și muzee, unde timp de două ore, am răscolit cu privirea opera imensă a desenatorului Steinlen. Nervozitatea de creion a acestui sumbru lausanez, contorsiunile eroilor lui Steinlen, priveliștele de strivitoare mizerie în cari ei se frământă, sunt o antologie de viață, atât de precisă și puternică, încât ochiul privitorului răsfoește filele imensului album de orori și de tragedii umane, cu un sentiment de negrăită groază.

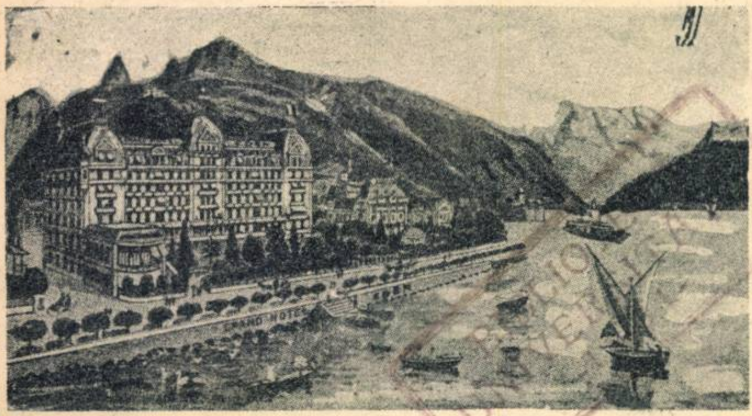

Montreux: Eden Hotel.

Noroc că cerul, naiv și pur, calmul pontului Ouchy și blajinătatea tovarășei mele de peregrinare electrică, pun capăt acestor perindări prin universul haotic al pictorului.

Imaginea lacului Leman, văzut depe înălțimea «Signal»-ului la «Bellevaux-dessous», îmi revine înainte cu întreaga lui frumusețe serafică.

Trenul electric pune capăt oricărei tristeți, nostalgii și emoții din strângerea de mână...

Linia merge tot timpul pe marginea lacului. Este o sărbătoare a sufletului, sborul acesta paralel cu tot ce a creiat natura mai limpede și mai odihnitor.

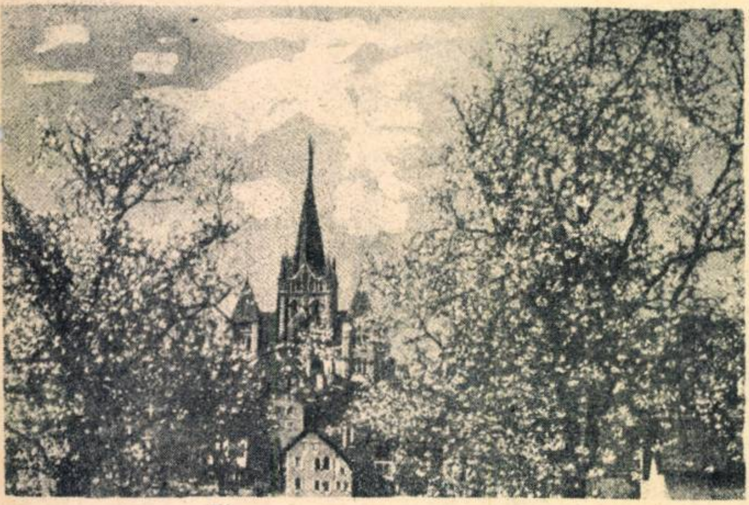

Lausanne-Ouchy, orașul băncilor și pensionatelor.

Lacul Leman este o rețea de splendoare, o suprafață de argint, în care se joacă sulițele soarelui, precum pe un obraz alb de fată săgetează cărbunii încinși ai ochilor.

Spectacolul amețește. Privirea adulmecă, exaltată, dansul cercurilor de apă, în speranța de a descoperi o circonferință mai mare, urechile încordate scrutează tăcerea apei, căznindu-se să prindă o cutremurare cât de mică, o tânguire din adâncimi.

Intregul bust aplecat deasupra ferestrei, mult după... prescripțiunea regulamentului, absoarbe toată fântâna aceasta fără sfârșit, cu culori nedefinite, cu o muzică imperceptibilă, cu un parfum inodor...

Vevey, Mont-Pelerin, Clarens, sunt scurte opriri de cale ferată și tot atât de scurte opriri de circuit nervos, când ochiul se recreiază, privind «silueta» unei elvețiane plantigrade, curățenia vagonului, sobrietatea pasagerilor.

Dar troleul reîncepe să alunece, fulgerător, sub linia electrică, iar lacul Leman își multiplică, la infinit, dantura lui de perle, apropiată și totuși atât de inabordabilă, străvezie și totuși atât de misterioasă.

Montreux... Inima aleargă în goană desperată, emoțiile se acumulează, nesocotit, mintea caută să coordoneze senzațiile și să stabilească jaloanele acestei excursii sentimentale.

Totul concură pentru a împlini o perspectivă de basm.

Ciucurii de ghiață depe **Dents du Midi**, șerpuirile uluitoare înspre **Les Avants**, zidurile și cuprinsul lugubru ale castelului Chillon (martiriul lui François de Bouivard, gemetele istorice ale porților și lanțurilor, taxa de intrare 5 franci elvețieni...)

Sufletul se cutremură, spiritul se agită la gândul că goana aceasta imensă (cu siguranță 80 H. P.) după o nouă surpriză s'ar putea isprăvi cumva printr'o prăbușire.

E ucigător de trist. Doi ochelari de americani sfidează aleea, pângărind-o cu o dâră de vulgaritate violentă. Câteva clipe încă, de asemenea episoade, și totul se sfârșește printr'o tragedie, banală, inestetică, anonimă.

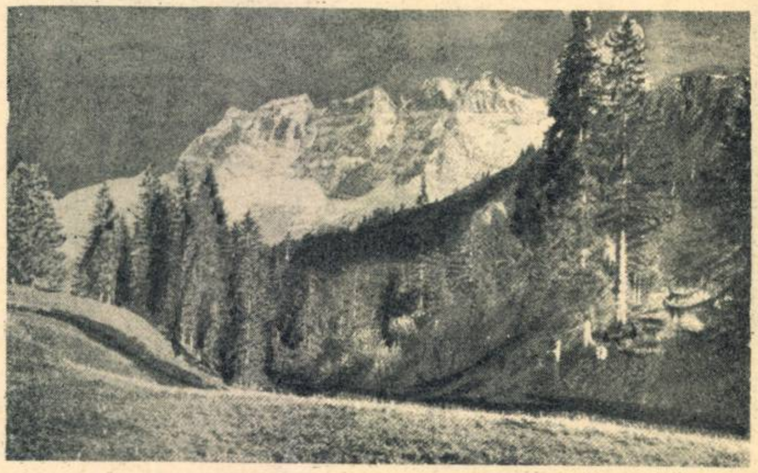

Dents du Midi.

*

După treceri grăbite și întortochieri pe sub palmieri, falnici pilaștri de verde, în violetul acesta eterat, local, printre vile și alei, ochii descoperă un paradis, alterat numai de inspirația unui nume prea... direct: **Eden Hotel.** Trupul tresaltă într'o bucurie care sparge supapele viscerelor, inima joacă un dans fără ritm și măsură, pentrucă desfășurarea sufletească să se săvârșească mare, amplă, liberă.

Se sparg catapetesme, plesnesc artere, țâșnesc svârcoliri nebănuite.

O evadare, fără voie, din fața lacului Leman înseamnă o rătăcire înfrigurată prin derută și neștire.

O străluminare, o destindere și, apoi, o liniște, sunt etape de geneză.

Lacul Leman privește drept în față. Are un obraz de copil bun, ten roz, dinți de sidef. Urechile se pot apleca în voie pentru a-i smulge timbrul. E un susur de șipot, subțire, cristalin.

Toate coardele au vibrațiuni egale. Murmură toate un nume... Atât de frumos încât, rostindu-l, ți se pare că s'a alterat vraja unei silabe, grația unei inflexiuni.

Trenul a părăsit Montreux, precum se părăsește iubita, pornind spre realități necunoscute. Elveția alpină își arată colții agresivi, trimite frig în compartiment, soarele își ia ziua bună de la întreaga priveliște. E noapte. Cu siguranță că, în momentul acesta lacul Leman a adormit, evaporând pe buze un nume. Dar Montreux?

Montreux e o transfigurare, o devenire, o isbăvire (Geografiile spun că este și o localitate în Elveția).

Stop. St. Moritz. Acid carbonic, sky, bobes.

Trenul intră în Simplon. Tunel lung de 26 kilometri. Peste patru ore, escală Milano.

Montreux: Vedere generală.

M. G.

Cinematograful bolnav

Industria americană a cinematografului, Hollywoodul, stelele ecranului...

Toate acestea evocau imediat — nu-i aşa? — grămezi de aur, beneficii astronomice, averi fabuloase. Oamenii vorbeau cu respect de producţiunile şi «supra-producţiunile» turnate în studiourile din California, de acele filme cari au costat zeci şi zeci de milioane, pe cari toate sălile din lume ţineau să le proiecteze, îndată, şi cari făceau înconjurul lumii, de acei directori cari îşi petreceau timpul semnând cecurile de şapte cifre, de acele societăţi cu resurse nelimitate, cari nu se dădeau înapoi dela nici o cheltuială, oferind actorilor contracte, faţă de cari listele civile ale familiilor regale apăreau ca nişte pomeni.

Cuceritoarea **Lilian Harvey, a fost, zilele acestea, victima unui grav accident de studio: pe când turna, delicioasa vedetă s'a prăbuşit depe un piedestal, rănindu-se la cap. Prietenii săi, cari o veghează la căpătâiu, se tem să nu survină o meningită.**

Nimic nu era prea scump pentru Americani. Ei acaparau toate brevetele, dela dânşii veneau toate perfecţionările technice, toate iniţiativele îndrăzneţe. Nu se lua în seamă decât ceeace ieşea din atelierele lor şi purta ştampila lor.

Odată mai mult, Statele Unite luase înaintea celorlalte ţări. Ei se aflau în fruntea industriei cinematografice şi stăpâni ai pieţii internaţionale. Numai dânşii erau organizaţi, solizi şi prosperi.

Cinematograful ajunsese una din cele mai puternice ramuri ale economiei americane. Şi se cita reuşita aceasta, pretutindeni, ca exemplu. Era o nouă mărturie a unui miraculos geniu comercial, dovada evidentă a eficacităţii metodelor **yankee**.

Hollywood era Mecca cinematografului. Voia cineva să ştie ce este un regisor, ce înseamnă o figuraţie, o luare de vederi? Trebuia să meargă la Hollywood. Cum se vindea, se distribuia, se exploata un film, numai Paramount, Metro Goldwyn şi o altă companie americană putea da vre-o idee asupra acestui lucru. Totul convergea spre Hollywood. La Hollywood deveneai celebru. La Hollywood deveneai bogat. Averile se dobândeau, acolo, dintr'o lovitură. Hollywood şi numai Hollywood putea consacra marea reputaţie a unui artist. Şi publicul se minuna de cifra gajurilor primite de vedete.

Greta Garbo primea trei mii de dolari **(510.000 lei)** pe săptămână. Richard Dix, cinci mii, Bebe Daniels cinci mii, Corinne Griffith cinci mii, John Gilbert şapte mii, Pola Negri opt mii, Adolphe Menjou zece mii, Coleen Moore, şaptesprezece mii, Tom Mix douăzeci de mii, Constance Bennet treizeci de mii de dolari **(5 milioane lei).**

Autori de scenarii, ca Frances Marion, primeau câte trei mii de dolari pe săptămână. Regisorii erau şi mai bine plătiţi. Un film îi producea şaptezeci şi cinci de mii de dolari lui Fritz-Maurice şi o sută douăzeci şi cinci de mii lui Lubitsch.

In acest Eden al cinematografului, banii curgeau ca valurile mării. Toată lumea, dela marii şefi, până la cel din urmă figurant, câştiga. Era de-ajuns să întindă mâna, pentruca să adune cu pumnii. Aceasta era legenda Hollywoodului, pe care o povestea zâna Publicitate, în cele patru colţuri ale lumii.

*

Realitatea era, însă, niţel alta. Şi, de vre-o doi ani încoace, ea este cât se poate de tristă.

Câţiva actori în vogă au primit, într'adevăr, salarii foarte mari. Au fost filme cari au dat enorme beneficii şi mulţi industriaşi ai cinematografului, au încasat, o vreme, mulţi bani.

Insă industria americană a cinematografului nu a fost niciodată o mare industrie şi, mai puţin încă, o industrie sănătoasă. Cinematograful, în mâinile conducătorilor săi, nu poate fi calificat, până în prezent, decât o speculaţie, fericită uneori, speculaţie care s'a făcut pe o foarte întinsă scară, e drept, însă, rămânând, tot timpul, de un caracter destul de murdar.

«Amusement Industry» cum i se spune în America, se bucură în cercurile financiare şi industriale serioase de peste Ocean, de o consideraţie foarte redusă, în aşa măsură încât acţiunile nici ale unei dintre marile întreprinderi, nici măcar titlurile societăţii Paramount, care este cea mai cunoscută şi mai bine clasată, nu au fost admise în cota oficială a Bursei din New-York, ceeace e foarte semnificativ. In general, cei cari prezidează destinul acestei formidabile «industrii a amuzamentului», sunt, aproape fără excepţie, oameni de clasă joasă, nişte parveniţi, de o moralitate nu întotdeauna exemplară, fără cea mai modestă cultură, dacă nu cu desăvârşire analfabeţi.

William Fox nu se numeşte nici William nici Fox. Adolphe Zupor e un emigrant ungur. Carl Laemmle e un neamţ de origină foarte umilă. Nişte străini obscuri sunt, de-opotrivă şi Lasky şi Loew. Fraţii Warner, aceşti Americani, sunt complectamente inculţi. Şi nu am enumerat decât pe cei mai marcanţi şi mai celebri. Chiar în Statele Unite, ignoranţa şi lipsa de educaţie a magnaţilor filmului provoacă scandal. Gafele pe cari le comit, sunt un veşnic prilej de batjocură.

Carl Laemmle, între altele, e celebru pentru prostiile enorme pe cari le spune şi le face. Unul din conducătorii săi de afaceri («producers») veni să-i propună într'o zi să extragă un film din celebra piesă a lui Bourdet, **Prizoniera,** care a făcut vâlvă acum câţi-va ani.

— E un subiect admirabil, spuse directorul, numai că mă tem ca nu cumva cenzura să ne facă mizerii, deoarece eroina e lesbiană.

— Ce are aface, răspunse Carl Laemmle, o transformăm în Americancă!

La Hollywood, calitatea producţiei scade neîncetat. In această capitală a cinematografului, fabricanţii de scenarii, regisorii, vedetele trăiesc, pare-se, închişi în nişte vase de sticlă, într'o lume factice. Ei au pierdut orişice contact cu realitatea. Sunt ţepeni, anchilozaţi, nu mai au nici un dram de imaginaţie.

Technica însăşi nu mai progresează. Străinii noui veniţi, constată — toţi — după scurt timp, influenţa aceasta sterilizantă. Facultatea lor creiatoare secătuieşte foarte repede. Chiar publicul american mijlociu începe să fie plictisit de ceeace îi oferă oamenii dela Hollywood, cari nu se reînoiesc, şi dau semne de oboseală, din ce în ce mai manifeste.

Filmele, al căror cost de producţiune este excepţional de ridicat, la Hollywood, nu mai rentează. Organizaţia industriei cinematografice, direcţiunea, din punct de vedere artistic şi comercial, nu sunt minuni, aşa cum ne povestesc reclamele. Din numeroase simptome, Americanii îşi dau seama de lucrul acesta şi, încetul cu încetul, capătă conştiinţă de primejdia care ameninţă întreaga producţiune a ecranului.

Pentru a reînsufleţi această activitate în declin, pentru a-i infuza o viaţă nouă acestei maşini obosite, mai mulţi directori ai marilor companii şi, între alţii Adolphe Zukor, directorul Paramount-ului se gândesc să-şi transfere exploatările, dela Hollywood în vecinătatea New-York-ului. Nenorocirea este, însă, că instalaţiunile dela Hollywood au costat foarte scump şi nu sunt încă amortizate. Capitalurile angajate în California sunt enorme, a venit epoca vacilor slabe, datoriile sunt mai urcate decât veniturile, iar mijloacele de finanţare, grele, dacă nu chiar cu neputinţă de găsit.

Ce se poate face, aşa dar? Trebue, totuşi, să se găsească o soluţiune cât mai repede, căci situaţia industriei cinematografice a devenit foarte critică. Se spera că mersul afacerilor nu va fi prea grav atins de criza mondială, că exploatarea sălilor se va menţine, aproximativ, în limita normalului, că publicul va merge, la cinematograf, ca să caute o diversiune pentru plictiselile de toate zilele. Şi, până în 1930, într'adevăr, încasările nu s'au resimţit prea mult de marasmul general. Insă, începând din acea epocă, decăderea se accentuiază, lună cu lună. Aproape dintr'oda-

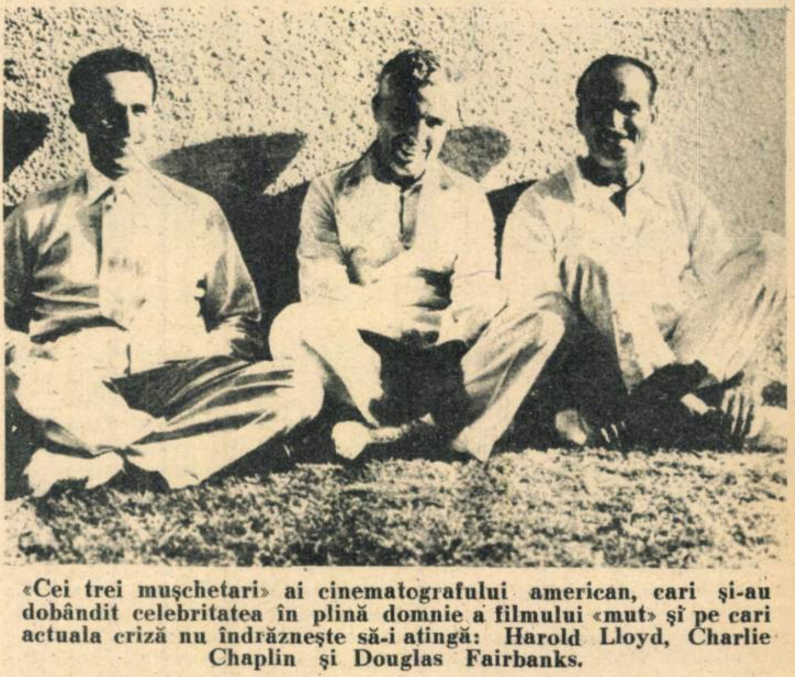

«Cei trei muşchetari» ai cinematografului american, cari şi-au dobândit celebritatea în plină domnie a filmului «mut» şi pe cari actuala criză nu îndrăzneşte să-i atingă: Harold Lloyd, Charlie Chaplin şi Douglas Fairbanks.

(Urmează în pag. 674)

BRAVO!!

Printre reacţiunile spectatorului, aprobarea cu mâinile este poate cea mai demonstrativă a caracterului său. Desigur, există un număr considerabil de feluri de a aplauda, însă ele se pot reduce la două atitudini esenţiale.

Există, mai întâiu, aceia cari mişcă braţele cu ostentaţie. In categoria aceasta, trebue să distingem persoanele cari fac să joace şi umerii, semn de simplicitate şi grosolănie excesive, şi acelea cari se mulţumesc să îndepărteze coatele de corp, agitând antebraţele, cu mişcarea unei persoane care cerne făină, ceeace e o dovadă de falşitate şi de îngâmfare.

Iată cum aplaudă marea vedetă succesul rivalei sale.

Aplauzele copiilor.

La manifestaţii de acest ordin rolul mâinilor este secundar, aplauzele sunt întotdeauna stângace şi lipsite de orice fel de graţie. Ei pot fi mişcaţi în mod foarte vag, nefiind niciodată nici auditivi, nici cerebrali.

Cu mult mai complicat este sufletul celor cari aplaudă cu o discreţie prefăcută sau naturală. Mâinile au, atunci, un joc care poate fi semnificativ.

Categoria aceasta prezintă, de altfel, o varietate infinită de subiecte: dela doamna neliniştită care, cu două degete, alintă linia palmei stângi, privind distrată, la junele prim amorez depe scenă, până la criticul voluminos, cu palmele aspre şi incapabil să reacţioneze când sala de spectacol e contra lui şi entuziasmată.

Maniera cea mai sinceră şi mai netă de a aplauda constă în a ridica mâinile aproape la înălţimea feţei, cum fac copiii şi a le ciocni una de alta, încet şi în aşa fel, încât să se întâlnească de-acurmezişul.

Poziţia aceasta nu e prea elegantă, însă ea denotă un caracter fericit, o mare bonomie, o imaginaţie mediocră şi chiar o anumită tendinţă spre abrutizare.

Multă lume face mişcarea precedentă însă la nivelul stomacului. Sunt persoane intrigate, veşnic în agitaţie, înzestrate cu inteligenţă pasionată.

Aplauzele cele mai curioase şi, în acelaş timp, cele mai puţin răspândite, sunt produse de o mână care isbeşte cealaltă mână larg întinsă şi imobilă.

Violenţa şocului, durata aplauzelor, atitudinea generală a spectatorului nu desvăluie nimic. E de remarcat că în cazul acesta numai forma degetelor şi a palmei dau câteva indicaţii. Se poate spune că trebuie apelat la chiromanţie.

Dar atunci veţi întreba d-v., cum trebuie aplaudat?

Aplauzele unui adevărat prieten.

Nimeni nu poate da o indicaţie precisă.

Intr'adevăr, aplaudăm din gust ori prin antrenament.

Dacă aplauzele se manifestă în virtutea unui acord care se stabileşte, subit, între spectacol şi sinea spectatorului, spontaneitatea distruge orice control şi, prea târziu îi dă cuiva în gând să-şi modifice atitudinea.

Dacă, dimpotrivă, bună cuviinţa sau snobismul ne constrânge să bătem din mâini, noi traducem, întotdeauna, într'o manieră mai mult sau mai puţin elegantă, ezitarea noastră. Şi, tocmai pentru a evita nestatornicia stingheritoare a spectatorilor, s'a inventat «claca».

Există totuşi un loc unde nu mai simţim nevoia să aplaudăm: acesta e cinematograful. Faptul că cinematograful ne prezintă o acţiune continuă, ale cărei aspecte pot fi văzute într'o neîntreruptă succesiune, este cauza acestei rezerve din partea noastră. Insă, mai mult, contribuie faptul că eroii ecranului sunt mult mai aproape de ochiul nostru, decât cei depe scenă: ei sunt mai mari pentru simţurile noastre şi aceasta e de ajuns să ne adoarmă creierul.

Aventura subiectului te fură, te face părtaş, te cucereşte, aşa că nimeni nu mai are răgaz să se gândească la prezenţa lui individuală în sala de spectacol.

Felul în care aplaudă cincizeci la sută din femei.

Există, însfârşit, aplauzele unei reuniuni de box: aici, publicul nu se mai simte reţinut de nici un scrupul şi îşi dă drumul, deschis, celui mai sălbatec — şi mai animalic! — entuziasm. Spectatorii aplaudă cu mâinile, cu trupurile (contorsionate), cu ochii, cu nările, dar mai ales cu gura şi cu picioarele. Nu mai recunoşti nici un semn de delicateţă în această turmă de câteva mii de oameni, pe cari vederea sângelui, îi înebuneşte şi le dă clipe de maximă emoţiune.

Nu mai vorbim de marile adunări de masse, unde zeci de mii de palme şi de... tălpi încearcă să exprime reacţiunile sufleteşti ale acestui copil capricios care se numeşte, pretutindeni, în toate climatele, public...

S'A PESCUIT O BALENA IN GRECIA!

Cum a ajuns chitul pe coastele Peloponezului?

Grecii au de multe ori un noroc neobișnuit. Byron, cel mai mare poet al Angliei a murit în bătălia dela Missolonghi pentru descendenții lui Homer și Pitagora. Mai e de mirare că o balenă rătăcită pe Atlantic, a călătorit din Groenlanda până la Gibraltar, iar de aci a împins-o Gulf Stream-ul în lungul Mediteranei, până la barca unor pescari de țări din golful Patras, aproape de rada istoricului port Missolonghi?

Firește, nu e de mirare, de oarece și Iona a fost înghițit de un cetaceu, tot pe Mediterana, probabil în golful Patras.

CONFIRMAREA LEGENDEI LUI IONA

Biblia ne spune că Iona a fost înghițit de un chit. Reportajul e interesant:

«Iona s'a pogorît la Jaffa și a găsit acolo o corabie care mergea la Tars. A plătit prețul călătoriei și s'a suit în corabie ca să meargă împreună cu călătorii la Tars, dar Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt năpraznic și a stârnit o mare furtună. Corabia amenința să se sfărâme.

Corăbierii s'au temut, au strigat fiecare la dumnezeul lui, și au aruncat în mare uneltele din corabie, ca s'o facă mai ușoară. Iona s'a coborît în fundu biei, s'a culcat și a adormit dus.

Cârmaciul s'a apropiat de el și i-a zis: «Ce dormi? Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău! Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi și nu vom pieri!»

Și au zis unul către altul: «Veniți să tragem la sorț, ca să știm din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta!» Au tras la sorț și sorțul a căzut pe Iona.

Atunci ei i-au zis: «Spune-ne din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta? Ce meserie ai, și de unde vii? Care îți este țara, și din ce popor ești?»

El le-a răspuns: «Mă tem de Domnul, Dumnezeul cerurilor, care a făcut marea și uscatul!».

Oamenii aceia au avut o mare teamă și i-au zis: «Pentruce ai făcut lucrul acesta?» Căci oamenii aceia știau că fugea de Fața Domnului, pentrucă le spusese el.

Ei i-au zis: «Ce să-ți facem, ca să se potolească marea față de noi?» Căci marea era din ce în ce mai înfuriată.

El le-a răspuns: «Luați-mă, și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi! Căci știu că din vina mea vine peste voi această mare furtună».

Oamenii aceștia vâsleau ca să ajungă la uscat, dar nu puteau, pentrucă marea se întărîta tot mai mult împotriva lor. Au luat pe Iona și l-au aruncat în mare. Și furia mării s'a potolit.

Domnul a trimes un pește mare să-l înghită pe Iona și Iona a stat în pântecele peștelui trei zile și trei nopți.

Iona s'a rugat Domnului, Dumnezeului său, din pântecele peștelui și a zis: «M'ai aruncat în adânc în inima mării, râurile mă înconjoară, valurile și talazurile trec peste mine, apele m'au acoperit până aproape să-mi ia viața».

Domnul a vorbit peștelui și peștele a vărsat pe Iona pe pământ».

CUM A AJUNS BALENA IN PELOPONES

Iona n'a fost explorator polar. Aventura cu balena i s'a întâmplat pe Marea Mediterană, unde se rătăciau asemenea «pești» acum 3000 de ani, exact ca în 1932.

Cum a ajuns însă în luna lui Cuptor un chit în Peloponez?

Explicația o dau meteorologii. Furtunile deslănțuite la Cercul Polar au împins spre sud numeroși delfini, morse și chiar balene. Una din aceste balene a mers pe Atlantic în jos din curiozitate sau din cauza curenților, până a ajuns în Africa, pe coastele Marocului. Aci se formează contra-curenți reci dirijați spre Gibraltar. Balena a fost împinsă astfel prin strâmtoarea Gibraltarului spre Mediterană.

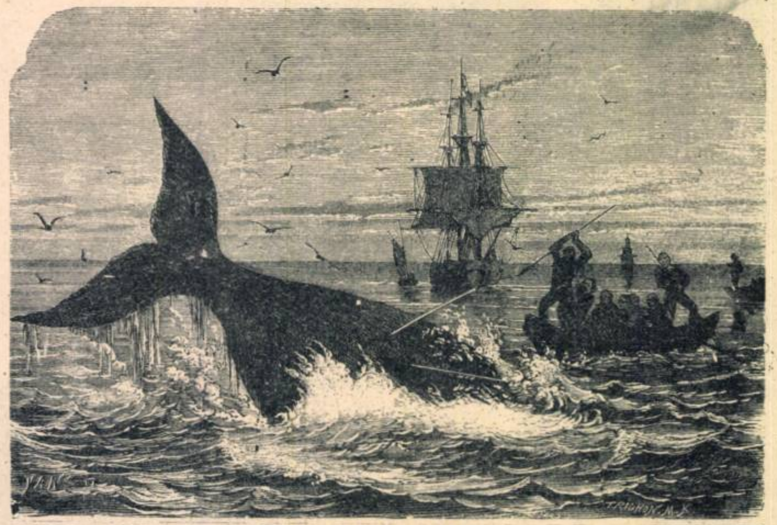

Pescuitul unei balene.

Datorită căldurii i s'a topit aproape toată grăsimea, slăbind până la 4000 kilograme și luând forma unui țâr enorm de circa 10 metri lungime și de 7 metri în circonferință.

Pescarii au jupuit-o și au împăiat-o, transportând-o pe roate în satele vecine. Lumea curioasă dă câte 50 de lei s'o vadă.

Ar fi o afacere strașnică să se aducă balena la București, de oarece în țara noastră nu s'a văzut nicIodată o balenă, măcar împăiată.

VIAȚA BALENEI

De balena de mai sus nu mai avem ce spune, de oarece e împăiată. Grecii cari au prins'o, dacă au spirit comercial, ar putea câștiga câteva milioane de drahme, voiajând cu cetaceul pe roate din țară în țară.

Cei cari au călătorit la Spitzberg au putut vedea eventual vre-o balenă. Când marea e liniștită, balena doarme, pare un cadavru într'o imobilitate absolută, nici sirena vaporului n'o deșteaptă.

In Iulie aceste mamifere devin nervoase, fiind în epoca împerechierii. Ele sar în apă deși cântăresc atâtea tone, urlă și fac tot felul de jocuri în apă.

Sarcina durează 24 luni, puiul abia născut măsoară 6 metri de la cap la coadă, 5 metri în circonferință și cătărește 5 tone. Se vede din datele acestea că balena pescuită la Patras a fost un pui de câteva luni, rătăcit probabil de mama sa pescuită în ținuturile polare.

Balena are mulți dușmani. Rechinii polari mușcă bucăți de carne de câte 20 kilograme, delfinii de asemenea îi fac mizerii, dar dușmanul cel mai de temut e puricele. Pe pielea unei balene se fixează uneori sute de mii de purici, care rod spatele acestui uriaș mamifer. In plus i se mai fixează ciripede și diverse plante marine.

Primii pescari de balene au fost bascii. Dela 1372, în urma descoperirii busolei, navigatorii basci au ajuns până în coastele Labradorului. La 1611 s'a fundat la Amsterdam prima companie de navigație spre Spitzberg, având de scop să pescuiască în regiunile boreale. Dela 1675 până la 1722 olandezii au trimis la Spitzberg 5886 corăbii care au adus 32907 balene.

Pentru a prinde o balenă, corabia trimite o barcă cu 6—7 vâslași buni, 1 pilot și 1 harponier. Acesta din urmă aruncă în corpul animalului niște sulițe de care sunt legate funii până la corabie. După prima suliță înfiptă în carne, balena se lasă în adâncul mării cu o iuțeală mare, desfășurând repede funia de pe bobine, ce trebuesc udate cu apă de mai înainte să nu ia foc din cauza desfășurării prea repezi. După un sfert de oră, mamiferul rănit apare la suprafață să respire. O așteaptă a doua suliță, apoi a treia, cum se vede în figura alăturată.

E groaznic să vezi cum acest colos de viață se zbate în agonie, acoperind marea de sânge și spumă.

Balena intră repede în putrefacție, gazele îi umflă corpul și exploadează prin piele, provocând un miros pestilențial.

Din capul ei se scot **fanoanele** și **sperma ceti**, un fel de grăsime întrebuințată la fabricarea lumânărilor.

Balenele mari au 25 m. lungime, cântăresc aproape 100.000 kilograme, din care numai grăsimea 35.000 kg. și aproape 2000 kg. fanoanele.

Nu e desigur comod să ai în gură o dantură de două tone!

O tonă de grăsime se vinde cu 4 lire sterline și tona de fanoane cu 180 lire.

Dintr'o falcă de balenă se poate face un gard. In Olanda sunt multe sate cu astfel de garduri.

Balena prinsă de greci n'avea însă nici grăsime, nici fanoane.

L. F.

Un specific care te silește... să mărturisești adevărul

Am mai pomenit într'un număr al revistei noastre de un miraculos preparat descoperit de un medic american, House, — **scopolamină** — specific care silește persoana căreia îi este administrat să-și descarce conștiința de păcatele ce o apasă.

Experiențele făcute cu doi preveniți au dat rezultate concludente. Unul din ei, nu numai că a răspuns la toate întrebările cari i s'au pus, dând indicațiuni precise asupra împrejurărilor în cari a săvârșit crima, dar a destăinuit judecătorului de instrucție și alte delicte și crime, pentru cari nu era urmărit deoarece acestea fuseseră de mult clasate.

Delicventul, sub acțiunea scopolaminei, cade într'o stare de narcoză, și în prezența membrilor parchetului, face mărturisiri complecte.

Intr'o broșură explicativă doctorul House arată că specificul său exercită o acțiune tainică asupra creierului și organului vocal al individului. Acesta deși e perfect conștient nu-și dă seama că prin răspunsurile sale, se acuză de fapte pe cari, cu câteva minute mai înainte, atunci când nu era încă sub influența scopolaminei, le tăgăduise cu încăpățânare.

Descoperirea doctorului — dacă se va dovedi că e aplicabilă oricărui individ, indiferent de structura lui nervoasă — are, însă, un mare cusur: ea va răpi vieții orice farmec, căci cine ar putea trăi într'o lume din al cărei vocabular va trebui să se șteargă cuvântul **minciună?!...**

Nu vor mai fi nici măcar așa zisele minciuni pioase cari, în actuala organizațiune socială, bazată pe minciuni convenționale, sunt necesare ca aerul, apa și pâinea cea de toate zilele...

Stupefiantele, flagelul modern

Asia este marele teren de întreprindere a opiumului. In apropiere de câmpurile imense pe cari se etalează petalele imaculate ale macului, se află fabricile, în cari el suferă diferite transformări şi preparaţii şi cari sunt controlate de Stat. Apoi vânzarea este liberă, în tot Imperiul Ceresc.

China şi India, mari producătoare, sunt, în acelaş timp şi primele consumatoare de opium, deoarece întrebuinţarea lui e răspândită în toate păturile societăţii. In Extremul Orient, importă foarte puţin vârsta, pentru a începe intoxicarea cu opium; există chiar pilule de slab dozaj, date de cele mai bune gospodine copilaşilor lor, când aceştia suferă de insomnie. Micuţii indieni sunt îndopaţi cu opiu, ca să stea liniştiţi, în vreme ce părinţii lor au de lucru. Cantitatea nu rămâne decât să crească cu anii şi, cu toate că minorii nu au dreptul să pătrundă în localurile unde se fumează, totuşi, adolescenţii, antrenaţi din frageda copilărie, devin, foarte curând, fervenţi ai pipei.

Anumiţi indivizi, mai mult indieni decât chinezi, mestecă opiumul, în loc să-l fumeze; dacă posedă o cât de slabă ereditate de intoxicaţie, nebunia se produce într'înşii foarte curând şi uşor, cea mai mică surpriză sau emoţie le poate zdruncina mintea.

Mecinicoff, care a studiat, cu atâta atenţiune epidemiile orientale: holera, malaria, ciuma, atribuie slaba rezistenţă a indigenilor asiatici unei lenevii nonşalante a globulelor albe din sânge, paralizie datorită absorbirii de toxice.

*

Ţările consumatoare au realizat instalarea, — îngăduită de autorităţi — a unor fumoir-uri, unde vin să se refugieze amatorii. Aceştia, comod instalaţi, se lungesc pe paturi de odihnă, în timp ce oamenii de serviciu (boys) îndeplinesc riturile cerute: pregătirea drogului, în cantitatea dorită de fiecare şi care trebuie să fie încălzită la gradul necesar de temperatură. Numărul pipelor fumate variază, după individ, şi poate ajunge în medie, până la 60 sau 80. Se citează exemplul unui bătrân, în stare să fumeze 100 pipe pe zi ! Trebuie să notăm, aci, că opiumul, produs vegetal, este infinit mai puţin vătămător, pentru organism, decât alcaloizii preparaţi pe cale chimică. Iată cum se explică dece rasa galbenă nu a dispărut din omenire, deşi consumă opium de mii de ani.

De îndată ce şi-a absorbit porţiunea, fumătorul cade într'un fel de toropeală fizică, în timp ce toate facultăţile minţii se desvoltă, procurându-i extazul dorit, înainte de a cădea într'o nesimţire completă.

O mare parte din albii coloniali, contractând acest obiceiu, au păstrat, la întoarcerea lor în climatele noastre, gustul opiumului. Ei nu se pot dispensa de acest stupefiant, fără a deslănţui mari dezordini în organism. Pe Coasta de Azur, în Franţa, există săli speciale de fumat opium pentru marinarii şi soldaţii cari au făcut serviciul în Extremul-Orient şi s'au contaminat. Câteva din aceste centre clandestine private, urmărite tot timpul de poliţie, sunt instalate cu tot luxul posibil: studiouri decorate cu mobilă chinezească, cu lumini voalate şi divanuri împănate cu perne...

Căci opiumul conservă un fel de supremaţie, în regatul stupefiantelor, reţinând sub farmecul său primejdios pe intelectualii rafinaţi, în afară de numeroşii snobi, cari se dedau viciului, fiindcă aşa e şic... O anumită elită a fost întotdeauna atrasă caşi pe vremea romantismului, către paradisele artificiale, pentru a găsi senzaţiuni rare.

O fiinţă care nu suferă de „beţia rece"... Fremătândă de tinereţe şi surâs Miss Jennie Cramer este conducătoarea Clubului Atletic de fete din Los Angeles şi poartă, cu mândrie, trofeul câştigat la un concurs de înnot.

*

Un farmacist din Westfalia reuşi, acum câte-va decenii, să separe, din opium, morfina, devenită cel mai miraculos calmant al medicinei.

Din momentul apariţiei sale, ea cuceri numeroşi adepţi; întrebuinţată cu ajutorul seringei, dozele sale masive pot determina, totuşi, moartea subită. Este cunoscută frenezia morfinomanilor, cari, atunci când nu-şi pot modera accesul înfrigurat, se injectează prin haine.

Lipsa oricărei precauţiuni aseptice determină, atunci, abcese foarte dureroase, cari degenerează în plăci supurânde, de cel mai oribil aspect; desbrăcaţi, mulţi din nenorociţii aceştia prezintă trupuri ciuruite de găurile cauzate de injecţii; ei caută locuri neaşteptate, unde să-şi înfigă acul, când mădularele nu le mai oferă locul necesar.

Ca urmare a fatalei pasiuni a ţării lor, mulţi din lucrătorii chinezi (coolies) — a treia parte dintr'înşii — recurg la stupefiante pentru a-şi galvaniza eforturile, şi mai cu seamă la morfină. Chinezii trec, indiferenţi, prin faţa unor prăvălii, ca chioşcurile noastre de pâine, întind braţul înăuntru, ţinând în palmă o monedă şi negustorul, după ce se convinge că i se plăteşte cum trebuie, aplică injecţia salvatoare. Trecătorul porneşte mai departe, maşinal, fără a privi măcar, cine îi acordă fericirea.

Chinezii din America au adus cu dânşii obiceiurile lor şi au contribuit, în mod larg, la introducerea otrăvii în Statele-Unite. Nu trebuie să credem că stupefiantele au rămas, ca la începutul apariţiei lor, apanajul unei anumite clase: cei bogaţi sunt, natural, contaminaţi într'o mai mare proporţie; însă şi păturile lucrătorilor manuali nu sunt, din nefericire, scutite de contagiune.

Minerii, curăţitorii de canale, felahii egipteni, tineri şi bătrâni, au recurs la excitaţiunile drogurilor: morfină, cocaină, eroină !

Aşa se explică cum, anual, se consumă peste 64 tone de stupefiante, în timp ce numai 14 tone sunt necesare nevoilor raţionale ale lumii întregi. Diferenţa dela 64.000 la 14.000 kilograme, adică 50.000 este excedentul aproximativ, care constituie elementul absorbit prin fraudă, în trei sute şeasezeci şi cinci de zile.

Sunt uşor de prevăzut nenorocirile ce provin depe urma acestui abuz.

COCAINA...

In văile munţilor Anzii Cordilieri, în peisagiul grandios ce evocă înfăţişarea primelor vârste ale omenirii, creşte o vegetaţiune luxuriantă. Un arbust îşi întinde ramurile la înălţimea unui stat de om şi e acoperit de un frunziş verde şi gingaş care aminteşte, prin forma lui, frunzele mandarinului; i se zice «erothroxylon coca» şi, odinioară, Incaşii înconjurară rădăcinile sale cu un adevărat cult, considerând ca sacru pământul în care se desvoltă. Frunza aceasta strâmtă era infinit de preţioasă pentru dânşii; mestecată, ea potolea foamea si setea, asigura vigoarea şi rezistenţa călătorului ce străbătea munţii haini, ferindu-l de ameţeala piscurilor, când atingea înaltele culmi cari domină America de Sud.

Omul luă, atunci, obiceiul să macine frunzele şi să le comprime, în gogoloaşe, numite «cocadas» pentru a-i servi atât ca provizie de călătorie, cât şi ca bază de calculat. Un indian ştia că 6—8 din aceste gogoloaşe îi permit să meargă, dela răsăritul până la apusul soarelui, purtând pe spinare o povară grea.

Albii, când au năvălit în acest ţinut, nu întârziară să cunoască şi să aprecieze proprietăţile arboraşului. In curând, ei smulseră frunzişul vibratil, pentru a-l presa în baloturi, asvârlite în fundul magaziilor vapoarelor cari străbăteau Atlanticul. Primele uzini europene, unde au sosit aceste transporturi senzaţionale, fură cele din Darmstadt şi Mannheim. In hârdaie, frunzele micuţe îşi pierdură forma, culoarea şi parfumul amar al fibrelor lor, apoi, manipulate de maşinile de fabricat produse chimice, nu a mai rămas din ele decât puţin praf alb: chlorhidratul de cocaină. Două sute de kilograme de verdeaţă produsese un singur kilogram de alcaloid. Aceasta se petrecea pe la 1855, când nimeni nu bănuia încă, rolul pe care praful acesta, alb şi strălucitor, avea să-l joace în omenire.

*

S'a citat, încă din 1887, rolul unui medic american, care se obişnuise să facă uz de acest produs prin injecţii subcutanate; el e considerat, astăzi, ca primul cocainoman. In timp ce medicina o utiliza pentru anestezii, cocaina începea să facă ravagii în public.

Pela 1910, Europa suferi ofensiva ei, sub forma de «praf de prizat». Cocaina se răspândi, în anumite cercuri, cu o repeziciune descurajantă, şi favoarea celorlalte stupefiante păli. Imediat se găsiră mii de diminutive pentru a o indica: numele de «zăpadă», «coco» şi «alb», sunt cele mai

(Urmează în pag. 674)

CATRE STUDENȚI!

Apelul președintelui Masaryk

„Dacă vreți să faceți politică aceasta trebuie să fie rezonabilă și demnă".

Zilele acestea, s'a deschis la Colegiul Kaunitz din Brno (Cehoslovacia) al unsprezecelea congres studențesc internațional, organizat de către International Students Service și la care iau parte reprezentanți ai Africei de Sud, Australiei, Austriei, Belgiei, Bulgariei, Canadei, Cehoslovaciei, Chinei, Danemarcei, Elveției, Engliterei, Franței, Germaniei, Indiei, Italiei Jugoslaviei, Olandei, Poloniei, României, Spaniei, Suediei, Statelor Unite și Turciei.

Masaryk

După executarea unui cor impresionant, d-rul Kulmann, din Geneva, a deschis, în prezența autorităților civile și particulare, a asociațiunilor și organizațiilor studențești, lucrările congresului, în limba franceză, evocând figura considerabilă a președintelui republicei, marele cărturar și politician, Masaryk După aceea, profesorul H[illegible]man, din Ministerul Instrucțiunii, a dat citire salutului adresat de președintele Masaryk adunării internaționale, salut care cuprinde următoarele îndemnuri înălțătoare:

«Salut pe oaspeții străini, cari au venit la Brno, la conferința de astăzi a organizațiunii studențești internaționale, și urez succes consfătuirilor și discuțiunilor voastre.

Cunosc scopurile organizațiunii d-v. și programul congresului de astăzi. Pe lângă studiile dv. de specialitate, aveți de desbătut problemele vremii, cari se pun tuturor celor cari se ocupă de chestiunile publice. Dacă e să vă spun câte-va vorbe, vreau să accentuez că, după cum am mai făcut-o, pe vremuri, ca profesor universitar, că aveți datoria să vă cultivați, cât se poate mai temeinic în ramura d-v. de specializare: așa numita criză a inteligenței provine de acolo că numeroși posesori de titluri universitare și academice nu corespund cerințelor, în manifestările lor și, în consecință, nu pot dobândi încrederea societății. Situațiunea aceasta se datorează faptului că intelectualii, nu numai nu utilizează, corect și intensiv, cultura ce le-o oferă școlile superioare, dar și în viața practică, medicii, avocații, inginerii, preoții, etc. nu se țin în pas cu progresele științei. Socot că chestiunea continuării studiului în viață, nu privește numai școala, nu e numai în interesul inteligenței, e o necesitate urgentă pentru întreaga societate.

Ași mai avea de spus un cuvânt asupra inteligenței politice. Intelectualitatea politică nu se bucură, nici în acest domeniu, de o mare prețuire, fiindcă ea practică, în genere, un diletantism și amatorism politic, **și politica este o știință, iar practica politică cere cunoștințe de specialitate, ca orice altă profesiune, Și democrația este regimul cel mai indrituit să pretindă o cultură politică tuturor deputaților, miniștrilor și slujbașilor săi. Republica și democrația au nevoie, la fel ca celelalte forme de Stat, de conducători culți și experimentați. E ușor să se opereze, în politică, cu vorbe tari și programe strălucitoare ca formă, însă e foarte greu să se dea soluții, cum trebuie să se schimbe lucrurile, cum trebuie adus la indeplinire, în mod precis și demn, un program de guvernământ.**

Nu spun că intelectualitatea nu trebuie să aibă nici un fel de însuflețire și intensitate politică, ci că tineretul trebuie să gândească și politicește. Știința, adevărata știință, nu înăbușe simțirea veritabilă și însuflețirea justă, totuș, nu orice sentiment și însuflețire este logic și justificat.

Colaboratori tineri! feriți-vă, întotdeauna și pretutindeni de fraze!

Citesc în programul congresului vostru că, în momentul de față, numeroși studenți, își văd sănătatea grav amenințată de mizerie, constrânși să recurgă la soluții disperate, iar, în domeniul social și politic, să adopte ideile curentelor extremiste. **Un extremist a spus, deunăzi, că «foamea nu înseamnă nici un fel de program, că trebuie să mergem înainte, să progresăm mereu, ceeace înseamnă că lucrurile nu se pot îmbunătăți decât prin înțelegere și muncă».**

Nu e nevoie să fac o analiză a epocei de după războiu: lucrurile stau destul de prost și ne preocupă până la obsesie. Dar voi, băieți, trebuie să băgați de seamă că numai pe calea străduinței, și a bunelor exemple se poate ajunge la ceva bun și trainic. Vedeți, numai, **să nu săvârșiți, în manifestările voastre, nimic necinstit și nedemn, căci altfel, ar trebue să vă fie rușine, până în ceasul morții. Așa dar, când e să faceți politică, vedeți ca ea să fie o politică rațională și demnă».**

Cura întineririi acum 150 ani

Rețeta alchimistului Cagliostro

Doctorul Voronoff e departe de fi primul care a căutat să facă omenirii neprețuitul serviciu de a o întineri. Cagliostro, cunoscut și sub numele de Ioseph Balsamo, alchimistul care devenise celebru în a doua jumătate a secolului al 18-lea, învăța pe adepții săi un mijloc de «renaștere fizică», care a făcut senzație pe acea vreme. Rețeta, cam uitată azi, e destul de complicată, fără, însă, a împrumuta ceva dela maimuțe.

Trebuia să începi prin a te retrage undeva, departe, la țară. Timp de șaptesprezece zile țineai o dietă foarte serioasă. In a șaptesprezecea și a treizeci și doua zi lăsai să ți se ia sânge. Apoi, în ziua a treizeci și doua, înghițeai șease picături de **alba mixtura** și cantitatea aceasta o măreai, apoi, în fiecare zi, cu câte două picături.

Tot în ziua treizeci și doua te culcai în pat și înghițeai primul bob de **materia prima,** care avea urmări dureroase, mai cu seamă o sincopă, însoțită de convulsiuni.

In ziua următoare, luai al doilea bob, care producea febră, delir chiar, precum și căderea părului, a dinților și a pielei.

In ziua 36-a, înghițeai al treilea hap și, atunci, cădeai într'un somn lung. In timp ce dormeai, tot ce pierduseși îți creștea la loc.

In a treizeci și noua zi, făceai bae și beai, într'un pahar cu vin, zece picături din balsamul Marelui Copt. Insfârșit, în a patruzecea zi, erai zdravăn, sănătos, întinerit cu cincizeci de ani!...

Ceva mai mult: puteai repeta experiența aceasta, la fiecare... cincizeci de ani, însă numai până vei fi înplinit vârsta de 5557 ani!

Cagliostro mărturisea — cu modestie — că nu poate asigura o longevitate mai mare. Intrebarea este însă: îndeplinit-a el ceia ce a făgăduit? Cu toate că multă lume a urmat prescripțiile sale, nu s'a pomenit ca tratamentul acesta să fi dat roade, și dacă vre-una din acele persoane ar mai fi în viață, socotim că lucrul s'ar afla!...

„Reabilitarea" hienei

Buffon a scris cu oarecare rezervă: «Când hiena nu găsește nici un fel de hrană, ea sapă pământul cu picioarele și scoate bucăți din cadavrele oamenilor și ale animalelor».

In lucrarea sa «Descrierea și moravurile mamiferelor din Menajeria Muzeului de Istorie Naturală», Boitard afirmă despre hienă: «ea nu trăiește decât din hoiturile asvârlite la gunoi» și adaogă:

«Acestei predilecții pentru carnea stricată trebuie să atribuim obiceiul hienei de a desgropa cadavrele, când izbutește să pătrundă în cimitirele prost îngrădite ale musulmanilor».

Iată, însă, că un naturalist din zilele noastre, Bruce, care a trăit multă vreme în Abisinia, țara cea mai bogată în hiene din lume, neagă cu hotărâre afirmațiunea de mai sus. «După numeroase cercetări, spune el, n'am putut găsi nici măcar o singură dovadă ca hienele să fi desgropat vre-un cadavru».

Adevărul este că hiena trebue socotită printre cele mai crude animale de pradă, fără a fi, însă, acuzată de necrofilie.

Membrii Guvernului

4

2

3

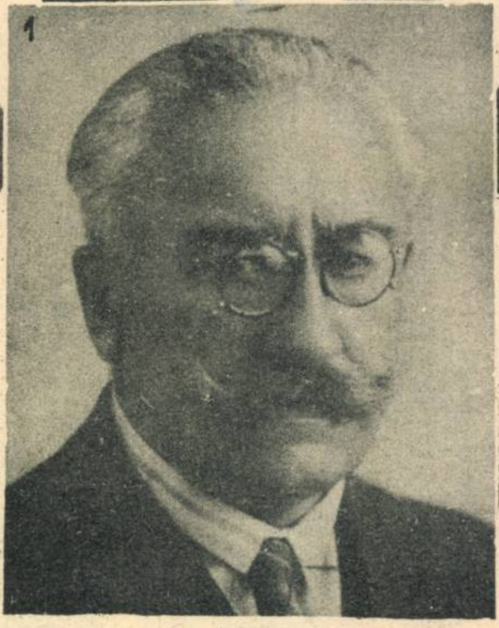
1

5

6

Voicu Nitescu
Ministru de Domenii

D. R. Ioanitescu
Ministrul Muncii

7

8

1. D-l Alex. Vaida-Voevod, preşedintele Consiliului de miniştri şi ministru de externe; 2. D-l I. Mihalache, ministru de interne; 3. D-l G. G. Mironescu, ministru de finanţe; 4. D-l V. Madgearu, ministrul industriei şi comerţului; 5. D-l Ed. Mirto, ministrul comunicaţiilor; 6. D-l Mihaiu Popovici, ministru de justiţie; 7. D-l Dem. Gusti, ministrul instrucţiei publice; 8. D-l general Samsonovici, ministrul apărării naţionale.

Dela stânga la dreapta, d-nii subsecretar de Stat V. V. Tilea (presă şi preşidenţie), Armand Călinescu (interne) şi Rudolf Brandsch (minorităţi).

ULTIMELE E

1) Regele vizitând noua fabrică națională de avioane «Icar». — 2) Generalul Sanjurjio, șeful rebeliunii monarhiste din Spania, înăbușită imediat de rezistența guvernului republican. — 3) D.l Grandi, noul ministru plenipotențiar al Italiei la Londra, părăsind Palatul Buckingham, după ce a fost prezentat regelui George al Angliei. — 4) Edouard Herriot, primul ministru francez, îmbrățișează cu afecțiune un băiețaș, care i-a oferit flori într'o vizită oficială la Vannes, în Bretania. — 5) Regele și Voevodul Mihaiu, urmărind începutul serbărilor navale dela Constanța. — 6) Pe bordul vasului «Constanța», Suveranul și augustul său fiu se delectează cu jocurile de virtuozitate ale marinarilor noștri. — 7) Voevodul Mihaiu sărută crucea oferită de episcopul Gherontie, la Te-Deumul oficiat de «Ziua Marinei». — 8) Jocuri de lumini în bazinul sărbătoresc al portului Constanța, depe bordul unui vas de războiu. — 9) «Brigăzile de asalt» ale lui Hitler se agită, pe străzile Berlinului, amenințând cu instaurarea dictaturii șe-

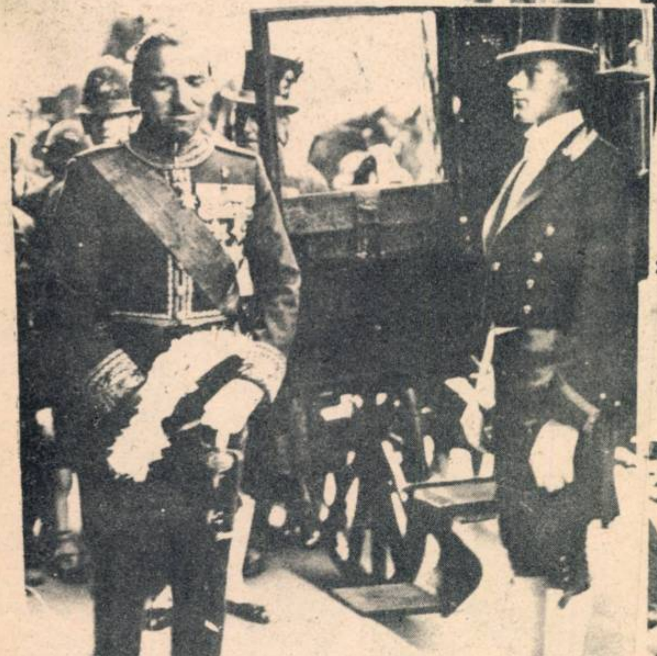

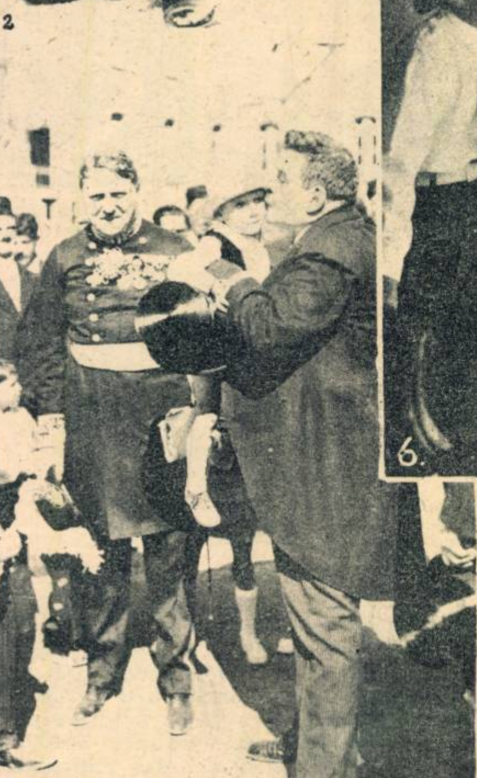

VENIMENTE ALE SĂPTĂMÂNII

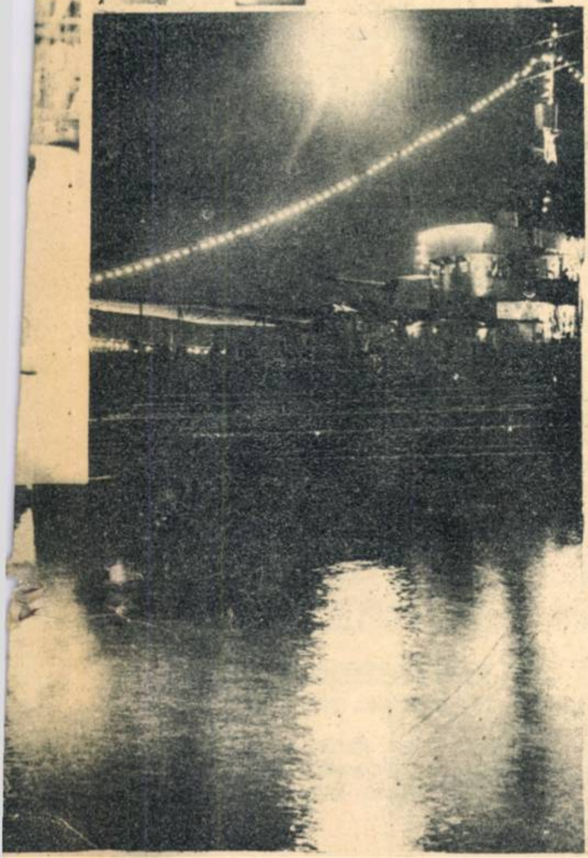

fului lor. — 10) Trupele italiene, defilând prin fața monumentului lui Victor Emmanuel, la Roma, cu prilejul aniversării a 17 ani dela intrarea în războiu a Italiei. — 11) D-na Alice Cocea, încântătoarea noastră compatrioată, artistă celebră în Apus, pentru care s'a sinucis, într'o criză de exaltare amoroasă, locotenentul francez de marină, Victor Point.

(Foto «Oglinda Lumii»)

Vreau să-mi salvez viaţa

de Georges Duhamel

Mi-ar plăcea să pot striga, ca Iov: «Domnul mi l-a dat. Domnul mi l-a luat. Fie numele Domnului binecuvântat». Din nenorocire, credinţa religioasă m'a părăsit de vre-o douăzeci şi cinci de ani şi trebuie să mărturisesc că moartea copilului meu m'a frânt. Nedreptate fără remediu.

Am o fire întunecată şi nici prieteni nu am mulţi. Doi dintr'înşii merită, totuşi, să fie menţionaţi aici. Tovarăş al tinereţii mele, primul se numia Octave Lanone. Trăieşte încă şi, dacă întrebuinţez imperfectul când vorbesc de el, este ca să arăt că Lanone nu mai e al meu, că am încetat să-l iubesc. Mărturisesc lucrul şi nu ca să mă laud. Al doilea, Eduard Lossel, a fost prietenul maturităţii mele. Nu mă pot gândi la el, fără ca inima să nu-mi sângere. I-am făcut mult rău şi i-am păstrat, tocmai din această pricină, o anumită ură nelegiuită, pe care-o resping astăzi în taina sufletului meu.

Sunt sărac, fără a atrage însă atenţiunea. De bine, de rău, îmi câştig existenţa. O slujbă oarecare, obscură şi care corespunde, în definitiv, aptitudinilor mele şi cunoştinţelor, unele confuze, altele mărginite. Ţin, după ce am scris fraza de mai sus, să stabilesc că, în faţa hârtiei albe, singur cu mine, nu caut să mă micşorez în zadar. Sunt aproape liberat de orice pasiune de umilire, care mi s'ar părea, astăzi, un penibil exces al orgoliului. Am citit mult. Am cugetat, am suferit. M'am ridicat în plină desnădejde. Am o cultură necompletă, dar nu sunt un ignorant; iată poate chiar unul din cele mai grele obstacole în executarea planului meu. Nu importă! Unde ar fi meritul dacă nu aşi trebui să mă bizui decât numai pe viitor?

A apărut:
LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE
EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât şi în Franţa, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca şi autorul, eroul principal aparţine unei familii de emigranţi evrei din Germania. Ca şi autorul, eroul a avut o cultură şi o formaţiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că şi-au găsit o ţară şi un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înşelat. Sunt pagini de o înaripată inspiraţie şi de o patetică măreţie.

Cereţi la toate librăriile precum şi
la Editura «EMINESCU»
Bucureşri I, Str. Anghel Saligny 2

Sunt puţin comunicativ; nu obişnuiesc să-mi deschid sufletul. Mi s'a întâmplat, totuşi, o singură dată în viaţa mea, să caut o uşurare în confidenţă. Am ales, bineînţeles, pentru această efuziune, pe un necunoscut, un om întâlnit din întâmplare, noaptea, într'un loc unde mă refugiasem. Eram turburat pe atunci de o frământare stranie: acordam aceiaşi atenţiune gândurilor mele, cele mai multe josnice, ca faptelor. Cu multă bunăvoinţă şi, mi se pare, cu oarecare prostie, necunoscutul mă nelinişti, spunându-mi că nu suntem răspunzători de ideile noastre, ci de consimţirea ce le-o dăm în actele pe cari le săvârşim. Consolare care mă irită enorm. Toţi moraliştii speră oare să obţină, agitând vorbe, ceeace experienţa cea mai dureroasă este incapabilă să realizeze?

Am îmbătrânit. M'am vindecat de răul acesta ridicul. Ar trebui să scriu însă, altfel, pentru a nu lăsa a se crede că aplicarea voinţii mele a jucat vre-un rol. Timpul singur, a lucrat.

Cel care începe astăzi acest jurnal, este după credinţa tuturor, un om uzat. Se poate, totuşi, ca un om uzat să fie capabil de o hotărâre de felul aceleia pe care am luat-o? Nu! Căci simt cum se apropie pentru mine, ceasul marilor evenimente.

Ceasul acesta l-am aşteptat multă vreme. Patruzeci de ani! Şi n'am făcut nimic, înţeleg nimic isprăvit. Se poate ca anumite împrejurări, în loc să mă stingherească, să-mi fie favorabile. Dar nu sunt nimic, fiindcă nu mi-am dat niciodată măsura. Or, am siguranţa intimă că valorez mai mult decât arăt, că există în substanţa fiinţei mele, bogăţii şi isvoare, pe cari încă nimeni nu le-a putut ghici şi pe cari eu sunt cel dintâiu care să le ignorez.

Dacă aşi trebui să mor astăseară nu aşi fi meritat nici măcar să las un nume pe o limbă, o urmă într'o minte. O, numai să nu mor astă seară! Altă rugăciune pe care o arunc destinului. Chiar rostită în deşert mi se pare cu neputinţă ca o rugăciune atât de fierbinte să nu întâlnească nici un răsunet.

După câteva săptămâni de refugiu şi de meditare, am luat deci hotărârea să rup cu viaţa pe care am dus'o până acum. Nu fiindcă această viaţă ar fi efectiv de vină. Mai rău încă: moartă.

Sunt sănătos la trup, barem în clipa de faţă. Sunt deopotrivă sănătos la minte. Nu voiu avea îndrăzneala nelegiuită de a scrie că nu iubesc pe nimeni. Invoc aici numele venerate ale mamei mele şi soţiei mele şi ale atâtor fiinţe, lucruri, amintiri. In orice caz nu sunt într'o stare de criză. Un calm pur. Echilibru. Seninătate. Vacanţa aceasta perfectă, care m'ar fi alarmat altădată, mi se pare, astă seară, favorabilă îndeplinirii planului meu.

Incepând de astăzi, 7 Ianuarie, întreprind lucrul pentru înălţarea mea. Resping vorbele de răscumpărare ori mântuire, căci, pe de-o parte, nu am comis nici o crimă reală, nici o greşală destul de gravă pentru a legitima întrebuinţarea acestor termeni cam romantici şi răsfăţaţi de făţarnici, pe de altă parte, nu înţeleg să falsific, dela început, condiţiunile experienţii mele: oamenii cari au căzut foarte jos în rătăcire ori în nebunie se găsesc de altfel, dacă au o cât de mică dorinţă de înălţare, într'o postură mai bună decât a mea. Atingând fundul, ei se pot sprijini pentru a-şi lua avânt. Au elan şi excesul însuşi posedă ceva elastic care-i împinge. In ceeace mă priveşte, însă eu pornesc dela zero. Caşi saltimbancul cu picioarele împreunate, eu trebuie să păşesc fără a mă bizui pe ajutorul trambulinei.

Nici o iluzie. Am trecut de vârsta himerelor, dat fiind starea mea de spirit.

Vreau să mă desvălui! In primul rând propriei mele priviri. Apoi, să fac să nască din mine omul ce-l ascund.

Sunt convins că, la început, nu am putut face nimic în acest sens. Viaţa m'a încercuit din toate părţile. Ea a ales, brutal, pentru mine contra mea. Incă un an-doi, şi poate nu aşi mai fi avut nici o scăpare. Mormântul, celula hermetică. Nu trebuie de pierdut nici o zi.

Incep prin a îndepărta toate lucrurile cari nu depind de mine, cum zicea, cred, Epictet.

Nu atârnă de mine să ajung un mare savant.

Fără a ţine seama de partea de noroc care se strecoară, totdeauna, într'o astfel de carieră, şi încă n'aşi putea găsi timpul necesar pentru studiu şi cercetări: trebuie să-mi câştig existenţa. Şi apoi, aşi trebui să reiau totul, dela lucrurile rudimentare. Sunt prea bătrân, spiritul meu nu mai posedă supleţea necesară. Acum douăzeci de ani, aveam o adevărată inclinaţie, pentru chimie, şi dacă mama nu m'ar fi... Dar nu e timp de visare. Nu pot ajunge un savant.

Pentru aceleaşi motive, nu voiu săvârşi nebunia să mă îndrept spre artă. Mărturisesc că regret puţin acest lucru: muzica, de pildă, a fost întotdeauna şi este încă pasiunea mea. Poezia chiar. Tăcere! E nevoie, înainte de toate să imprim examenului la care mă supun cel mai riguros sânge rece. Ştiu că La Fontaine a început să scrie foarte târziu, şi că Anatole France nu a fost prostesc de precoce. Dar atârnă oare de mine de a avea geniu? Vai, nu depinde de mine nici măcar de a avea cel mai mic talent. Şi apoi, gloria omenească nu mă ispiteşte deloc, gloria, mobil extravagant al artiştilor, oricât de mari ar fi ei.

Dacă ar atârna de voinţa mea să fiu, mâine, general de armată, tribun, financiar, legislator, vă asigur că nu aşi merge să caut pe asemenea căi ceeace am numit înălţarea mea sau revelarea mea. Adaog, în deplină sinceritate, pentru a nu părea asemeni vulpii din poveste că strugurii aceştia nu sunt pe gustul meu.

Nici măcar în germen, nu posed nici una din virtuţile cari se cer unui bun soldat, orator, om de afaceri sau de Stat. Şi, apoi, toate carierele acestea presupun, în epoca noastră, o lentă pregătire, un fel de răbdare biurocratică, de marginile căreia am trecut de mult. Fie, veacul, al aventurierilor eu nu aşi putea judeca altfel: nu mai am dreptul să mă aventurez.

Examenul acesta sever, care m'a frământat zi şi noapte, din toamna trecută, nu-mi permite să întrevăd decât o ieşire. Nereuşind să răsbesc la dânsa, nu mi-ar rămâne decât să renunţ, să sfărâm, să nu mai scap de mine însumi, ceeace ar fi mai rău decât o sinucidere.

Cineva care nu s'a putut ridica nici în ştiinţă, nici în artă, în armată, oratorie ori comerţ, poate cel puţin, dacă vrea, să devină un sfânt. Scriu acest cuvânt mare, nu fără scrupule, nu fără ruşine, dar cu tărie. Trebuie să devin un sfânt. Iată singurul lucru care depinde încă de mine.

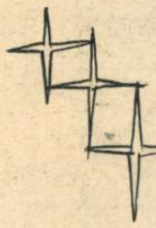

A apărut:

ADRIENNE THOMAS
Catrina-Soldat!...
ROMANUL UNEI FETE
DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experienţe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război. Singura şi cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de pana unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.000 exemplare şi s'au anunţat ediţii noui în toate limbile.

Cereţi la toate librăriile precum şi
la Editura „Eminescu". Bucureşti I,
Str. Anghel Saligny 2

Cupa Davis 1932. — Turul ciclist al Franței

La sfârșitul matchului său glorios, Jean Borotra, în uralele mulțimii, e felicitat, afectuos, de președintele Republicii, care a urmărit, cu încordare, fazele pasionantei dispute.

Ați auzit, incontestabil, de aceste două evenimente cari turbură, anual, viața sportivă a Franței: disputarea Cupei (de tennis) Davis, la care participă cei mai mari jucători din lume și Turul Franței pe bicicletă, — caravană fantastică de câteva zeci de concurenți, cari aleargă, zi și noapte, într'o cursă nebună, pentru a atinge maximum de viteză.

Dacă prima dispută se desfășoară într'un cadru de eleganță, stadionul fiind ocupat de elita pariziană și a altor metropole, sosită anume să asiste la aceste pasionante matchuri, înconjurul ciclist al Franței cunoaște aspecte de variată tensiune, unele atingând gradul maxim de gingășie, altele păstrându-se în linja unei sălbăticii crescânde și haotice.

*

Zece mii de spectatori ocupă stadionul Roland-Garros. Are loc matchul final între americanul Allison și francezul (base) Borotra.

Primul, mult mai calm și mai precis, obține setul I cu o foarte mare ușurință, bătând pe Borotra. Acesta își revine în cele patru etape succesive, cu 3-6, 6-4, 6-2. 7-5, printr'un joc plin de peripeții, pătimaș, capricios, care pune la grea încercare nervii jucătorilor.

Nu se poate imagina o fază mai impresionantă decât ultimul set Borotra—Allison. «Bascul sburător» cum îi spun francezii, se înțepenește, într'o sforțare supremă contra oboselii și, cu mușchii încordați, însă cu mintea clară, se asvârle, din nou, în bătălie hotărît să lupte, desperat, pentru a învinge.

Insfârșit câștigă jocul, câștigă setul, câștigă matchul, câștigă Cupa Davis.

De trei ori ura pentru Borotra!

Timp îndelungat stadionul se lasă în voia unei veselii și al unui entuziasm nebunesc. Toată lumea prognosticase că Borotra va fi învins. Și el a salvat onoarea Franței. De aceea, ovațiunile se succed neîntrerupte.

Borotra, între timp, s'a prăbușit la marginea terenului. I se dă puțină apă. Campionul se ridică, se îndreaptă spre ieșire dar e rechemat. Președintele Republicii îl felicită strângându-i mâna călduros.

*

Nimeni nu se aștepta la mare lucru dela ultima etapă a Turului Franței. Cu atât mai mult cu cât etapa din ajun fusese penibilă. Ultimele curse au fost străbătute fără cifra fixată de regulament. Media impusă a fost atinsă uneori, dar și mai des ea a fost abandonată.

Ultima etapă a fost mai puțin palidă decât de obiceiu. Ea a fost dusă cu treizeci de kilometri pe oră, în mod regulat. Concurenții au sosit la ora prevăzută. Era o minune.

Sprintul a revenit francezilor, lui Leducq, Speicher și Lapébie.

Defileul echipelor, la sosirea în «Parc des Princes», la Paris, a fost splendid condusă și merită aplauzele zecilor de mii de persoane entuziaste.

Eșalonarea mulțimii parisiene se întindea la 70 kilometri departe de metropolă. Lumea adunată în picnicuri, la câte un colț de pădure, apoi șirul neîntrerupt de automobiliști, pe ambele părți ale șoselei, însfârșit curioșii cari n'au avut alt mijloc de locomoțiune decât bicicleta, trenul, tramwayul sau... picioarele, — cei mai numeroși — sufocă drumul, mascând casele și întunecând chiar cerul.

Apoteoza avea să fie însă, în Parc des Princes, la Paris, înțesat cum nu a mai fost niciodată, de o culoare extraordinară, împestrițat de cămășile spectatorilor scăldați de soare.

Aici Leducq, câștigătorul Turului Franței, a găsit răsplata sforțărilor sale, și toți, absolut toți concurenții înaintează sub bravourile acestui public delirant, care savurează ultima clipă a marei competițiuni.

Leducq în vârstă de 28 ani, câștigă pentru a doua oară Turul Franței. A concurat în dese rânduri, remarcându-se întotdeauna într'o performanță admirabilă. Inconjurul țării sale l-a făcut în 154 ore, 11 minute, 19 secunde.

57 concurenți au terminat, cu bine, disputa din 80 câți au pornit, acum o lună. Un nou record. Managerul prepară, deja, Turul Franței pe 1933.

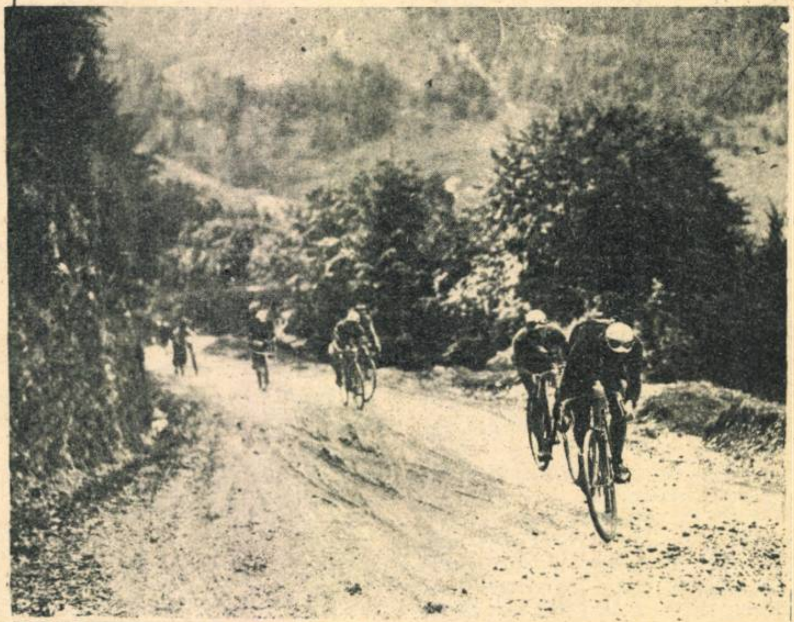

Trudnica etapă în Pirinei, într'un urcuș înconjurat numai de zăpadă: în fruntea echipei Camusso și Leducq, câștigătorul Turului Franței.

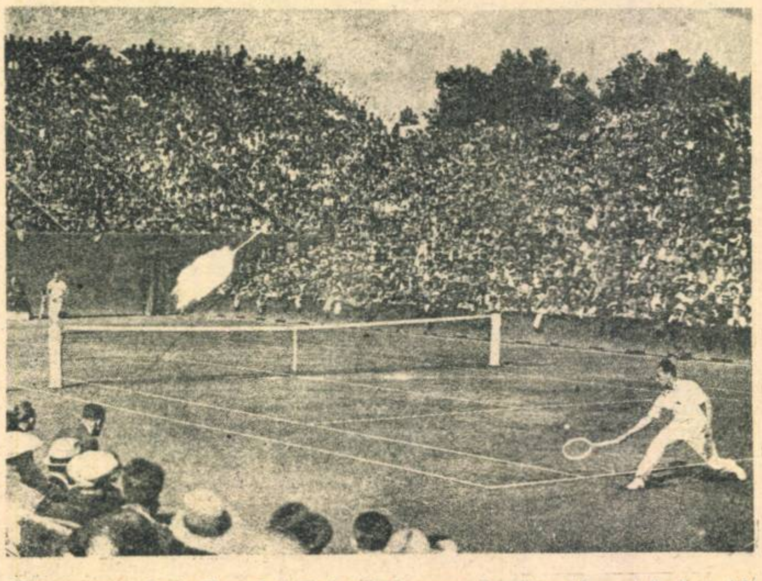

Un aspect al stadionului Roland-Garros, în timpul matchului Allison-Borotra.

Originea brățării

Brățara e o bijuterie cunoscută din toate timpurile și de toate popoarele. Ea se făcea, în vechime, din scoici, din bronz, fier, argint și aur, până ce mai târziu, a fost incrustată cu nestemate.

Acest obiect de găteală era, însă, la început, apanajul exclusiv al bărbatului. In Roma antică, soldații purtau brățări, ca o recompensă militară acordată, personal, de către generalii lor.

Romanii au luat obiceiul acesta dela Etrusci. Brățările purtate de dânșii, formate din mai multe încolăcituri de aur sau de bronz masiv, le acopereau tot antebrațul.

STUPEFIANTELE, FLAGELUL MODERN

(*Continuare din pag. 667*)

fidel conservate. Nu ocupă mult loc: o cutiuță — o bijuterie uneori — strecurată în buzunarul vestei ori al poșetei e arhi-suficient; priza se face absorbind praful într'un gest atât de rapid, încât el nici nu poate atrage atențiunea vecinilor.

Se înțelege, așa dar, succesul cocainei, de o calitate cu totul specială: se produce o senzație de prospețime, în nas, apoi — bună starea înșelătoare a primelor timpuri — o ușurință, o euforie perfectă a ființei. Aceasta este scurta perioadă a lunii de miere, căreia nu întârzie să-i urmeze «luna de fiere», în timp ce dozele trebuie să crească, treptat, pentru a se putea găsi senzația primă. Insă, oricare ar fi cantitatea, nu se obține rezultatul dorit.

Cocaina a fost întrebuințată, cu un fel de frenezie, în timpul războiului, în toate țările beligerante și, chiar după încheierea păcii. Situațiunea deveni, repede, alarmantă și motivă, încă din 1916, o sancțiune specială; atunci s'a deslănțuit marea cruciadă contra stupefiantelor.

Mai nefaste decât efectele celorlalte droguri, întrebuințate până acum, sunt efectele «zăpezii». «Coco» e o zeiță urâcioasă, care anihilează, complectamente, victima ținută între ghiare. In primul rând ea face dintr'însa o ființă amorală, mincinoasă, hoață, capabilă de cele mai mari mârșăvii; după scurtele satisfacții dela început, înebunit de halucinațiile fantastice cari îl copleșesc, cocainomanul crede că vede, în fața lui, în locul semenilor, monștri cari vor să-l înghită, sau bandiți cari îl amenință cu armele. Pentru a se apăra contra acestor fantome, el ucide pe cine întâlnește.

Aceasta este răsplata atrocei plăceri. Și corpul e atins, la rândul lui: între altele, turburările circulatorii dau chipului unui cocainoman, dată fiind rarefierea afluxului sanguin, o culoare cadaverică; într'un organism feminin desechilibrul se accentuiază și cele două sexe se văd atacate la sursele însăși ale vieții. «Zăpada» este nimicitoare. Cu timpul, aspirațiunea prafului roade cartilagiul interior al nasului. Toți specialiștii citează cazul unei femei nenorocite care își trecea batista prin gaura ce se făcuse în mucoasa de separațiune a nărilor.

*

Moda și snobismul cari domnesc, astăzi, în acest domeniu, au făcut ca elita toxicomanilor să părăsească, dela un timp, cocaina, în favoarea unui produs și mai teribil: diacetil-morfina sau eroina, care deține, actualmente, recordul primejdiei. Aspectul este asemănător cu al cocainei, la fel și absorbțiunea. Primele senzații sunt de o asemenea bogăție, încât celor neintoxicați le este cu neputință să și le imagineze, dar, în schimb, aceștia din urmă nu au facultatea să cunoască oribilele chinuri fizice și morale cari-i copleșesc, în scurtă vreme, pe toți aceia cari fac uz de eroină. Nenorociții se sbat în friguri înfiorătoare și urlă de durere.

O curioasă solidaritate îi leagă între dânșii pe toxicomani; acela care e lipsit, momentan, de un drog, obține lesne produsele pe cari va trebui să le dea îndărăt, de îndată ce, la rândul său, va fi favorizat.

In general, traficanții — și acesta este unul din punctele cele mai infame ale rolului jucat de dânșii — oferă recompense în mărfuri, adică doze gratuite, pentru fiecare nou client, care le este adus. Femeile servesc ca mijlocitoare și ca propagandiste, pentru o consumațiune cât mai largă; s'au surprins numeroși oameni de afaceri, cari furnizează, pe credit, fel de fel de droguri minorilor, cari se angajează să ramburseze costul, mai târziu!...

In generozitatea lui, intoxicatul face să profite și un animal scump al lui, de toate voluptățile nefaste. Persoanele cari posedă maimuțe, câini, pisici, obișnuiesc deseori, aceste animale cu gustul drogurilor.

Bizară anomalie: animalele se arată foarte lacome de asemenea plăceri și resimt, fără îndoială, aceleași simptome cași oamenii. Câinele aleargă, de îndată ce vede că stăpânul își prepară pipele, manifestând o adevărată neliniște, când rămâne prea multă vreme, fără a respira fumul de opium sau de hașiș. In sălile de fumat din Extremul-Orient, păianjenii, șerpii, șoarecii sunt atrași de parfumul caracteristic al stupefiantelor, care îi încântă și le procură, deopotrivă, aceiași voluptate diabolică, o voluptate ca a oamenilor.

Cinematograful bolnav

(*Continuare din pag. 669*)

tă câștigurile au scăzut cu 20 la sută. Sălile mari, de un lux orbitor, agresiv și extravagant, cum sunt Paramount sau Roxy, din Ney-York cari erau întotdeauna în deficit cu câte-va milioane, dar cari continuau să fie exploatate, fiindcă serveau la lansarea filmelor, constituind astfel, un admirabil instrument de publicitate, au devenit, subit, niște bănci.

Marile companii cari își triplase, în câți-va ani, beneficiile, cu filmul sonor, vedeau cum deficitul lor atinge proporții neverosimile.

Exportul, care constituia o parte importantă din profituri, care, pe drept cuvânt, furniza marfa beneficiară, profitul net de 25 la sută, în timp ce piața națională acoperea în deobște cheltuelile, s'a arătat în ultima vreme că nu mai poate procura nici un câștig.

Țările străine limitau admisibilitatea, recurgeau la sistemul protecționismului. Germania și Franța au devenit, ele însile, mari producătoare de filme și, adeseori, sărăcite nu mai puteau oferi prețurile cerute de Americani.

Din toamna trecută, afacerile, în Statele Unite, au devenit un adevărat dezastru. Unele după altele, companiile au fost silite să se constrângă. S'au redus cheltuelile, cu zece, cincisprezece, treizeci și chiar cincizeci la sută. Figuranți, operatori, vedete, toată lumea a fost amputată. Insăși Constance Bennett a trebuit să consimtă la o reducere a onorariului. Și, cu toate aceste măsuri, nu s'a putut echilibra bugetul.

Dacă se exceptă Paramount, care trece prin greutățile financiare cele mai serioase, dar care n'a ajuns, încă, la sapă de lemn, fiindcă susținută de Otto Kahn și de banca Kuhn Loeb, se poate spune că toate afacerile importante de cinema au dat deja faliment, sau sunt pe cale de lichidare. Tot ce s'a reușit a se evita, până în prezent, în această imensă prăbușire, este înfățișarea unei bancrute senzaționale și scandaloase.

Inaugurând seria dezastrelor, Fox Film, care conducea și afacerile lui Metro Goldwyn Mayer, și ale cărei angajamente depășeau cu mult nouăzeci milioane dolari, adică circa 15 miliarde lei, a văzut că băncile refuză, de acum înainte, de a-i acorda orice fel de credit. Compania a fost nevoită să treacă sub controlul unui concern din Chicago, fără a putea, totuși, evita numirea unui sechestru judiciar.

Societatea Radio Keith Orpheum încearcă să procedeze la o reorganizare complectă, care se anunță a fi dintre cele mai laborioase.

Compania Warner Brothers a declarat, la ultimul său bilanț, o pierdere netă de aproape un miliard lei. In ce privește bilanțul mai tuturor celorlalte întreprinderi, el nu este cu nimic mai strălucit. Numai micile companii stau ceva mai puțin prost.

Se observă, abia acum, că fațada majestuoasă a industriei cinematografice americane ascundea, și dânsa, ca și majoritatea celorlalte industrii din Statele-Unite, misterele cele mai primejdioase. Gestiune proastă, o revărsare necugetată de capitaluri, datorii până la sufocare, plus alte greșeli grave de conducere.

Și aici, prosperitatea nu a fost decât un camuflaj abil.

Incă un imperiu care se desface și o putere care se năruie.

„Suzie", un jazzbandist desăvârșit

(Foto-exclusivitate Keystone)

«Suzie», un tânăr și deja celebru cimpanzeu, importat din Africa, întrunește, printre darurile sale numeroae și variate și pe acela de «jazz-bandist» desăvârșit, talent cu care se produce, într'un music-hall londonez, unde cântă, nostalgic, din banjo.

Garda particulară a lui Hitler

Unii pretind că Hitler, agitatorul demagog german, care a recoltat, în ultimele alegeri, 13 milioane de voturi de partea sa, vrea să continue, în ce privește prestigiul propriei lui persoane, tradiția împăraților și dictatorilor romani, alții susțin că adoptă tradiția regilor Prusiei. Fapt este că fostul zugrav de firme, ajuns, peste noapte, șeful celui mai puternic partid din Germania, s'a inspirat de exemplul celui dintâiu rege al Prusiei, Frederic-Wilhelm, creindu-și garda particulară; ea se compune din 60 vlăjgani, în vârstă de 22—25 ani și de o înălțime minimă de 1 m. 75. Ei sunt hrăniți, găzduiți la cartierul general al șefului, primind pe de-asupra 10 mărci (400 lei) pe săptămână. Sarcina lor exclusivă este să supravegheze și să însoțească pe «Comandant» și pe locotenenții săi.

DE PRETUTINDENI

Shakespeare, om de afaceri

Shakespeare a fost unul din puţinele genii cari, pe lângă imaginaţiunea lor bogată, erau înzestraţi şi cu un spirit practic pentru afaceri.

Prin transacţiuni fericite, marele dramaturg britanic a ştiut să-şi strângă o avere frumoasă şi s'a putut retrage la ţară, ca posesor al unui mare număr de întinse proprietăţi.

Istoricii nu au putut, însă, evalua până acum cât câştiga Shakespeare pe an.

Cercetătorul shakespearian, Antony Bertram, într'o recentă conferinţă a susţinut că, în ultimii ani ai vieţii sale, venitul anual al autorului lui Hamlet se ridica la cinci mii lire sterline.

Cele mai vechi bancnote din lume

Hârtia-monedă a văzut, pentru întâia oară, lumina zilei, acum vre-o şease sute de ani, în Imperiul Ceresc (China). Primul împărat din dinastia Ming, în urma unui referat al marelui său vistiernic, a găsit această soluţie pentru înlăturarea dificultăţii schimbului. Când era de plătit o sumă mai mare, aceasta trebuia încărcată într'o roabă, pentrucă pe vremea aceea, nu se aflau, în circulaţie, decât monezi grele de aramă.

Dela Chinezi, au învăţat Europenii să facă uz de monedă de hârtie, şi primul Stat care a introdus, în continentul nostru, hârtia monedă, a fost Suedia, cu bonurile ipotecare, în 1666.

Convulsiunile politico-sociale şi marile războaie ale erei moderne au grăbit răspândirea şi generalizarea hârtiei-monedă — ea fiind singurul mijloc de a face faţă nevoilor băneşti ale momentului.

Ceeace vedem, astăzi, în ţările europene, cu valuta depreciată, confirmă această explicaţie a inundării pieţii cu bancnote.

*

După cum am spus, China are paternitatea acestui mijloc de schimb.

Bancnota întemeietorului dinastiei Ming prezintă, pe exemplarul care s'a păstrat din acea vreme, o inscripţie care sună în traducere «O bancnotă valabilă, pretutindeni, a Dinastiei Ţai-Ming». Pe ambele părţi se poate citi: «Bancnotă a Dinastiei Tai-Ming, valabilă peste tot sub cer». La mijloc, e scris, cu litere mari: «Un Kvan». Un Kvan e egal cu 1000 momme, sau cu 10 şiraguri de monezi de câte 100 momme. Momma e egală, în valoare, cu o coroană austriacă dinainte de războiu.

Sub «un Kvan» sunt zugrăvite 10 şiraguri de monezi. Dedesupt stă scris: «In baza unui referat al Ministrului nostru, se acordă Dinastiei Tai-Ming dreptul de a tipări bancnote, cari vor avea valoare, pretutindeni, alături de monezile de aramă. Cine fabrică ori pune în circulaţie bancnote **false va fi decapitat, iar cine denunţă ori prinde pe falşificatori** va primi o recompensă de 250 taeli de argint şi, afară de aceasta, va căpăta averea mobilă şi imobilă a criminalului. In ziua de... a lunii... anului... din perioada Hungvu».

Datele zilei, lunii şi anului sunt atât de şterse, încât nu mai pot fi descifrate.

Cea mai veche bancnotă chinezească găsită în anul 1888, la dărâmarea unei case din Peking a ajuns în posesia numismatului vienez dr. Ehrenfeld.

Alte exemplare se mai găsesc în Europa, la British Museum din Londra, în muzeul asiatic din Leningrad şi în cabinetul regal monetar din Suedia.

Momentul hotărâtor al alegerii

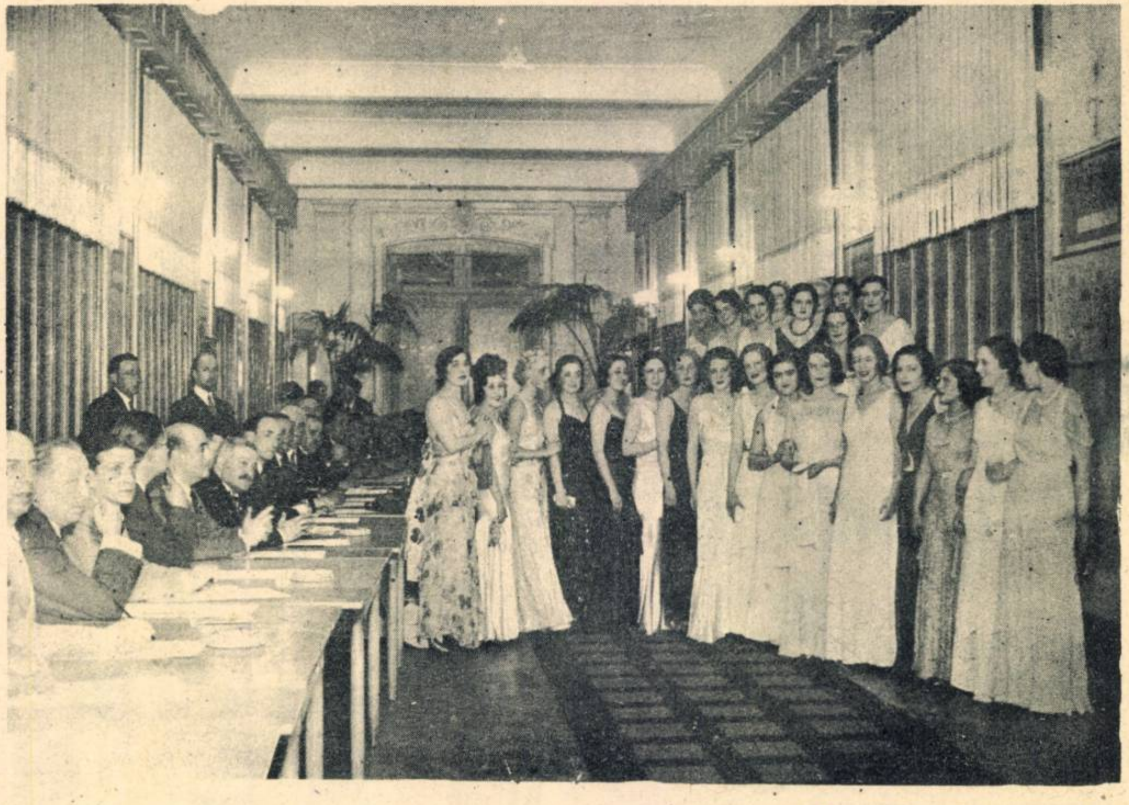

(Foto-exclusivitate Keystone)

După o deliberare extrem de grea, din pricina graţiei... rivale a fiecărei concurente, juriul din Spa, care avea de ales pe Miss Universum 1932, a rezervat pentru alegerea finală, două frumuseţi: blonda Miss Germania (a treia din stânga) şi bruna Miss Turcia (a cincea din stânga). Aceasta din urmă a câştigat sufragiile unanime, fiind încoronată ca regina frumuseţii pe anul în curs. Fericita domniţă este d-ra Keriman Ahalis, în vârstă de 18 ani, fiica unui vechiu şambelan al Sultanului.

Oameni distraţi

Un renumit avocat şi jurisconsult din Praga, d. Jindrich, este, după cum se afirmă, nu mai puţin celebru pentru distracţia lui. Deunăzi avea de apărat un important proces la Bratislava şi, ajungând la destinaţie, îşi dădu seama că a uitat numele clientului său. Repede, telegrafiază primului său secretar:

«Uitat numele clientului. Rog aminteşte-l telegrafic.

Telegrama, nefiind, natural, semnată, secretarul a găsit cu cale să răspundă maestrului său, cu a cărui distracţie e de mult învăţat:

«Numele clientului: Lamberg. **Numele d-v. Jindrich».**

◆

Paul Painlevé, actualul ministru de Războiu al Franţei şi unul din geniile matematice ale omenirei (se afirmă că face parte dintre cei patru savanţi cari l-au înţeles pe Einstein) este de asemenea un distrat fără pereche.

Deunăzi, rămânând fără valet, fixă pe uşa apartamentului său o carte de vizită, cu următoarele cuvinte: **«D-l Painlevé se întoarce foarte târziu».**

Spre seară, ilustrul om de ştiinţă şi de Stat, isprăvia, cu multă greutate, să urce scările celor cinci etaje, pentru a ajunge la apartamentul său, când privirea i se fixă pe avizul scris, dimineaţa, chiar de mâna lui. D. Painlevé dădu din cap, îşi rezemă ghiozdanul de perete şi aşezându-se pe o treaptă, spuse cu tristeţă:

— Bine, o să aştept.

Mormântul lui Virgil

Mormântul autorului nemuritor al «Eneidei», «Georgicelor» şi «Bucolicelor», care se află pe o proprietate particulară, a fost răscumpărat de guvernul italian spre a-l clasa printre mormintele istorice.

Mormântul, vechiu de 1951 ani (Virgil a murit în anul 19, înaintea erei creştine) va fi îngrădit **cu un grilaj artistic, iar în jurul lui se vor planta leandri şi mirt.**

Modificarea speciilor sub influenţa temperaturii

In lumea învăţaţilor a stârnit o neobişnuită senzaţie dovada experimentală făcută de un savant englez, anume că, după trecerea câtorva generaţiuni, tipul unei specii anormale se schimbă sub influenţa temperaturii, adică a climatului.

Doctorul John Schmidt, directorul laboratorului Carlsberg din Copenhaga, un fel de Institut Pasteur al capitalei Danemarcei, e descoperitorul acestei legi biologice.

După repetate încercări, toate concludente, Schmidt a reuşit să stabilească, în mod neîndoios, că menţinând peştii într'o apă cu o temperatură deosebită de căldura obişnuită cu care sunt învăţaţi, după câteva generaţiuni se obţin indivizi de un tip nou, schimbaţi în ce priveşte forma, structura şi mai ales numărul vertebrelor, precum şi acela al nervurelor aripioarelor.

Descoperirea savantului danez ne dă cheia tainei, graţie căreia omul poate creia peşti noui, întocmai cum horticultorii produc, în sere, flori inedite ca formă şi culoare.

Experienţele lui John Schmidt au provocat, după cum era şi natural, o vie senzaţie în lumea ştiinţifică, deoarece ele au deschis calea spre verificarea tuturor legilor biologice, inclusiv aceea a lui **Darwin, asupra transformării speciilor.**

JOCURI

Cuvinte încrucişate

„OGLINDA LUMII"
de Al. Amico (Iaşi)

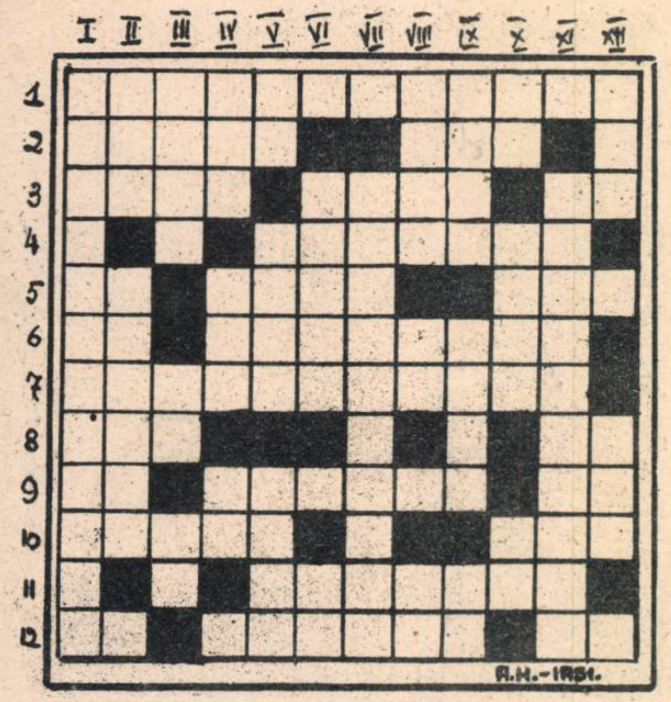

ORIZONTAL: 1) Le miroir du monde! 2) Hazuri (se găsesc în „O. L." sub titlul Actualitatea în caricatură)!;... mie, mâine ţie! 3) Nesimţitor; se pun în roate!; Pronume; 4) Publicaţie periodică la fel cu Oglinda Lumii; 5) Două litere din „naja"; instrumente băneşti!; timp. 6) Notă muzicală; editură la care se tipăreşte Oglinda Lumii; 7) Rubrică din Oglinda Lumii. 8) A pune mâna; pronume. 9) In Chaldea!; se găseşte câte una în fiecare număr din revistă!; făcut celebru de către Columb! 10) Laşi; purtător de lumină. 11) Care aparţine la toţi! (sic). 12) Cine?; rubrică din „Oglinda Lumii"; fost.

VERTICAL: I) Reflexul cosmosului! II) Trei litere din „goale"; rubrică din Oglinda Lumii. III) Oglinda Lumii o citeşte o...!; pronume; notă muzicală. IV) Odă; Oglinda Lumii costă de 5 ori atâta!; negaţie. V) particulă; capăt de vers!; nu-ţi aminteşti. VI) Piatră preţioasă; numeral. VII) Ultimile „întâmplări" (rubrică în Oglinda Lumii). VIII) Turtiţi; şi; sfârşit de drum!. IX) Oraş în Franţa; ...şi lopata!; zeu. X) Notă muzicală; pipăit; Buda. XI) Conducătoare. XII) Oraş în Peru; Blestemată foame de... (Virgil).

N. B. Cuvintele dela 1, 4 şi 11 orizontal citite curgător, în ordinea de mai sus, dau un adevăr indiscutabil.

Joc în romb

de **Marcel Zuckerman**, Loco

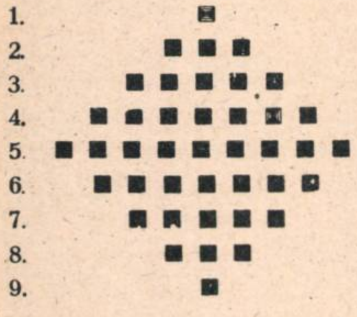

ORIZONTAL: 1) Consoană; 2) Personagiu al feeriei engleze; 3) Viţel de bivol; 4) Provincie pe coasta de S. V. a Industanului; 5) Comună macedo-română în Pind; 6) Fig. centru mare de corupţiune; 7) Incântător dialog al lui Cicerone; 8) Animal nordic; 9) Consoană.

VERTICAL, la fel.

Enigmă

«DANTE IN INFERN»

de **George Tabacu**, Loco

Dante şi prietenul său Virgiliu, au ajuns în cele din urmă în infern. Aci o privelişte lugubră şi înfiorătoare, după cum ne povesteşte chiar poetul în opera sa «Divina comedie».

«REGIUNEA era cu totul necunoscută de ei, când deodată Virgiliu spune lui Dante:

— «Vezi colo, pe **fiul lui Sem,** cocoţat într'un pom pe o **ramură,** iar în jurul pomului limbi de foc?

— «Ah! da, îl văd cum rânjeşte la noi...

— «Ştii, cum de se află el aici?

— N'aşi putea să-ţi spun!

— «In orice caz, eu POSED enigma şi-ţi voiu povesti îndată din ce motive a ajuns el aci în infern», îi răspunse Virgiliu.

Totuşi «Lebăda din Mantua» n'a povestit amicului său cauzele. Lăsăm în sarcina cetitorilor de a ne explica această enigmă.

Soluţiile jocurilor din „O. L.„ No. 32

CUVINTE INCRUCIŞATE
America de Nord

ORIZONTAL: 1) Baltimore; 10) Do; 12) Irmaroc; 13) Fac; 16) Labă; 18) Tip; 20) Nat; 21) Cod; 23) Rnh; 24) Apă; 25) Aced; 27) Ni; 29) Zor; 30) Gila; 31) Ei, 32) Acu; 33) Nartos; 36) Ba; 37) Landseer; 39) Ath; 41) Tăetură; 42) Av; 43) Nea; 44) Tlevs; 45) Re; 46) Pa; 47) Ip; 48) Ins; 49) Meca; 51) Sgomot; 54) Iloţi; 56) Apollo; 57) Etnografie; 58) Sdn.

VERTICAL: 2) Ai; 3) La; 4) Tr; 5) Im; 6) Mal; 7) Oran; 8) Robă; 9) Ecatu; 11) Of; 14) Atrag ;15) Cincinnati; 16) Popocatepelt; 19) Philadelphia; 21) Cazaban; 22) Daru; 26) Dârste; 27) Nesra; 28) Ii; 34) Teuv; 35) Leveston; 38) At; 40) Haakon; 42) Arnold; 48) Imaş; 49) Mie; 50) Atu; 52) Gae; 53) Op.

SĂ NE INSTRUIM

1	8	2	1	■	3	2
■	1	7	9	1	■	1
1	4	■	1	8	1	2
9	■	1	9	2	8	■
3	3	6	■	9	6	9
1	2	9	1	■	6	1
■	1	6	1	8	■	4

ENIGMĂ
Pic—card

AU DESLEGAT TREI JOCURI:

Fănică Nicolaescu-Balş (Predeal), S. şi M. Breimann (Drochia-Soroca), Rică Timoftescu (Turnu Severin), Ioan Aurel Gheorghiu, Ana şi Theodor Stoicescu, Avram I. Avram (Ploeşti), Florina şi Virginia Popescu (Cetatea-Albă), Ionescu Gh. Constantin (Iaşi), Cristofor-Dan S. Samsonic (Sulina), Ilie T. Lupiţa (Caracal), Ovidius Idriceaun-Igrov, Chicoş Constantin, Al. Dobrinescu-Aledo, Lilly Segall (Bârlad), Ionel Ionescu (Băicoi), N. Gr. Arsene (Buzău), Virgiliu şi Mimy Constantinescu (Tg. Ocna), P. Coroiu (Oradia), Nicolina Popescu (Caracal), Cristian Romeo, Ioan Vanjensky (Focşani), P. Grossescu (Băicoi), Vlad şi Rodica Anghel (Iaşi), Al. Botaş (Bohod-Bihor), Al. Haber (Iaşi), I. Nicolescu (Ocnele Mari), Valeriu şi Bică Pisoschi (Craiova), Ionel Iordache-student (Mizil), Clemansa Ionescu (Focşani), Nicuşor Comanescu (Tg. Ocna), maior Pompiliu Popovici Anibal (Arad), Gherşcu Horovitz (Odobeşti-Putna), Carth Constantinescu (Oradia), Al. Burzescu (Cluj), Edelstein S. Emanoil (Galaţi), Sârbu Gh. Ioan (Cernăuţi), Russu D. Nicolae, Vögeli Anna (Slănic-Prahova).

DIN CAPITALĂ

Jean Adler, Maria Metaxa Nellu Iorgulescu, Nelly Mălăeru, R. H. Simion, Lt. Costel Nicorescu, Ortansa Nicolau, Eustaţiu Mărculescu, Gh. Enr. Theodorescu, Nae Iliescu, Mircea I. Popescu-Remmy. Renée Mălăeru, Simona Almosnino, Iosef Almosnino, Gică Constantinescu-Grecu, Gh. Calimache, Nicuşor Şoneastudent, Gigi Dumitrescu-studentă.

AU DESLEGAT DOUA JOCURI:

Alexandru Theodorescu-Thal (Craiova), Mişu Gheorghiu (Buzău), Nina şi Anton Vrăjescu (Oradia), Popescu Teodor (Ploeşti) Sandu Borcescu-stud. (Cluj), Mircea Dănilă-elev (Botoşani), Iosif Alterovici (Tg. Suliţa-Botoşani). Isidor Alterovici (Bacău), Carola Avram, Nellu Avram (Ploeşti), sublt. Aurel Serian, Calman H. Iancovici, sublt. Constantin Ionescu (Chişinău), Tudorică N. Popescu (Cochirceanca R. Sărat) Petrică Crintea (Dumitreşti-R. Sărat). M. Suditu (Mizil), Vasile Timişoreanu (Oraviţa), Alexandru şi Nicolae Paraschivescu (Iaşi), V. Calmanovici (Timişoara).

DIN CAPITALĂ

Leonte Klein, Petrică şi Sandy N. Vasilescu, Aurel Weissmann, Vladimir Constantin, Mişu Goldenberg, Nicuşor şi Getta Chiriac, Paul şi Henryette Rosenberg, Nicolae Rădulescu. Popp Levin-student, Mimi Ionescu-studentă, Costică Brelea, Sylvia Gh. Grigorescu, Gheorghe Brelea, M. Zocu, Sică Drăgulescu-student, Nae Ştefănescu.

AU DESLEGAT UN JOC

Alexandru Weisberg (Cernăuţi), Sabina Eschenazi (Ploeşti), Paraschiva Ionescu, Alexandru Theodorescu, Titi Popescu (Slănic-Moldova), Anton Weiss (Chişinău), Oscar Niculescu (Sibiu), Nicu Marcovici (Cernăuţi), Sică Novaci (Tighina), Ionel Dragu, Simonică Orenstein (Focşani), Herman L. Herşcovici (Roman), Gigi Dumitrescu-Gidu (Oradia), Alex. Ionescu (Alba-Iulia). Jean Teofil Teodorescu (Timişoara), Ioan Vâlcu (Slănic-Mold.), Traian Porumboiu (Govora), Nicolae Zolţescu (Călimăneşti-R. Vâlcea), Aurel Ghiţescu (Satu Mare), Nestor Anton (Iaşi), Teodorescu Al. Corneliu (Vaslui).

DIN CAPITALĂ

Duty şi Petrică Duţescu, Mişu Antonescu, Traian Petrescu, Cos-

(Urmează în pag. 677)

„Oglinda Lumii" No. 34
BONUL JOCURILOR

Soluţiile jocurilor

(Continuare din pag. 676)

tică Băleanu, Toma Meşteru, Gheorghe Săndulescu, Rozine Marcovici, Alexandru Ştefănescu, Stelian Rădoiu, Alex. Vişinoiu, Bella Wexler, Nanu Teodoru, Ticu Langa, Niculae Sterescu, Jean Manolescu.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «OGLINDA LUMII» Nr. 31:

Ticu Langa (Loco), Nellu Saidman (Cernăuţi) Rică Timoftescu (T. Severin), Nicu Chiriac (Loco).

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CÂŞTIGAT:

1) Ioan Gh. Sârbu (Cernăuţi).
2) Nae Ştefănescu (Loco).
3) Nicolae Zoiţescu (Călimăneşti (R. Sărat).

Poşta jocurilor

Fănică Nicolaescu-Balş (Predeal): Se va publica una din enigme.

Theodor Stoicescu (Ploeşti): Se va publica golful regal, refăcut.

Ioan Aurel Gheorghiu (Ploeşti) Jocul de cuvinte încrucişate «N. Iorga» publicabil mai târziu. Cryptograma-reclamă într'unul din numerile viitoare.

Gică M. Tabacu (Loco): Vom alege şi publica din ele. La jocul de cuvinte încrucişate «Box» s'ar fi putut încrucişa careurile cu mai multe cuvinte relativ la acest sport.

Nellu Iorgulescu (Loco). — Jocurile de-cuvinte încrucişate sunt bune, aşa că vor fi publicate cât mai curând.

Rică Timoftescu (T. Severin): Publicabil, mai târziu.

Oraşul Grădină

Franzensbad

(Cehoslovacia)

Prima bae de nămol din lume.
Renumita bae pentru maladii de femei şi de inimă.
Cele mai eficace surse de sare purgativă din câte se cunosc.

Cel mai mare succes la maladiile de inimă, de femei, sterilitate, gută reumatism şi constipaţie cronică.

Informaţiuni şi prospecte prin
Kurverwaltung

Wolf's Hotel Imperial
Franzensbad

de primul rang în cea mai frumoasă poziţiune şi cu cel mai desăvârşit confort.

Recordul... la pepeni

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

La urma urmei, dece nu am asista şi la concursuri «de pepeni». Căldura îşi arată colţii, scoţând... din pepeni şi pe cele mai drăgălaşe fete, cum sunt, de pildă, tinerele actriţe de cinema, din ilustraţiunea noastră, cari s'au luat, zilele acestea, la întrecere, la Hollywood, pentru ronţăitul cât mai multor felii. Numele câştigătoarei nu ne-a fost comunicat.

Se caută un călău...

Acum câţiva zeci de ani, pe când în Spania era încă în vigoare pedeapsa cu moartea, se căuta la Madrid, un călău. Ofertele nu întârziară să sosească: erau 163 de aspiranţi şi, printre ei, două femei cari pretindeau — pentru motive psichologice şi sentimentale — că sunt mai potrivite decât bărbaţii pentru meseria aceasta. Concurase şi un italian, un oarecare Napoli şi de atunci deveni vestit în Spania, proverbul: «Vedi Napoli e poi mori»...

Acum, în Cehoslovacia e de asemenea vacant postul de călău. La ministerul Justiţiei au venit peste o sută de cereri şi, printre ele, a unei femei care trăeşte despărţită de soţul ei şi declară că făcând în viaţă multe şi nefericite experienţe cu bărbaţii, e convinsă că are toate însuşirile necesare meseriei de călău. Guvernul nu s'a pronunţat încă, astfel că la Praga, sunt condamnaţi la moarte cari se bucură de împrejurarea aceasta care tărăgăneşte, prelungindu-le existenţa.

Cu moartea faimosului Anton Kozarek — mort în spital în vârstă de abia patruzeci şi şapte de ani — a rămas vacantă şi sarcina de mare executor Budapestan. Dar în Ungaria, meseria de călău nu pare să fie bine retribuită căci unul din aspiranţi, fostul sub-ofiţer Dormandi, a declarat că primeşte să îndeplinească meseria aceasta numai dăcă i se îngădue s'o profeseze şi pe aceia de hingher, ca să poată avea mijloace suficiente de trai.

La Londra, din contra, postul de călău e foarte căutat şi la ultimul concurs s'au văzut 1400 de aspiranţi! Totuşi e rău că în Europa, la asemenea concursuri, nu se cere un examen practic, cum se obişnueşte, de exemplu, în China. Acolo mulţi călăi sunt celebri, cântaţi de poeţi şi de rapsozi şi aplaudaţi de publicul care asistă în număr foarte mare la execuţii. Cel mai vestit dintre călăii chinezi, a fost Kent Kint, eroul unei legende curioase. Rămăsese vacant postul de călău în regatul tiranului rege Kiang-Su şi se prezintară trei candidaţi: Kent Kint, care era pe atunci necunoscut şi alţi doi atleţi, ale căror nume istoria le-a uitat. Infiorătorul examen avu loc într'o dimineaţă, în curtea cea mare a palatului, în faţa regelui şi a opt judecători însărcinaţi să hotărască valoarea candidaţilor.

In închisoare, nu erau condamnaţi în ziua aceia, astfel că victimele fură alese printre sclavii mai bătrâni ai suveranului. Primul candidat avea douăzeci de ani şi era frumos ca un zeu. După ce salută Curtea, acesta îngenunchie în faţa victimei pe care o decapită cu o măiastră lovitură de sabie. Capul, despărţit de trup, nu căzu vertical, ci descrise o curbă elegantă. Dovada aceasta de rară bravură fu subliniată de aprobările celor prezenţi. Când se înfăţişă al doilea candidat, judecătorii îl avertizară că ar fi mai bine să se retragă dacă nu se simte la înălţimea predecesorului său, căci şi-ar fi atras o pedeapsă destul de grea. Aspirantul-călău, zâmbi: — «Ştiu să lucrez ceva mai frumos!». Işi aşeză victima jos, cu capul aproape dat pe spate. Oţelul săbiei descrise de două ori în aer un cerc de foc şi atinse uşor gâtul victimei.

Spre uimirea şi indignarea tuturor, capul nu se mişcă din loc! Se auzi un singur urlet: — «Omoară-l, sau te omorâm!»... Dar candidatul zâmbi: — «E mort!», zise el şi luând capul de păr, îl ridică de pe trup, arătându-l publicului care izbucni în ovaţiuni delirante.

Al treilea apăru Kent Kint, care fu invitat să renunţe la probă. De ce să se sacrifice zadarnic o viaţă nevinovată? Kent zâmbi: — «Dar eu ştiu să fac ceva mai frumos decât rivalii mei!». Aşeză victima ca şi pe cea precedentă, cu faţa aproape dată peste spate şi, cu un gest fulgerător, dădu impresia că-i secerase gâtul. Dar nici de astă dată capul pacientului nu căzu! Publicul emoţionat, abia îşi ţinea respiraţia. Deodată, gura sclavului se deschise: — «Nu mă face să sufăr!... Nelegiuitule!... Omoarămă!»...

Drept orice răspuns, Kent Kint lovi uşor ceafa victimei cu latul săbiei, şi capul se rostogoli la pământ. Decapitase pacientul atât de iute, încât nici el nu-şi dădu-se seama!...